

Özgür gelecek

1-15 HAZİRAN 1993 SAYI: 5 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN -3
12-13. sayfalar

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDE DURSUN KARATAŞ
YANLILARI SİYASAL PLATFORMDAN UZAKLAŞTIRILDI
22. sayfa

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
20. sayfa

KOHL'UN TÜRKİYE ZİYARETİ VE GİZLİ PAZARLIKLAR
8. sayfa

UZALA VE ORAL İÇİN AVRUPA'DAN HEYET
11. sayfa

ROMAN, ZAMANA VE YOĞUNLAŞMAYA HAYRANDIR
Muzaffer Oruçoğlu'nun yazısı 16 sayfa

GERİLLA BÖLGESİNDEN ANLATI
18. sayfa

Yoldaşları O'nunlaydı...

İbrahim Kaypakkaya mezarı başında kızıl bir coşkuyla anıldı.

■ 18 Mayıs 1973, çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının Kaypakkaya'nın ideolojisini öğrendikleri gün olmuştur. Bugün O'nun takipçileri kavganın göbeğinde giderek çelikleşiyorlar.

■ İbrahim Kaypakkaya'nın kavgasını; geleceğin tüm güzelliklerini, yarınlarımızı çiriltiplak ve parçalanmış bedeninde yaşatmasından, düşmanın taktiksel gücüne rağmen, stratejik üstünlüğünün bilinciyle işkencehanelerde devrim andı içip, cellata patlattığı tokattan öğrenmek gerekir.

4. sayfada

Devrimcilik ve ihaneti silah olarak kullanmak

■ Devrimcilerin sorumluluk alanına girmeyen Bozo haininin; içine düştüğü aczi, devrimcilere malederek burjuvazinin değirmenine su taşımak ve devrimci değerleri bir yana bırakarak onları burjuvazinin ağzıyla yargılamaya çalışmak bu bulvarda safa girmeye götürür. 10. sayfada

"İşçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz."

Kağıthane işçilerine: Direniş sizden, destek bizden

■ Kağıthane işçileri İstanbul ve Ankara'da gündeme oturdu. Direnişçiler "Biz bu eylemi olumsuz sonuçlarla bitirmeyeceğiz. Çünkü aynı anlayış tarafından atılmak üzere 5 bin kişi bekliyor sırada." Bunun için de eylem mutlaka, ama mutlaka zaferle sonuçlanacak" diyorlar.

Röportaj:

Faik Bulut

■ "İ. Kaypakkaya'nın Kürt meselesinde, Kemalizm'den kopma yönünde net tavır koyması ilk ve önemli bir adımdır. İbrahimlerin en büyük özelliği kampüs ruhu içinde olmamaları ve dünyayı fethetme cesaretine sahip olmalarıdır." 23. sayfada

Eğitimde şiddet ektiler, cinayet biçiyorlar

■ He-manler, Süpermanler üreten medya ve çürümüş eğitim sistemi şiddet doğuruyor. 9. sayfada

Peru'da karar: Kazanmak!

■ Peru'da delil arama bahanesiyle evler talan ediliyor, kadınlara sarkıntılık yapılıyor, kıymetli eşyalar çalınıyor. İşte "rastrillaja"!

■ Gecekondu halkı: "Gittiğiniz her yerde burada gördüklerinizi ve duyduklarınızı anlatın. Tüm dünya halklarına kızıl selamlar." 23. sayfada

Polisleriyle geldiler, gecekonduları yerle bir ettiler 19. sayfada

Sunuş

Merhaba !
Mayısın sahilliği ve devindiriciliği doğayı hareketlendiriyor. Ve yeni'den, değişimden yana olanları görkemli bir uyanışa hazırlıyor. Kırıldan esen serin bahar rüzgarı şehirlerin kenar mahallelerini yayarak merkezlere doğru yayılıyor ve egemenler, özgür bir geleceği müjdeleyen rüzgarların sesi sosyalist basına hissimla saldııyor.

Üçüncü sayımızın ardından dördüncü sayımız da toplattı. Ayrıca, Yazışları Müdürümüze ceza ve yilmesinin haberide basın yasasına muhalefetten savcılık tarafından soruşturmaya tabi tutuldu. Bir hafta önce Ovacık muhabirimiz Ferhat Eren örgüt üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alındı. İşkeneden geçirildikten sonra serbest bırakıldı.

Bu salvo ateşi altında biz yine sizinle olabilmeyi gururuna yaşıyoruz. Sosyalist basın olarak üzerimize düşeni yapma bilinciyle sizden aldığımız destekle şimdi daha azimli ve güçlüyüz.

Katledilişinin 20. yılında dersliklerde, varoçlarda, dağlarda isyan esteleri yakıldı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının önderi İbrahim Kaypakkaya'yı Çorum-Karakaya'daki mezarı başına öbek öbek akan yoldaşları görkemli bir şekilde andı.

Mayıs'la özdeşmiş önder İbrahim Kaypakkaya'nın anısına muhabirimizin yazar ve araştırmacı Paik Bulut'la yaptığı bir söyleşiyi sunuyoruz.

Kağıthane işçilerinin direniş ateşi güderek yayılıyor.

Gecekondulardan tutuşturulan yeni bir alev dalgası egemenlerin burclarını yalıyor.

Gündem yazısını yine hakim sınıf sözcülerinin meclis ahırında eksik olmayan başbakanlık didişmesine ayırdığımız bu sayıda;

Demirel'in cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmasından sonra Avrupalı dostlarının peş peşe yaptığı "nezaket" ziyaretlerinden Kurmaylarıyla gelen Kohl'e neyin pazarlandığını irdelemeye çalıştık.

"İdeolojik hastalıklar: nedenleri ve çözümleri" dizimizin üçüncüsünü orta sayfada bulacaksınız.

"Kürtisten izlenimler" başlıklı yazısını Paik Bulut'un köşesinde okuyacaksınız.

Diş haber yazılarımızda, Lima gecekondularında örgütlenen isyan ateşinin nelere kadar olduğunu söyleyacaksınız.

Sınıf mücadelesini alevlendiren Haziran sürecinde yeniden buluşmak dileğiyle.

Dostlukla

A.T.I.K'ten gazetemize postalağan duyurusunu kamuoyunun ilgisine sunuyoruz

"Kürtistan veya Türkiye'de 3 günden fazla gözaltında tutulan, işkence gören veya başka bir kötü muameleye maruz kalan kişiler ya da akrabaları, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayete bulabilirler."

İnsan Hakları Komisyonuna gönderilen şikayet dilekçelerinin bir nüshası da aşağıdaki A.T.I.K. adresine postalamız halinde daha aktif yardımcı olabiliriz. Dilekçe metninin Türkçe de yazılabilir.

Secrétarie de la Commission européenne des Droits de l'Homme
B.P. 431 B6
F-67000 STRASBOURG

Fax: 99.33.88 41 27 92

A.T.I.K.
Cezaevlerinde uzatılı ve şhit ailelerle dayanışma komitesi.
A.C.O.T.F.

49. rue de la Courne
57000 STRASBOURG

Okurdan

Özgür geleceğe kavuşmak

Bilindiği gibi insanı insan yapan en önemli olgu, onun sosyal bir varlık olma olgusudur.

En ilkel yaşam biçimlerinden, en gelişmiş yaşam biçimlerine dek, bireylerarası ilişkiler, karşılıklı çıkar, anlayış, yaşam mücadelesini gerekli kılmıştır. Bireyden bireye, toplumdaki topluma değişen bu mücadele şekli özelde bireyin, genelde toplumun (yani sınıfın) geleceği içindir.

Birey artık toplumdaki ayrı düşünemez ve hareket edemez. Hele günümüz toplumunda birey, iki seçenekle karşı karşıya kalmıştır. Ya birey olarak sınıf atlayacak, ya da sınıf olarak mücadele edip yönetici sınıf olacaktır. Ancak Kapitalizmin el attığı her toplumda, ezilen sınıftan bireysel kurtuluşların çok zor olduğu günümüz koşullarında, bireyleri sınıfsal mücadeleye daha da zorlamaktadır.

Özgür Geleceğe kavuşmak, düşmanla dışa dış, başa baş bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Yönetici sınıflar ellerindeki devlet aygıtı avantajını ezilenlerin aleyhine kullanmakta, her cepheden saldırılmaktadır. Ezilenler de kendi öz güçleri (üretim gücü) ile mücadele etmektedirler. Bu mücadelenin bir parçası olan yayın organları ile seslerini duyurmaya çalışmaktadırlar. Ancak yönetici sınıflarda bu konuda "gerekli" olanı hemen yerine getirmekten geri durmuyorlar. Kendi kitle yayın organları ile insanların beyinlerini yıkamakta, onları tek tip insan yapma çabasında. Kıscacası, bu düzenin birer bekçisi! yapmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Ezilenlerin yayın organları ise, insanların bilinçlendirme, onların kendi Özgür Geleceklerine kavuşma mücadelesine destek olmaya çalışmaktadırlar. Yönetici sınıflar, bunu engellemek için toplantılardan dağıtım engellemeye ve hatta kapatmaya varan engellemeler yapmaktadırlar.

Tüm bunların bilinciyle hareket ederek, kendisine güvenen, kendisini, doğru haber vermekle yükümlü kılan bir yayın organı ancak kitleyle kucaklaşabilir.

Bizler okurlar olarak, yayın organımızın tüm bu güçlüklerle rağmen, düzenli bir şekilde yayın hayatına devam etmesi için gerekli şekilde çalışmamız ve katkıda bulunmamız gerektiğine inanıyoruz. Bizler Çukurova Üniversitesi Özgür Gelecek okurları olarak, Özgür Gelecek'in de bu bilinçte olduğuna olan inancımız tamdır. Toplumumuzda önemli bir boşluğu dolduracağını

umduğumuz Özgür Gelecek'e yayın hayatında ve Özgür Gelecek çalışanlarına başarılar dileriz...

Çukurova Üniversitesinden
Özgür Gelecek okurları

Yeni bir basamak

Merhaba dostlar,
Biz Sultanhisar cezaevinde bulunan devrimci tutsaklarız. Gazetenizi edinmek, takip etmek ve dışarıyla olan bağımızı kuvvetlendirmesinde bir basamak olarak kullanmak istiyoruz. Gazetenizin bize ulaşmasını sağlayarak bu basamaklara bir yenisini ekleyebilirsiniz. Gazetenizi bekler devrimci selamlarımızı gönderiniz.

Mustafa Akgören
Sultanhisar Kapalı Cezaevi

İsmet Çetinkaya
Ceyhan/ADANA

Dostluk Dayanışma

Biz Ovacık halkı olarak, tüm Özgür Gelecek çalışanlarına zorlu yayın (ki buna rağmen hiçbir şekilde yığınlığa düşmeyen) hayatında ve mücadelelerinde başarılar diliyoruz. Dayanışma içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Dostlukla.

Ovacıklı Devrimci-Demokratlar

Yazılan yeni tarih

Sevgili dostlar,
ML-MZD bilimini Türkiye halklarına taşıyan önder yoldaşın Diyarbakır destanını yazdığı günün 20. yıldönümüne yaklaşıyor yüreğimiz ona ve takipçilerine en büyük sevgiyle dolu, bilincimiz onun düşüncelerinin coşkulu taşıyıcısı olmaktan gururludur. Tüm çalışanlara bu sevgi ve coşku ile

merhaba. Onun Diyar-ı Bekirde yakığı meşale bugün Kürdistan'da ve ülkemizin pek çok dağında yükselerek gelişen halkın devrimci direniş olmaktadır. Yeşil gözlü partizanın ışıklı yolu yeni bir tarih yazarken pek çok değerli halk evladını da bu yolda şehit vermektedir. Proletarya enternasyonalizminin öncüsün gönüllü savaşçısı Barbara Anna KISTLER şahsında somutlaşması haklılığımızı daha da anlaşılır ve yenilmez kılmaktadır.

Şehitlenimizin bıraktığı kızıl bayrak, partizan ellerde, partizan bedenlerde yükselerek devrim andı olmuştur.

...Gün geçtikçe doruklardan düze kızılbaşan safağımızın sımsıcak ışık sellen ile sizleri selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Bir işe başlarken

Bir çiçek filizler, hele yerini de sevdimi, işte o zaman büyür. Büyüdükçe tohumları saçılır. Saçıldıkça, filizler çoğalır. Oylesine sıkışık bu güzel harmoni, o nota diyalektikinde devasa bir uyumla çalıyor. Rüzgar, geniş insan bozumu... vs. yıkar dünyalarını, sonra tekrar düzeliyor, tekrar bozulur. Bu gelişti, inişli-çıkışlı doğal izlekle.

Kimisi kördür görmez, kimisi meslekten sayar bunu. Noyse biz simdilik bir hastalık diyelim.

Bahanelen uzak çiçeği koparmak. Zamanda böyle midir ya? Evet, Kimi gün olur ulaşması için ipe çökersen, Kimi gıyotin gibi, kaçarsın. (Tabi bunu maddi koşullar belirler.) Bir dalık yer için iki adımlık yol ararsın. Ardın karanlık olur bazen, bazen önün. Şaşırırsın. Güçsüzlük başlamıştır. Işığa kördür hani o an gözlerin. Bulamazsın, "Yuvarlanıp gitmek" öldü dendi mi, kimse inanmaz da, zaman öldü deşen inanır insanoglu.

Bunda ben mitolojinin ve dinin payı var diyorum. Ancak idealler yaratmak, ya da bunlarla yükü bir üst yapıdan (üstellikten) geçmiş; çayından, sigarasına kadar sınımsız, yalın harman, sahipsiz, yabancı-hatta kendine yabancı-kılıksız, kıyafetsiz bir müzik gibi kulak tırmalayıcı; o bandoda tek nota bilmez mızıkacı gibi, akşam işinden evine dönen emekçinin ılık sentonisine küfreden durur. Güçsüzlüktür bu elbette.

Beklemek, umudun virüsüdür. Onu yiyip bitiren. Umud, adım atmaktır, su dökmek için çiçeklere. Su dökeyim derken, bir kaç çiçeği de çiğneyen, acemi bir bahçıvan, seviyorsa, istiyorsa ve çalışıyorsa; kim alıkoynabilir onu ustalaştırmaktan.

Ali ÇİL

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187 yurt dışı hesabına yattırım. Makbuzun fotokopisi ekte.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187 yurt dışı hesabına yattırım. Makbuzun fotokopisi ekte.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED SİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayal.

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet/İSTANBUL Tel: 516 25 36 - 516 00 20 Faks: 516 23 23. BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltpe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR: 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yapırcılık İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09. ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Cıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, MALATYA: Turgut Zaimli Cad. Halepözü Apt. B blok. D.8 Tel-Faks: 22 08 04. ESKİŞEHİR: Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120 / KAYSERİ: Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faragoğlu İşhanı (9) Kat: 4 No: 5.

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187, Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188

Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAACILIK, Dağıtım: YAY-SAT

Özal'ın ölümüyle başlayan koltuk dalışı hala bitmiş değil. Her ne kadar Demirel Çankaya'ya uğurlandıysa da Meclis ahırındaki tepişme dinmiş değil. Aksine başbakanlık yarışını için köşe kapmaca oyunu giderek kızışıyor. Ve ülkenin gündemini şimdilik başbakanlık seçimi meşgul ediyor.

Hükümet ortağı SHP Demirel'i Çankaya'ya yollarken garantilediği koltuğunda uslu uslu oturmuş Başbakan olacak zatı "bekliyor".

DYP cephesinde ise parti başkanlığı ve başbakanlık için dancıklı bir dalış sürüyor. Daha çok Cindoruk, Çiller arasında yoğunlaşan yarışa Toptan, Sezgin, Dalan ve Çağlar da katılmış durumda. Henüz resmi bir şekilde adaylıklarını açıklamamış olmalarına rağmen, boyalı basında arzi-ondam yapmaktan geri kalmıyorlar. Ne varki, hepsinde "baba'nın" "start" işaretini bekleme durumundadır. Güncelliğini koruyan bu olgular karşısında sessizliğini bozmayan Demirel neyin planını yapmaktadır? Anlaşılan odur ki parti içindeki karizmasını devam ettirmek istiyor. DYP'yi ve hükümeti yeniden düzenlemek istediğinden adayların kamuoyunda bir süre daha tartışılmasını ve durumun kendi lehine gelişmesini gözlemlemektedir.

Sorunu bu boyutuyla ele aldığımızda ABD'nin Özal döneminde elde ettiği kazanımlarını Demirel'e devam ettirme isteminde olduğunu görebiliriz. Bu da bir Akbulut modelini gerekli kılıyor.

Bu hengamede olağanüstü hal'in kaldırılması, kısmi affın uygulanmaya sokulması gibi daha bir kaç düzenlemenin gündemde daha fazla tartışılmadan apar topar meclisten geçirilmek istenmesi bir raslantı olmasa gerek. Aksine bilinçli yapılan bir girişimdir.

Çünkü PKK'nın tek taraflı ateşkes ilanından sonra demokratik kamuoyunda iyice köşeye sıkışan TC'yi bazı konularda yeni düzenlemelere gitmesini zorluyor.

Kan can pahasına yürütülen ulusal mücadele, hakim sınıfların bazı ödünler vermeye itmiştir. Bu durum T. Kürdistanı'nda bir rahatlamayı gündeme getirecektir. Ancak bu rahatlamamanın diyeti ne olacak, yadaibre hangi yöne kayacak ve karlı kim çıkacak? bu önemlidir.

Ulusal devrimci bir hareket olan PKK, tek taraflı ateşkes tavrıyla bugün için ulusal bağımsızlığı ertelemişe benziyor ve silahlı mücadeleyle elde edilen kazanımlar, bazı reformlar uğruna feda ediliyor. Zira 1990 Nisan'ında, bu yönlü açılım Hürriyet'te çıkan bir röportajda şöyle dile getiriyordu: "Türkiye güneydoğudaki şiddet politikasını değiştirirse bizde son verimiz", yine devamla "zaten şimdilik Türkiye'den en az 40 sene ayrılmayız, ondan sonra bir referandumla geleceğimizi belirleyebiliriz." İşte hareketin bugün geldiği aşamayı uzlaşmacı ve ince düşüncülerinin niteliğini, bu saptama açıklıyor ve bundan cesaret alan T.C.'nin şimdiki yaklaşımını, ortaya koyuyor. Dolayısıyla durumu iyi değerlendiren Türk Hakim Sınıfları şimdi teşhir olmuşluğunu da gizlemek için temkinli bir şekilde diplomasi yollarını açmaya yöneliyor.

Zira Çankaya'ya çıkan Demirel bu süreci iyi değerlendirerek, olağanüstü hal'in kaldırılması ve silahlı eylemlere katılmamış olanlara "af" gibi önemli konularda yeni düzenlemelere gideceği, ni ima ederek "demokratikleşme" "jest"iyle yıpranmışlığını da unutturmayı amaçlıyor.

Başbakanlık koltuğuna vekaleten oturan İnönü'de eline geçen bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyor.

Vitrin değişikliği ve "Yeni" düzenlemeler

Demokratikleşme" konusunda önemli kanunlar çıkarmış izlenimi vererek DYP ile bütünleşmiş bir SHP görüntüsünü yıkmayı hesaplıyor. Ve bunu '94 Mart'ında yapılacak yerel seçimlere bir yatırım olarak yapıyor. Diğer taraftan açıktan olmasa bile, başbakanlığa soyunan Cindoruk ise seçilmesi halinde hiç değilse '94 yerel seçimlerine kadar zorlanmadan durumu idare edebilmek için, ince hesaplar peşinde. Ancak, vazgeçebileceğini de bilmek gerek ve Çiller öne çıkabilir.

Yeni düzenlemeye göre, su an olağanüstü hal bölge valisinin sahip olduğu tüm yetkiler bütün valilere tanınıyor. Hemen hemen aynı yetkiler kaymakamlara da veriliyor. Ayrıca jandarma örgütü valiyeye bağlanacağı gibi, valileri istediği zaman askeri birlikleri kullanma yetkisiyle de donatıyor. Ve özel tim ile koruculuk sistemi aynen muhafaza ediliyor. Böylece düzenin yıpranmış ve teşhir olmuşluğunu "demokratikleşme" görünümü altında kamufla ederek yeni saldırılara hazırlanıyor.

Mart ayında tek taraflı ateşkes ilanı yapan PKK'ya bugüne kadar yanıt veremeyip oyalama taktikğine giren TC'nin ince hesaplar peşinde olduğu görülmektedir. Nitekim Cumhurbaşkanı Demirel yaptığı MGK toplantısında silahlı eylemlere katılmayanları kapsayan bir "af" tasarısını benimsemesi de yeni yönelimlerinin ne olduğunu açığa vuruyor. Tıpkı Osmanlı'nın dağdaki Çakırcalı eyleyi şahire çektiği gibi Bu faktele, PKK içinde bir ço-

zülme hızlandırılmak, kitleden soyutlamak ve güç kaybına uğratılmak isteniyor.

Otoden beri gelişen ulusal harekete bağlı olarak Kürdistan da işlenen "faali meçhul" cinayetlerin, toplu katliamların, göç ettirmelerin, işkencelerin Türkiye Kürdistan'ındaki insanlarda yarattığı antipatili yeniden devlet lehine çevirmek, sarsılan devlet prestijini yeniden tesis etmek için bir af gereksinimine ihtiyaç duyuluyor.

Diğer yandan esas olarak PKK'yı silahlarından arındırarak zararsız hale getirmek istiyor. Ancak bunun ne derece uygulanacağı tartışma götürür bir yandır.

Yeni hükümet düzenlemesinin ardında yatan gerçeklerin belli başlıları bunlardır. Bu düzenle-

meler arasında yer alan yükü zam paketi, halkın dikkati başka yöne çekilerek geçiştirilmek isteniyor. Hakim sınıf cephesinde hesaplar bu meyanda yapılırken, ezilenler ise kendilerine hiçbir fayda sağlamayan bu didişmenin ve ince hesapların dışında yaşam mücadelesini veriyor.

"Demokrasi" adına, "hukuk" devleti adına gencecik insanlar yurdarda katlediliyor. Katliama seyirci kalmayanlar okuldaki atılıyor, yine sokak infazları dolu dizgin devam ediyor. Ve okuldaki yoldan, evden tek tek toplanan insanlar işkencehanelere çekiliyor. Ve toplu sözleşme gereği biriken ücret farkını alamayan işçiler direnişe geçiyor, işten atılanlar açlık grevine gidiyor. Ankara yollarında işçilerin ayak sesleri yankılanıyor. İksan yolsuzluğuna tahammül edemeyen öğretmenlerin haykırışları copla boğulmak isteniyor.

Böylece; komprador-patronağa düzeni insanları kişiksiz, uysal ve kendisinin birer uydusu haline getirmek istiyor. Bunu zora başvurarak yaptığı gibi elinin altındaki basın-yayın yoluyla da en iyi bir şekilde yapmaktadır ve demokrasilerde çare tükenmez denilen Türkiye'de demokratik kitle örgütleri sudan bahanelerle kapatılıyor.

Düzenin çürümüşlüğüne teşhir eden sosyalist basın üzerindeki baskı ve yıldırımlar devam ediyor. İnce hesaplar peşindeki burjuvazi devlet erkini halka karşı daha iyi kullanabilmek için yıpranmış yanlarını restore ediyor. İşte yeni hükümet düzenlemesinin ardında yatan gerçeklerin belli başlıları...

DYP içindeki karizmasını yitirmek istemeyen Demirel Hükümeti yeniden düzenlemek için maraton yarışına çıkanların bir süre daha ısınmalarını gözlemlemekte dir.

Yoldaşları, İbrahim Kaypakkaya'yı mezarı başında andı

İbrahim Kaypakkaya Çorum-Sungurlu Karakaya köyü'ndeki mezarı başında 13 yıl aradan sonra anıldı. 23 Mayıs'taki anmayı İbrahim'in bir yoldaşının anlatımıyla okurlarımıza sunuyoruz:

Heyecanlıydık! Çok heyecanlı ve bir o kadarı kuralsızdık. Herşeye rağmen anmayı yapacaktık. Ne düşman güçlerinin olası engelleme çabası ve saldırılarının ne de anmaya katılan dostların azlığına ne de hava mahalefeti engel olarak görmeyecek, bu yıl 18 Mayıs anmasını önder yoldaşın mezarı başında yapacaktık.

18 Mayıs gününün hafta içine gelmesi çalışmaların katılımını azaltacağı ve hazırlık sürecinin kısa olması nedeniyle hafta sonu yapılması uygun görülen anma toplantısının hazırlığında yetersizlikler, eksiklikler katılımın azlığı belli düzünü yaransa da yol boyunca ve anma sürecinde coşkuymuz ve kararlılığımız daha da pekişti, kavga heyecanı her yanımız sarı.

Katılımın azlığında zaman ve organizasyon yetersizliğinin yanı sıra gitme yönünde çekingen davranışların olmasının da etkisi oldu. Bazıları kendileri katılmamakla kalmadı gelmek isteyenleri de olumsuz etkiledi. "Kosun kes saldırı olur, tutaklanma olur" diye anti propaganda yapanlar oldu. Oysa değerlere sahip çıkmaya bedel gerektiriyorsa ki gerektirir - biz bu bedeli seve seve göze almalyız. Yoksa kendimize devrimci demenin hiçbir hakkı yanı olamaz. Anma İstanbul ve Ankara'dan 200'ün üzerinde kitlelerin katılımıyla yapıldı.

İçimizde ve yaşamımızda tüm

canlılığı ile yaşayan önder yoldaşın mezarının bulunduğu bölgeye geldiğimizde anıdan bir dolu ve yağmur yağışı bizi karşıladı. Yağmur damlaları sanki doğaya kirliliği atıp temiz giyin dercesine ve İK ya yoldaşlarının kendisini ziyaret etmişler gibi müjdelerecesine yağıyordu. Kısa bir yağmurdolu yağışından sonra güneş açtı, doğanın yeşilliği toprağın kokusuyla kucaklaştı.

İK'nın mezarı, ölümünden sonra temel görevi onun mezarını "korunak" olan bir jandarma karakolunun hemen arkasındaki bir tepenin yamacına yerleştirilmiş küçük bir mezarlıkta idi. Anayol üzerinde arabalardan inip kortej oluşturmaya başladığımızda karakolda bir hareketlilik başladı. İbo ya yaradır disiplin ve kararlılıkla bir anına yapma heyecanı hepimizi sarmıştı. Dönerli kortej oluşturulsun komutu verildiğinde kısa sürede kortej yürüyüşü hazır olmuştu bile. İbo'nun posteri ve pankartlarla birlikte ana yoldan mezara kadar süren 15 dakikalık yürüyüş boyunca hepimiz tek yürük, tek yürek olmuştuk. "İbolar Olmez!" sloganıyla başlayan yürüyüşte "Devrim Şehitleri Ölürsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "İbo, Haydar, Zulfikar, Namıdadır İktidar", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" vb. bir dizi slogan ovalarda, tepelerde yankılanıp tekrar bize geliyordu. Yürüyüşün sonuna yaklaştıkça İbo'nun mezarını görme heyecanı daha da doruklara çıkıyordu. Mezarda sanki İbo ya dokunabilecektik, o kasketli, yeşil gözlü genç delikanlıyla sohbet edebilecektiniz

13 yıl aradan sonra İbrahim Kaypakkaya Karakaya köyündeki mezarı başında yoldaşlarının coşkulu katılımıyla anıldı.

gibi bir duygu taşıyordu her yanımız. Ve yürüyüş kendiliğinden nerdeyse koşarcesine olmaya başlamıştı. Kortejin önünde önder yürümekteydi. Mezara varan ilk ana "İbo yoluna kurban olam!" diye mezar taşını opti. Orada olanlar müthiş etkilendi.

İbo'nun mezarı başındaki yazılar kazınmış, üzerindeki memur kırılmıştı. Çevresindeki mezarlarda derme çatma görünümdeydi. İK'nın mezarı da oldukça sade idi.

Mezarın başında bir yoldaş saygı duruşuna geçmişti. Bu arada şifre okundu. Daha sonra bir başka yoldaş günün önemi, İK'nın fikirleri ve kişiliği hakkında konuşma yaptı. Böyle bir öndere, böyle bir anlayışa sahip olmanın hakkı oranunu taşıdığımızı söyledi. Parti marşı söyledikten sonra Kırmızı Bahçeler Tiyatro grubu göç oyununu sergiledi. Oyunun içeriğine uygun olarak "Yıkılan ağaçlık, toprak köylünün" sloganı atıldı. Şehitler onurumuzdur diye biten oyunda "dağlarda düğün var, savaş devam" türküsüyle izleyenlerle birlikte İbo'nun mezarı etrafında halay çekildi. Daha sonra tekrar ve hep bir ağızdan ordu marşı ve çeşitli devrimci marşlar söylendi. Sağmacılar cezaevi TKP/ML tutuklarından gelen mesaj okundu. Çeşitli slogan ve şairlerle anma sona erdirildi. Düğün bir kortej oluşturularak geri döndü. Yürüyüş boyunca devrimci marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Anma 2 saate yakın sürdü. Başlangıçtan itibaren kalp göze çarpan en önemli şey disiplin ve coşku idi. Sanki İbo'nun manevi moritesi bu yanımızı sarmıştı. Komutlara uygun hareket ediliyor ve

hancemizi yirtarcesine haykırtıyorduk. Ana yola çıkışımızda korteji bozmayarak sloganlı yürüyüşümüze devam ettik, karakolun önünden geçip arabaların konakladığı meydana geldik. "İbolar Olmez", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganlarıyla anmamızı tamamladık. Başından beri etrafımızı çevreleyen askerler herhangi bir müdahalede bulunmadı. Ama hepimiz müdahaleye hazırlıkla bekledik. Saldırıldığı an ise tek yumruk olup, tek tavır koyacaktık.

İ. Kaypakkaya'yı mezarı başında anmanın önemini o gün çok daha derinden hissettik. Bunca yıldır yaşamamızın buraklığını yaşadık. Önümüzdeki yıl meşruluk temelinde daha organize ve daha kitlesel yapılmasının gerekliliği bilince çıktık.

Anmadan sonra toplu olarak Ankara'da direnişi devam ettiren kağıthane işçilerini ziyaret ettik. Bir arkadaş o günlük eylemimizi anlattı. Hükümetin politikasını ve Refahçıların teşhir ederek direnişlerini desteklediğimizi söyledi. Tiyatro grubumuz direnişçilere oyunlarımızı sergiledi hep bir ağızdan marşlar söyleyip halay çekti. 500.000 TL para yardımında bulduk. "direniş sizden desek bizden" sloganlarıyla işçilerle kucaklaşip ayrılık otobüsleri bindiğimizde hala İbo'nun mezarında anma yapmanın ve işçilerle kucaklaşmanın coşkusunu taşıyorduk. Yol boyunca 2 gecedir uykusuz olmamıza rağmen bu coşkuyla devam ettirdik. Ve gelecek yıl tekrar İbo'nun mezarı başında buluşmak üzere sözleştik.

18 Mayıs, Cebeci Kampüsü'nde coşkuyla anıldı

ANKARA, Özgür Gelecek/ Cebeci Kampüsü'nde yer alan Siyasal Bilgiler, Eğitim Bilimleri, İletişim ve Hukuk Fakültelerinin öğrencilerinin yer aldığı bir forumla 18 Mayıs anıldı.

Forum YDG ve YCK'li öğrencilerin ortak çalışmaları ve diğer devrimci öğrencilerin katılımıyla yapıldı. YCK'li öğrenciler "18 Mayıs'ta 19 Mayıs'a bağlayan gece de Deyarbakır Cezaevinde baskıları protesto için kendilerini yakarak dörtleri anmak için, YDG'li ise İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için forumu birlikte yaptılar. Forum'da YDG'li ve YCK'li öğrenciler hep birlikte halay çekip, şarkı söylediler, foruma katılım az olmasına rağmen coşkulu bir anma olması dikkat çekiciydi.

Ankara'da Banka molotoflandı

Haber Merkezi/Ankara Cebeci Cemal Gürsel Caddesi'nde bulunan Emlakbank şubesine, 17 Mayıs akşamı, TKP/ML TMLGB tarafından, 18 Mayıs'ın anmaları kapsamında molotof kokteyli anıldı.

Molotoflama sonrasında bankanın binasının tahribat ve yangın çıktı. Burjuva basını olayı örtbas ederek "elektrik tesisatının kısa devre yapmasından kaynaklı bir yangın" olarak verdi.

Bursa'da 18 Mayıs afişlemeleri ve gözaltılar

Haber Merkezi/16 Mayıs günü üzerinde "İbrahim Kaypakkaya'nın Çizdiği Kızıl Güzergahta İleri" yazılı Partizan ve YDG afişlemelerinden dolayı Sinan Demirtaş ve Ruhsel Balkır adlı öğrenciler gözaltına alındı. Sinan Demirtaş; "şubede kaldığımız 2 gün stresince yoğun bir şekilde elektrik, tazyikli su, flüstin askısı, araziye götürüp altına tehdit gibi yoğun işkencelere maruz kaldık" diyor.

17 Mayıs günü yine bir eve yapılan baskında YDG okuru üç gençte gözaltına alınıp, işkenceye uğradılar. 18 Mayıs'ta gözaltına alınan beş kişi serbest bırakıldı.

18 Mayıs'la ilgili Uludağ Üniversitesi'nde yapılan forumda Aydın Güven, Nadire Gül gözaltına alınırken, ertesi günde 10 kişi daha gözaltına alındı. Son alınan 12 kişi halen gözaltında tutuluyor.

Çukurova Üniversitesi'nde 18 Mayıs

ADANA, Özgür Gelecek/13 Mayıs'ta Eğitim Fakültesi binasına "Yaşasın Türkiye ve Kuzey Kürdistan Halk Savaşımız TMLGB" yazılı pankartın asıldığı görüldü.

17 Mayıs'tan itibaren jandarmasının tüm kampüste geniş "güvenlik" önlemleri alınmasına rağmen; 15 Mayıs'ta Eğitim, Fen Edebiyat, Mühendislik, Tıp, Ziraat Fakültelerinde ve Yabancı Dil Eğitim Merkezi'nde TKP/ML/TİKKO imzalı bildirilerin dağıtıldığı görüldü.

Ayrıca kampüste üzerinde İbrahim Kaypakkaya'nın Çizdiği Kızıl Güzergahta İleri!" yazılı YDG ve Partizan imzalı afişlemelerin yapıldığı görüldü.

Yeni Demokrat Güçler tüm askeri önlemlere rağmen mezarlığa girtiler ve kavga sloganlarını haykırdılar.

Tokat'ta 18 Mayıs'ı anma ve gözaltılar

TOKAT, Özgür Gelecek/ Tokat'ta YDG ve Partizan imzalı İbrahim Kaypakkaya' afişleri şehrin çeşitli yerlerine asıldı. Tokat polisi afişlemelerden sonra, keyfi gözaltılara başladı. Okurumuz Kazım Doğan ecine giderken minibüsün müdürüne, ertesi gün de okurlarımız Hüseyin Kaplan ve İsmail Kural, Murat Yıldız 18 Mayıs'la ilgili afişlemeyi yaptıkları iddiasıyla gözaltına alınıp sorgulandı. Özellikle Hüseyin Kaplan ve İsmail Kural yoğun işkenceye maruz kaldılar.

Aynı gün Tokat teftişçisi Ercan Orkan da aynı gerekçelerle misafiri Gürsel Eroğluyla birlikte gözaltına alındı 4 saat sonra teftişçimiz ve misafiri emniyete geri bırakıldı. Diğer dört okurumuz da savcılığa çıkarıldı. Savcılığa gördükleri işkenceleri anlatılar. "kafur, kaba dayak, demir borularla hassas bölgelere vurulması, çigneme, cinsel organlarımızın sıkılması, soğuk su dokülmesi ve çeşitli tehditlerin yapılması".

Üç okurumuz işkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulun-

dular. Savcılığın Adli Tıp'a sevk ettiği Hüseyin Kaplan 7 yerinde derin izi olduğuna dair doktor rapor aldı.

21 Mayıs'ta yapılan işkence duruşmasına, işkence yaptığı iddia edilen polisler gelmediler. Duruşmada da Hüseyin Kaplan işkenceleri anlatarak polislerin kendisine "seni tek yakaladığımızda Yeşil-mak'a atarız" diyerek tehdit ettiklerini açıkladı ve: "Bana herhangi buseyi olursa sorumlusu Tokat Emniyeti'dir" dedi.

Daha sonra görüşüğümüz bu okurlarımız polisin 18 Mayıs afişlemelerini bahane ederek kendilerine işkence yapmasını kinadılar ve devrimci demokrat kamuoyunu duyarlılığa çağırıldılar.

Yine 17 Mayıs günü saat 24.00 civarında Tokat'ın Niksar ilçesinde de Dursun Erdem ve Temel Putoğlu'nun evine giden siyasi şube ekiple, bol miktarda Toplumun Dayanışma dergisi bulduklarından dolayı (!) bu insanları gözaltına aldı. Erdemir ve Putoğlu'nu 2 gün sonra savcılık serbest bıraktı.

İbrahim, Sinanlar ve Dörtler anıldı

ANKARA, Özgür Gelecek/ Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde komünist önder İbrahim Kaypakkaya çeşitli etkinliklerle anıldı. 10 Mayıs'tan itibaren kampüs YDG afişleri ve duvar gazeteleri ile donatıldı.

17 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya, Dörtler, Sinan Cemgil ve arkadaşlarının anmak için bir forum yapıldı. Forumda devrim şehitleri

için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra Çeşitli anlayışlar adına konuşmalar yapıldı, şairler okundu ve tiyatro gösterisiyle forum tamamlandı. YDG; "Faşizme İsyen Halka Önder Partizan", "Dersim Tokat Erzincan Savacıyor Partizan" ve İK'nın resmi bulunan "Devrim Şehitleri Ölürsüzdür" pankartlarını forum boyunca taşıdı. Forumu yaklaşık 200 kişi katıldı.

Dersim'de 18 Mayıs anması

Haber Merkezi/Ibrahim Kaypakkaya'nın ölümünü ilgilili olarak ilk 14 Mayıs gecesi TIKKO'nun Hozat'ta Cigirli karakoluna basmalarıyla başladı. Haskin sonucu düzenlenen birçok kayıp verildi. Erilliler üs bölgelerine kayıp olmadan döndüler. 16 Mayıs'ta Hozat'ta her yerde kuşlamalar afişlemeler yapıldı. 18 Mayıs'ta ise bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Perlekte ise 17 Mayıs akşamı İsmen çeşitli yerlerine afişlemeler yapıldı. Halkın edinilen bilgiye göre birçok yerde TIKKO gerillaları eylemlerine devam etmektedirler.

İstanbul Üniversitelerinde 18 Mayıs

Haber Merkezi/İstanbul Üniversitesi Merkez binasında 17 Mayıs günü yapılan YDG'nin düzenlediği bir forumla komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı. Yıldız Üniversitesi'nde de aynı gün bir forum düzenlendi ve İbrahim Kaypakkaya anıldı. Eylende Dryarbakır'da kendilerini yakan dörtler, Haki Karel, Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kırilç da anıldı. Anma "Unutmam 18 Mayıs"ı marşıyla sona erdi.

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde İbrahim Kaypakkaya için anma çalışmaları özellikle afişleme ve okul panosu üzerinde yoğunlaştı. Hazırlanan panolarda İbrahim Kaypakkaya ve O'nun mücadele arkadaşlarının sözleri ideolojik düşünceleri yer aldı.

İTU 18 Mayıs günü yapılan bir forumla İbrahim Kaypakkaya anıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı forumda "İbrahim Yoldaş Namlumuzun Aleminde Yaşıyor" yazılı ve YDG imzalı bir pankart açıldı.

İbrahim Kaypakkaya ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan forumda, yaşama ve mücadelesi anlatıldı. Forum halaylarla sürdürüldü ve 18 Mayıs marşının söylenmesiyle sona erdi.

Atatürk Kültür Merkezi'nde TKP/ML TMLGB pankartı

Haber Merkezi/İstanbul'un en merkezi yerlerinden sayılan Taksim'in en göze bakan binalarından Atatürk Kültür Merkezi'ne 21 Mayıs günü TKP/ML-TMLGB imzalı oldukça büyük bir pankart asıldı.

Binanın damından aşağıya bomba süsü verilerek sarıktılan pankart İbrahim Kaypakkaya'nın posterinin yanısıra "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya mücadelesinde yaşayor. Savaşımız devam edecek. Silahlarımız Susmayacak!" şiarı da yerliyordu.

Özel güvenlik ekiplerince korunan Atatürk Kültür Merkezi'ne boylesine büyük bir pankartın açılması polisi adeta çılgına çevirdi. Pankart bir saatte fazla asılı kaldıktan sonra bomba imha ekiplerinin yardımıyla indirildi. Polis zafere kazanmıştı! Pankartın yerine büyük bir Türk bayrağı asıldı.

Ote yandan 21 Mayıs'ta Bağcılar Konya Meydanı'na bombalı bir pankart asıldı. "Türkiye Proletaryasının Yiğit Önderi İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" yazılı pankartta TKP/ML-TIKKO-TMLGB imzası vardı.

Köln'de İbrahim'i anma gecesi coşku içinde geçti

AVRUPA, Özgür Gelecek/Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 20. yıldönümünde Türkiye'de olduğu gibi yurtdışında da anıldı.

Almanya'nın Köln şehrinde Sporthalle'de 8 Mayıs'ta "İBRAHİM ANMA GECESİ" düzenlendi. 7000'i aşkın kitlenin katıldığı gece saygı duruşu ve "Vartnikte Seat Bir Kaya" şiirinin okunmasıyla başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında "İbrahim Kaypakkaya'nın şehirlerde, okullarda, fabrikalarda, kasacası kavganın her alanında devicettiği bayrağın yükselecek dalgalarının coşkusu hep birlikte yaşamının büyük kuvacıyla yüreklerimiz doluyor... O'nun bilincinin kumanda ettiği yürek, O'nun gösterdiği yolda açılmış imkansız olan, yaratılması mümkün olmayan hiçbir şey yoktur" denildi.

Gece tertip komitesinin mesajında ise "İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkmanın O'nun TKP/ML'nin görüşleri olarak sistemleştirdiği sosyo-ekonomik yapı, sınıflar ve sınıfların mevzilemesi, devrimin yolu, silahlı mücadele, Kemalizm, faşizm, millî mesele, sosyalizm ve sosyalizmde sınıf mücadelesi gibi temel görüşlerinin takipçisi olmaktan geçtiği" belirtildi. İbrahim'e birçok oportünist grubun sözde sahip çıktığı günümüz koşullarında, kurucusu olduğu TKP/ML'ye çok büyük görev ve sorumluluklar düştüğü, Türkiye Kürdistanı'nda başlayan olumsuz sürecin tersine çevrilmesinin TKP/ML'nin doğrudan müdahalesiyle olacağına şüphe çekildi. Sayısız şehit veren İbrahim'in partisinin bütün saldırılara rağmen yoluna devam etmesinin O'nun ML-MZD'de somutlaşan görüşlerinden kaynaklandığı da vurgulandı.

Daha sonra halk oyunları ve sırasıyla gece programındaki sanatçıların söylediği devrimci marşlarla salon coştı.

ENTERNASYONALİST DAYANISMA

Ardından Peru Halk Hareketi'nin mesajı, Başkan Gonzalo'nun kayınpederi Carlos La Torre'nin konuşması, anma gecesinde Proletarya Enternasyonalizminin en yüce örneklerini kitlelere sundu. Salon "Yaşasın Peru Komünist Partisi", "Yaşasın Başkan Gonzalo" sloganlarıyla yankılandı. Peru müzik grubunun sahneye çıkmasıyla Enternasyonalist duygular daha da kabardı.

TKP/ML'nin (GBMK-SB) mesajı okunurken salonda adeta yer yerinden oynuyordu. Yığılar hep bir ağızdan "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganını Densim'e, Karadeniz'e duyurmak istemesine hakverdiler.

TKP/ML (GBMK-SB) mesajında "Yeni Dünya Düzeni'nin hiç de amaçlandığı gibi yürümediği başta PKP olmak üzere komünistlerin önderliğinde emperyalist cepheye karşı savaşıldığı, emperyalistlerin yaşamın bütün cephelelerinde ezilen halklara ve dünya proletaryasına karşı saldırığı, Türkiye'de de TC'nin devrimcilerle "silahları bırakın" mesajı verdiği, düne kadar TKP/ML'yi "TC'nin kontroları" olarak suçlayan PKK'nın TC ile anlaşma yolları aradığı vurgulandı. TKP/ML (GBMK-SB) mesajının bitiminde kızıl bayraklar sloganlarla birlikte salonda dalgalandı, coşku doruğa ulaşıyordu.

Büyük bir beğeniyle izlenen tiyatro, kitlelere önemli siyasal mesajlar verdi. Ardın dan TIKKO Askeri Komisyonunun mesajı TIK-

KO gerillalarının filmiyle birlikte sunuldu. Mesaj sık sık "Yaşasın Kızıl Ordu TIKKO" sloganıyla kesildi. Mesajda TKP/ML'nin siyasi kumandası altındaki halk ordusu TIKKO'nun, her gece gün köylü gerilla savaşını ilerleterek, hiçbir engel tanmaksızın iktidar yürüyüşüne devam ettiği, PKK'nın ise ateşkesinden sonra, düşmanın tüm askeri gücünü üzerlerine çekeceği, şimdiden düşmanın belli bölgelerde TIKKO'ya operasyonları yoğunlaştırdığı ama sonuçta uzun süreli savaş TKP/ML'nin kazanacağı belirtildi. TIKKO mesajında Dersim dağlarında şehit düşen Barışın Anna Küster anılıyor ve TC'nin baskılarında dolayı yurtdışına giden siyasi ilhıcaclara Türkiye'ye gelip TIKKO saflarında sınıf savaşımına aktif olarak katılmaları çağırısı da yapılyordu.

TKP/ML Yurtdış örgütü YDB'nin mesajı da kızıl bayraklar eşliğinde sloganlarla karşılandı. Mesajda, dünyada devrim dalgasının inişe geçtiği 75'li-80'li yıllarda TKP/ML'nin ML-MZD'yi savunmaya ve uygulamaya devam etmesinin de; Sovyetler'den Arnavutluk'a kadar birçok ülkede bürokratik kapitalizme kayıldığı TKP/ML'nin öngörmesinin de; Kürt ulusal sorununa, Kemalizm sorununa açılmasına TKP/ML'nin öncülük etmesinin de hep Kaypakkaya'nın eseri olduğuna vurgu yapılarak, TKP/ML'nin devrimin tek alternatifi olduğuna işaret ediliyordu. Kaypakkaya'yı Anma Gecesi'ne bir dizi dost örgüt, kişi ve DKO'den çeşitli mesajlar geldi ama zaman darlığından dolayı kitlelere sunulamadı.

Geçen yıla göre daha yığınsal geçen gece büyük bir başarı ve coşkuyla devrim ardından içilmesinden sonra sonuçlandı.

Pendik'te cezalandırma

Haber Merkezi/ 21 Mayıs'ta Pendik Aydınlık Köyü'nde TKP/ML-TIKKO imzalı, 18 Mayıs'ta ilgili bildiri dağıtan komünistler kendilerine engel olmaya çalışan Uzman Çavuş Refik Bulut'u önce uyardılar. Uyanıya rağmen engelleyici tavırları devam edince kahve dıgına çıkartıp ağızına silahlı atıp ederek yaralandılar.

TIKKO Reşadiye Bölük Komutanlığı'nı bastı

TOKAT, Özgür Gelecek/18 Mayıs akşamı saat 22.00 civarında Tokat'ın Reşadiye ilçesi Bölük Komutanlığı bir saat süre ile taciz ateşine tutuldu.

Reşadiye Kaymakamlığının açıklamasına göre "sayısı belli olmayan bir grup, uzun menzilli silahlarla Bölük Komutanlığı'nı taciz ateşine tuttu. Jandarma Çavuşu Yaşar Dal bacağından yaralandı. Karşı taraftan kayıp yok. Operasyonlar devam ediyor."

Yine çatışma bölgesinde ki halktan alınan bilgiye göre de "şehir merkezinde bulunan Bölük Komutanlığı TKP/ML-TIKKO gerillaları tarafından bir saat boyunca taciz ateşine tutuldu. 2 askerin öldüğü ve çok sayıda yaralı olduğunu söyleyen halk gerillaların kayıp vermediğini de ekliyor."

Gerillalar çatışma bölgesini terk ettikten sonra bölgede operasyonlara başlayan güvenlik güçleri yoğun bir güç aktarımına yöneldi. Dağ köylerinden alınan bilgiye göre de "her tarafta özel tim ve komandolar dolayyor. Köylülere fiziki ve psikolojik işkenceler yapılarak, adeta başının intikamı köylerden alınmaya çalışılıyor."

Esenler'de TKP/ML TMLGB molotof kokteylli anma yaptı

Haber Merkezi/ TKP/ML-TMLGB taraftarı olan bir grup, 1973 yılında Dersim'de yaralı yakalanarak üç ay boyunca süren işkence sonucu öldürülen TKP/ML önderi İbrahim Kaypakkaya'yı anmak amacıyla İstanbul'da bir gösteri yaptılar. Esenler Tepe mahallesinin durağında toplanan yaklaşık 70 kişilik grup yere molotof kok-

teylleri atarak "devrim andı" içtiler. "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" pankartını açan grup "Kahrolsun Patron-Ağa devleti, Yaşasın Halk Savaşı", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını atarak yürümeye başladılar.

Semt sakinlerinin yoğun ilgisi çeken eylem yaklaşık 200 metrelik bir yürüyüşten sonra dağıldı.

TKP/ML Kamu Emekçileri 'nden anma

Haber Merkezi/Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı 20. ölüm yıldönümünde TKP/ML Kamu Emekçileri de çeşitli eylemliliklerle İstanbul'da andılar. 15-16-17-18 Mayıs tarihlerinde sırasıyla Umranıye 1 Mayıs mahallesi, Dudullu, Ökmeydanı ve Üsküdar'da bomba süsü verilmiş olarak İbrahim Kaypakkaya, ölümsüzdür pankartı ve posterleri, TKP/ML-TIK-

KO imzalı olarak Kamu Emekçileri tarafından asıldı.

TKP/ML kamu emekçileri yayınladıkları bir bildiriye de geniş ölçüde İstanbul'un çeşitli semtlerine dağıtıldılar. Bildiri de İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesine değiniliyor ve İbrahim'in şu sözlerine kulak verilmesi isteniyor: "Kurtuluşumuz Silahlı Mücadeleden geçer".

İzmir Eğitim-Sen'de Kaypakkaya ve işkence konulu söyleşi

İZMİR, Özgür Gelecek/Eğitim-Sen Konak ilçe merkezinin düzenlediği İbrahim Kaypakkaya ve işkence konulu söyleşi devrim şehitlerine saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında Eğitim-Sen'in insan hakları ihlalleri konusunda çalışmalarının yetersizliği vurgulanarak bu konudaki eksikliklerin giderileceği söylendi.

Konuşmacılar Türkiye'deki insan hakları ihlallerinden, işkencelerden ve işkenceyi yaratan toplumsal düzenden bahsederken işkence tezgahlarından "Ser verip, Sır vermeden" geçen komünist önder Kaypakkaya'yı andılar.

Türkiye'de devrimci teorinin ve pratiğin ustası olan İbrahim'e konuşmacılar bu yönüyle değindiler, fakat sapla-samanı birbirine karıştırdılar desek yerinde olur. Çünkü konuşmacılardan biri, İbrahim'i komünist önder olarak gördüklerini ve onun çizdiği ML yolda ilerlediklerini belirtirken Maoizm ve halk savaşını savunmadıklarını söyledi. Bu da dinleyicilerin kafasında bu nasıl İbrahim savunuculuğu sorusunu oluşturdu. Belli ki kendileri İbrahim'i utangaç bir şekilde ceziri boşaltarak savunmuşlardır.

Bir diğer konuşmacının ise İbrahim'i ve kurucusu olduğu partinin kısa özgeçmişini anlatıp, İbrahim'in çizdiği tarafa defalarca çürütülmüş tezlerde İbrahim'i eleştirmeye çalışması "Havı dökmüş inciler" söyleminin ne kadar da gerçeğe denk düşüğünü kanıtladı.

Eğitim-Sen'in İzmir'de ilk kez düzenlediği bu etkinliği bir takım teknik eksiklikler dışında oldukça anlamlı ve güzeldi. Eğitim-Sen'liler de bir çalışmaları devam ettireceklerini bildirdiler.

Ege Üniversitesi kampüsünde İbrahim Kaypakkaya anıldı

İZMİR, Özgür Gelecek/18 Mayıs günü Ege Üniversitesi kampüsünde TKP/ML-TIKKO'nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya anıldı. Anma törenundan önce öğrenciler O'nun hayatı ve mücadelesiyle ilgili afişlemeler yapıp, bildiriler dağıttılar.

Öğleğin saat 12.00'de Ziraat Fakültesi kantininde toplanan bir grup öğrenci İbrahim Kaypakkaya ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunduktan sonra Yeni Demokrat Gençlik adına konuşma yapıp şiirler okudular. İbrahim'in ML-MZD'nin ülkemizdeki tavizsiz takipçisi olduğu, O'nun Türkiye devrimci mücadelesine "Ser verip, Sır vermemek" ilkesini arınan ederken esin kaynağının ML-MZD olduğu vurgulandı. "Bugün ülkemizde Ulusal Sorun, Kemalizm gibi konular çeşitli devrimci örgütler tarafından yanlış yamalakta olsa telafuz edilebiliyorsa, bu onun sayesinde" dedi. İbrahim Kaypakkaya'nın çeşitli milliyet ve azınlıklardan Türkiye proletaryasının önderi ve ülkemiz devriminin yol göstericisi olduğu belirtildi.

Öğrenciler "İbrahim Kaypakkaya yoldaş ölümsüzdür!", "Gerillalar ölmez", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla formu tamamladılar.

KAĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİ:

"Türkiye işçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz!"

ANKARA, Özgür Gelecek/ Adil Düzen savunucusu Kağıthane Belediye Başkanı'nın hiç de adil olmayan bir biçimde işlerine son verdiği işçilerin haklarını arama çabası devam ediyor, Ankara yürüyüşünün ardından Başkan'ın devam eden girişimleri sürüyor. İşçi Mustafa Keskin, işten atıldığını izindeyken öğrendiğini söyleyerek, hemen sözlere şunu ekliyor: "Ben beş yıldır, orada çalışıyorum. Arkadaşlar da aynı durumdalar. Haklarımızı alacağız." İşçi Mustafa Keskin'in karardığı bir bütün olarak Kağıthane işçilerinin kararlığını da göstergesi. Sözü, Selman Yeşilgöz ise, yaptıkları eylemlerin ve bundan sonra yapacaklarının tarihsel önemini aktarıyor bizlere: "Mücadelemiz, Ankara'nın geleceğine oturmuyor. Belki fiili bir destek yok ama Türkiye işçi sınıfının gözü bizim eylemimizdedir. Biz bu eylemi olumsuz sonuçlarla bitirmeyeceğiz. Eğer, olumsuz bitirsek aynı anlayış tarafından almak üzere 5 bin kişi bekliyor sırada. Bir de bunun için biz, bu eylemimizi zaferle sonuçlandırmak istiyoruz. Buradan da Türkiye işçi sınıfına bir zafer armağan etmek istiyoruz."

İşçiler, Ankara'ya geliştiren bu yana haklarını elde edebilmek için bağvurmadıkları kapı ve desteklerini alabilmek için uğramadıkları yerin olmadığını söylüyorlar. Buna karşın sözcüğünün sözlerinden de belirtildiği gibi istenen fiili bir desteğe ulaşılabilmeye değiller. Barınma partilerinden SHP, DYP ve ANAP ile kurdukları diyaloglar bugüne kadar somut bir sonuç elde edemediler. Elde ettikleri tek sonuç: "sizin durumunuzu biliyoruz", "sorunun üzerinde duruyoruz", "haklısınız, elimizden geleni yapacağız" biçimindeki sözler oldu.

Ankara'ya girişlerinin ilk günlerinde SHP, CHP ile başlayan görüşmeler serüveni DYP ve ANAP ile devam etti. 11 Mayıs'ta DYP ve ANAP grup başkanvekilleri ile yapılan görüşmenin ana teması, RP'nin Kağıthane'de gerçekleştir-

Yeni Demokrat Güçler birliği mezarı başında andıktan sonra Ankara'da Kağıthane işçilerini ziyaret ediyorlar.

ildiği işçi kıyımı ve partizanca tutumunu olde.

Bu görüşmenin ardından Bulvar Duğun Salonu'na döndüklerinde bir değerlendirme toplantısı yapıldı. Gelecekteki süreçle ilişkin öneriler alındı. İşçilerin kendi aralarındaki bu değerlendirme toplantısı kararlılıklarına gölge düşmemesine rağmen eylemlerini değerlendirmeye de nasıl farklı sonuçlara ulaşabileceklerinin bir örneğini oluşturuyor. Nitekim, bu tarihten sonraki süreçte de bu toplantı da öne çıkan fikirler hep tartışıldı, etkili oldu. Sözcü Selman Yeşilgöz'den toplantının bir değerlendirilmesi istediğimizde bize şunları anlattı: "Yapılan bu toplantıda ilginç şeyler oldu. İlginç öneriler geliyor. Bazılar işgal önerileri getiriyor. Kiminin işe pasif eylem biçimleri önerdiğini görüyoruz. Örneğin iltica talebinde bulunmak gibi ilginç bulunabilecek öneriler de geldi. Bir arkadaşımız da Antakya'ya ziyaret önerisi getirdi. Buna şiddetle karşı çıktık." sözcüğünün bu son öneriyi reddederken söylediği şeyler ise, eylemin bugüne kadar bürokrasi

trafiğine takılıp kalmamasının yarattığı sıkıntıyı ele veriyor. Sözlerine şöyle devam etti: "Şu şekilde karşı çıktık: Zaten RP, bunu, yani eylemimizi devlet kontrolünde geliştiren bir eylem olarak gösteriyor. Partilerin de RP ile olan olumsuz ilişkileri nedeniyle işçilerin üzerine fazla gelmeye gibi bir tavırları var. Bu öneri, bu eylemi sanki devlet güdümüne sokmuş gibi bir izlenim doğuracağından böyle bir öneriyi reddettik."

12 Mayıs'ta ANAP Genel Merkezine gidildi, 13'ünde ise DYP Genel Merkezi ziyaret edildi. DYP Genel Merkezine gidilirken işçiler toplu halde Kızılay ve Bakanlıklar caddesinde yürüyüş yaptılar. Yürüyüş sırasında sloganlar atıldı. Polis burada işçilere müdahale etmek istediyse de işçiler kararlı bir biçimde alkışlı bir tempo tutturarak yürüyüşlerine devam ettiler. DYP'de Mehmet Gülhan ile görüşüldü. Gülhan'ın işçilere söylediklerinde sorunun çözümü konusunda hiçbir yeni bir gelişmenin haberi yoktu. Mehmet Gülhan işçilere: "Bugüne kadar kanunlar çer-

çevesinde getirdiğiniz eyleminizde, provokasyonlara gelmeyin. Aynı olgunlukla devam edin" sözlerini söylediğinde, işçilerin cevabı oldukça yerindeydi. "Sürekli olgunluk ve kanunlar çerçevesinde davranmak nedense bizden isteniyor, biz büyük bir haksızlığa uğramışız ve bu haksızlığın giderilmesi konusunda bir şeylerin yapılmasını istiyoruz sabrın da bir sınırı vardır."

Aynı gün İHD Genel Merkezi, Sendikalar da ziyaret edildi. Bu görüşmelerde İHD'nin panel düzenleyelim önerisi kabul edildi. Oluşturulan bir başka ekip ise çeşitli semtlerde bildiri dağıttı.

Aynı 14'ünde ise Resim Sergisi açıldı. Güven Parkı içerisinde kurulan bir çadırda açılan resim sergisine ilgi oldukça büyüktü. Serginin en ilginç yanı ise, sergilenen resimleri işçilerin ellerinde tutmaları oldu. Aynı yerde açılan imza kampanyasında, ilk günde 20 bin imza toplandı. Daha sonraki günlerde Ankara boyutunda toplanan imza sayısı 100 bini aştı. Güven park'taki sergi ilk gün politikacıların da uğrak yeri oldu. SHP Grup Genel Saymanı Ziya Halis, Ali İ. Tutu burada işçilerle görüşen politikacılar oldu. sergi 10 gün açık kaldı.

16 Mayıs'ta Erdal İnönü ile görüşüldü. Görüşmede İnönü'ye bugüne kadar ki olan sürecin bir değerlendirilmesi yapıldı, yaklaşan bayramı evlerinde geçirmek istediklerini iletiler, İnönü ise, sorunun çözümü için İşçileri Bakanı ile acil görüşeceğini söyledi.

17 Mayıs'ta yaygın bir şekilde afişleme yapıldı. 18 Mayıs'ta Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısına gidildi. Burada Bayral Meral ve Şemsi Denizler ile görüşüldü. Çok değil, bundan iki yıl önce Zonguldak işçi direnişinin lideri olan Şemsi Denizler ile bir işçi arasında geçen şu diyalog önemliydi: İşçi: "Biz sizin liyanızız biz sizi eleştirmek, derdimizi size anlatmak kime anlatacağız." Denizler: "Otur, otur, bu kafayla hiç bir şey

yapamazsınız!"

19 Mayıs akşamı yapılan toplantıda daha önce de gündeme alınan açlık grevi eylemi 20 Mayıs'ta İşçileri Bakanlığı önünde yapılacak eyleme kamuoyuna duyuruldu. Bakanın odasında bulunan basın mensuplarının yanında Ankara'da bulunan bütün işçiler olarak yarı 120 kişi olarak açlık grevine başladık denildi. Bakan'ın işçilere buradaki yanıtı bilinen yanıtı: "Sorunu çözeceğiz!"

Bugüne kadarki görüşmelerden somut bir sonuç alınmadı. RP Genel Başkanı Erbakan, sorunun çözümünün ekonomik olduğunu ve bununla çözümünün hükümetin elinde olduğunu belirterek, Kağıthane Belediye'sine ekonomik yardım yapılırsa işçilerin işe geri alınacağını söyleyerek bir pazarlık süreci başlatılması niyetinde olduğunu gösterdi. 23 Mayıs günü işçileri ziyaret eden SHP yetkilileri de sorunun bayramda evvel çözülebileceğini söylediler. İşçiler ise, "çözülecekse çözülsün, ama, bayram öncesinde çözülsün, artık tahammülümüz kalmadı" dediler.

Kağıthane işçileri sorunun çözümü konusunda sürekli bir yerlere ziyaret yaparken, kendileri de Ankara'da en çok ziyaret edilenler oldular. Birçok devrimci demokratik grup işçileri ziyaret ederek dayanışma içinde bulundular. İşçileri en çok üniversite öğrencileri ziyaret etti. Hacettepe Öğrenci Derneği, ÖDTÜ platformu vb öğrenci örgütleri ziyaret edenlerden bazıları. Ankara YDG de sürekli işçilerin yanındaydı. 23 Mayıs'ta Çorum'da İbrahim Kaypak'a'yı mezarı başında anma eyleminden dönen İstanbul ve Ankara'dan Yeni Demokrat Güçler de Kağıthane işçilerini ziyaret edenler arasında oldu.

Kağıthane belediye işçilerinin açlıkla sınanan direnişi

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 3 Mayıs günü başlayan açlık grevi devam ediyor. Beş işçinin süresiz başladığı açlık grevine, destek mahiyetli dönüşümlü katılımlarda sürüyor. Kağıthane direnişçilerini 21 Mayıs'ta açlık grevinin 19. gününde ziyaret ettik.

Kağıthane işçileri temsilcisi Cengiz Yıldırım: başta açlık grevlerine girme işlerini şöyle açıklıyor: "Yapılacak değişik eylemlerini denemeden bu eylemlerden kaçmak, işçi sınıfının üretimden doğan gücünü kullanmadan, görece eylemler yapılmadan açlık grevinin yapılmasını doğru bulmuyorum" dedi. Ve devamla, "süresiz açlık grevine başladığımızda, bu uğurda şehit düşmüş insanların anısına saygılı davranıp ourlarını çinnetmeyeceğiz. Bugün birçok iş kolunda değişik eylemler denemeden, hemen açlık grevine başlanıyor. Ve bu eylem ruhuna, özüne uygun davranılmıyor" dedi.

Açlık grevi uzayan eylemin yap-

tırımcı gücünü artıracaktır. Açlık grevi öncesi bol ve zengin eylemler için giren Kağıthane işçileri bu eylemlerle de kamuoyunu yaratmış durumdaydılar. Açlık grevi iki boyutlu bir nitelik kazanmış durumda. Bir yandan Ankara yürüyüşü ve bu yürüyüş içinde ve sonrasında eylemler ve açlık grevi; diğer yandan ise Kağıthane'de bulunan işçileri başlatmış oldukları süresiz açlık grevinin pazarlık gücü oluşturması eylemi de bu etkili olacaktır.

Kağıthane işçilerinin yürütmüş oldukları açlık grevine kitlesel katılımlarda sürüyor. Nuretepe, Güzeltepe, Okmeydanı halkı ve İstanbul Emekçiler derneği, yansına çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi çevrelerden de katılımlar devam ediyor.

Kağıthane işçilerinin talepleri işçi sınıfının bu günlerde yoğunlaşan genel taleplerini de karşılamakta: eylem perspektif ve anlayışları İstanbul genelinde yoğunlaşan işçi

Kağıthane belediye işçileri kararlı mücadelelerini, hızlarını kesmeden yükseltiyorlar.

kıyımlarını durdurmak. Asgari talep olan 340 işçinin işe dönmesi talebi üzerinden daha geniş kazanımların elde edilmesi... Tasarınca-

ğın, vurgunculuk ve soygunculuğun belediyelerde açığa çıkarılması, düzen belediyeciliğinin teşhir edilmesi. Kağıthane direnişinin kazandığı bugünkü boyut, düzenin ve düzen belediyeciliğinin teşhir edilmesi ve hesap sorulmasıdır.

Cengiz Yıldırım konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bugün yürüttüğümüz direniş ber geçden soyutlanmamış, yalıtılmış ve tek başına, işe geri dönme olarak görülmemeli. Bu olayı dünya bankası IMF'e ve siyasal düzenin politikalarından bağımsız olarak ele almıyoruz.

Ve bundan sonra böyle ir kıyım yaşanacağı zaman, Kağıthane direnişi akıldardan çıkmayacak ve belki de yer edecektir."

Devrimci tutsaklardan Kağıthane Belediyesi işçilerine mesaj

Haber Merkezi/18 Mayıs'ta Yozgat Cezaevindeki TKP/ML TIKKO davası tutsakları, 25 Mayıs'ta da Çanakkale E Tipi Cezaevindeki devrimci tutsaklardan, gazetemiz aracılığıyla Kağıthane Belediyesi işçilerine bir faks mesajı gönderdiler. Devrimci tutsaklar, 2,5 trilyona yaklaşan alacakları için ekonomik taleplerle sınırlı olmasına rağmen eylemlerle yapan belediye işçilerinin hak alma mücadelesinde önemli bir adım attıkları belirtilerek:

"özellikle Kağıthane Belediyesi'nde işten çıkarılan 341 işçinin hak arama yönündeki kararlı eylemlikleri; gösteri, açlık grevi, 23 gün süren Ankara yürüyüşü, bir kısım işçinin başlatıldığı ölüm orucu vb. boyutlarla devam eden eylemlikleri, hak alma mücadelesindeki kararlılığına pizel bir örnektir" deniliyor.

Çanakkale cezaevinden gelen mesajda tutsaklar, işçilerin yalnız olmadıkları ve yüreklerinin onlarla olduğunu belirtirken, Yozgat cezaevinden gelen mesajda da: "TKP/ML TIKKO davası tutsakları olarak, genelde tüm belediye işçilerinin, özel de Kağıthane Belediyesi'nden çıkarılan işçilerin kararlı bir şekilde sürdürdükleri eylemlikleri destekliyoruz, onurlu mücadelelerini selamlıyoruz" deniliyor.

'Müslümanlık böyle ise ben müslüman değilim'

Kağıthane işçilerini ziyarete gittiğimizde, işçiler oldukça yorgun gözüküyorlardı. "Yüzleri sapsarıydı. Kolay değil günlerce sadece şekeri suyla gününü geçirmek. Lokal'in diğnisi çıkıyor. Sokağa bakan bir işçinin yanında duruyorum. O da açlık grevinde yorgun. Söylemek için Kağıthane Belediyesi'ne, Refah Partili Belediye Başkanı'nın gelmesinin kendisi

icin ne ifade ettiğini soruyorum. Epayoe derli, söze "kendisine müslümanım diyenden bucağ bucağ kaçacaksın" diyerek giriyor. "Daha önceleri ANAP'lı SHP'li DYP'li birçok politikacının icraatlarını görmüştük. Adları ne olursa olsun birbirinden farklı değillerdi. Refah Partililer belediyelere talip olunca, doğruu değişikli olacak diye çok sevinmişim. Ama bunlar

değerlerinden daha rezil çıktılar. Gelen gideni aratır derferya bizimki de öyle oldu. Müslümanlık, insanlık hepsi hikaye. Bunlar gelince, sokağa atıldım çocuklarım perişan. Benim anam, babam da hacca gitmiş insanlar. ...Hacıları batsın(!) Bu mu müslümanlık, inancımı yitirdim vallahi. Ben müslüman filan değilim; eğer böyle ise müslümanlık" dedi.

Basalak davasında Polis, Mahkemeye Silahla Girdi

Haber Merkezi/Adana'da Abidinpaşa Tekel Deposunun 23 Ekim '92 tarihinde soyulması sırasında çıkan çatışmada TIKB militanlarından Şaban Budak kâledilmiş, Remzi Basalak ise sağ ve yaralı olarak yakalandığı halde Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde görüldüğü işkenceler sonucu dili kopararak infaz edilmiştir.

25 Mayıs '93 günü yapılan duruşmada Terörle Mücadele Şubesinde görevli polislerden Ahmet Tarık Doğan, Necmettin Uçar, Gürsel Aksoy, Sami Ortan, Sadık Ercan, Hasan Ay Sabahattin Turan, Ferit Çakır, Muzaffer Aydın, Kamal Toptan ve Bahattin Özbeğ il. trafik polisleri Erdal Şahin ve Aytekin Yıldız hazır bulundular. Duruşma salonuna silahlarıyla birlikte giren siyasi polislerin duruşma müdahale eden Basalak'ın avukatları, silahla mahkemeye girilemeyeceğini mahkeme heyetine bildirdiler. Bunun üzerine heyet, silahların emanete verilmesini kararlaştırdı.

Basalak'ın müdahil avukatı Mustafa Öcalan, avukatların polise yönelik sorulara çelişkili cevaplar verildiğini tekrarladı. Gazetecilerin duruşmada fotoğraf çekmesine izin verilmemesi, fotoğraf çekmek isteyen bir gazeteci, mahkeme heyetince dışarıya çıkarıldı. Polisler, Basalak'ın tedavi kabul etmediği için otobüsüne tekneların, haklarında suç duyurusunda bulunmasına rağmen Terörle Mücadele Şube Müdürü Hasan Özden ve yardımcısı Mehmet Bağcı'nın duruşmaya katılmadıkları gözlemlendi.

Tokat'ta polis halka saldırdı: 1 ölü 2 yaralı

TOKAT, Özgür Gelecek/ 23 Mayıs'ta Tokat'ta oynanan Tokatspor-Çorumspor 3. lig Futbol karşılaşmasında çıkan olaylar katliama dönüştü.

Tokatspor'un 1-0 önde olduğu maç bitikten sonra hakem maç uzattı. Uzamanın yedinci dakikasında Çorumspor bir gol atınca yeniliden kurtulmuş oldu.

Çorumspor'la şampiyonluk yarışında olan Sivasspor'un taraftarları bu durumu protesto ederek maçın hakemine saldırdı. Hakem başından yaralandı. Polis olaya müdahale etti ve coplarla Sivasspor taraftarlarına acımasızca saldırdı. Saldırı sonucu adını öğrenemediğimiz 15-17 yaşlarında bir taraftar başına aldığı cop darbeleriyle öldü. İsimleri Cengiz Kaya ve Osman Dağdereli olan iki kişi ise yaralandı.

Bir kişinin polisin cop darbeleri yüzünden beyin kanamasından öldüğünün duyulması halkta geniş bir öfke uyandırdı. Tokatspor ve Sivasspor taraftarları stadin önünden Emniyet Müdürlüğü'ne dek "kötül polis, katil emniyet", "Burası Türkiye, İsrail değil", "Kahrolsun polis" sloganlarını atarak yürüdüler. Çevrede yürüyüşü izleyen halk yürüyüşçülere alkışlarla destek verdi. Protestoculara polis coplarla müdahale etmek isteyince topluluk şişe, sopa ve taşlarla polise saldırdı.

Bu olaylardan sonra konuşmak istediğimiz yetkili kişiler: "Olayın küçük bir olay olduğunu" belirterek bilgi vermekten kaçındılar. Düzen güçlerinin zorba ve katliamcı yüzünü artık Tokat halkı da yaşamaya başladı. Olay Tokat'ta geniş yankılar yarattı.

BEYKOZ BELEDİYESİ'NDE GENEL-İŞ, BELEDİYE-İŞ ÇEKİŞMESİ VE SHP BÖLÜNEN İŞÇİLERİ DİRENİŞ BÜTÜNLEŞTİRDİ

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 23 Mayıs gecesi Beykoz halkı, 27 gündür süren işçi eyleminden dolayı kapı önlerinde biriken çöplerden kurtulmanın yolunu buldu. O gece çöplerini Belediye Binası önüne getirdiler. Tek tek anılan çöp poşetleri, belediye önünde bir tepe oluşturdu. Halk, Belediye Başkanı Şevket Arkan'a "İçimin alacaklarını öde" mesajını bu yöntemle veriyordu.

Ancak, Belediye önündeki bu çöp tepesi taşeron firmasının devreye girmesini sağlayacaktı. Ama çöpleri oraya getiren insanlar önlemlerini almıştı. Ertesi sabah işçi eylemi çocuklarıyla birlikte eylem yerine geldi.

Herşey saat 9.30'da taşeron kamyonunun bina önüne gelmesiyle başladı. Çevik Kuvvet korumasında gelen taşeron işçileri, çöpleri kaldırmaya teşebbüs edince kadınlar devreye girdi. Taşeronun derhal uzaklaşması konusundaki ihtar çektiler. Çevik Kuvvet çöplerin kaldırılmasında ısrar edince geriye düşe düşe mücadele kalyordu. Çöp poşetlerinin önüne geçen öfkeli kadınlar keskinlikle taşerona izin veremeyeceklerini tekrarladılar. 50 dolayındaki polisi arkasına alan taşeron ilk adımı attı. Çöpleri kaldırmaya yeltenince halkın öfke grafiği iyice yükseldi ve barikat yarıldı. Ellerine geçirdikleri taşlarla kamyonla saldırdılar. Polis halka hücumu geçti. Savunmaya geçen halk bu kez çöp poşetlerini polislere fırlatmaya başladı. Eylemci işçiler de eşlerinin yanında çatışmaya girdi. Polis panik halinde vahşice kadınları saldırdı. Çatışma, havada uçan çöplerle birlikte kiran kirana geçti. Yaklaşık yarım saat süren olaylar sonrasında yaralı kadınlar hastaneye kaldırıldı. Geri çekilen polis takviye getirerek belediyenin etrafını sardı ve gergin bekleyiş başladı.

Daha sonra gerginliği gidermek isteyen eylemci işçiler "Bu çöplü taşeron değil biz kaldırırız" dediler. Kendi elleriyle belediyenin önündeki çöpleri oradan kaldırdılar.

24 Mayıs'taki çatışmada Beykoz'lu kadınların bir çoğu polis jopuyla ife ilk kez tanışmıştı. Ferda-

İşçiler ve aileler: "Taşeron Beykoz'dan bir kurdan kaldırmaya kalksa kıyamet kopacak" diyorlar...

ne Aksoy, "Tabii polisler karşı gelirim" diyordu. "Kocamı dövdülerken seyredecek değilim ya. Eylem yerine gelirken polis jopunu da hesaba katmamı söylüyorlardı. Ama eylemin hakkının yenmesine sessiz kalamayacaklarını anlatıyorlardı.

Kıran kırana geçen kavgaya onlara güç katmıştı. Artık bu olay çözümlene kadar Beykoz halkı ile işçiler eyleme olacaktı. O kadar kararlıydılar ki, taşeron firma "Beykoz'un herhangi bir yerinden bir kurdan kaldırmaya kalksa kıyamet yine kopacaktır" Temsilci Rıdvan Kibar böyle diyordu.

EYLEM NASIL BAŞLADI?

Beykoz Belediyesi'nde iş bırakma eylemi 28 Nisan'da başlamıştı. Nisan ayı maaşının 22 gün gecikmesi sonucu ücretler hala ödenmemişti. Yinece eylem kararı alındı. Sadece Nisan ayı maaşı değil, bir önceki dönem unvanları TIS farkları ve ikramiyelerinde ödenmemesi sabrı taşınmıştı.

28 Nisan'da Beykoz'da bütün belediye hizmetleri durdu. Belediye Başkanı Şevket Arkan, eylemin birinci haftası Nisan ayı maaşlarını ödedi. İşçiler eylemi geçmiş dönemden olan alacakları için de sürdürüyorlardı. İşçi başına yaklaşık 16 milyon alacak vardı. Ama işçi-

ler şimdilik sadece 7 milyon istediklerini söylediler.

7 milyon ödemeye yanaşmayan Arkan, bunu yapmadığı gibi evlere de mektuplar gönderdi. 19 Mayıs'ta postalanmış mektuplarda, gecici işçilere, eylemi sürdürmeleri halinde atılacakları ihtar ediyordu.

GENEL-İŞ VE BELEDİYE-İŞ REKABETİ

Beykoz'a bir süre önce DISK Genel-İş el atmış ve toplam 442 işçiden 205'ini üye yapmıştı. Arkan ve diğer yöneticiler de Genel-İş'i destekliyordu. Başkan yardımcısı Cemal Erbaş açıkça "Ne yaparsanız yapın buraya DISK gelecek" diyordu. Fakat daha sonra istifalar başladı. 167'si tekrar geri döndü. Eylemin başlamasıyla birlikte DISK örgütleyicileri, eylemin Belediye-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Şaban Tören tarafından özellikle gündeme getirildiğini yaymaya başladılar. Ortada direniş yapacak bir neden yoktu. Maaşlar ödendiğine göre eylem bitirilmeliydi. Onlara göre, Belediye-İş, prim toplamak, itibarını sağlamlaştırmak için direnişi uzatıyordu.

Çekişmeler bununla da bitmiyordu. Belediye Başkanı Arkan'ın SHP'li olması da olaya farklı bir boyut getiriyordu. Önümüzdeki

yerel seçimlerde, yeniden başkanlığa soyunan ANAP'lı Ali Zengin de eylemi dışardan destekliyordu. Yani işçilerin kendi çıkarları için başlatıkları direniş ilçedeki burjuva partileri de el atmış, koltuk çukurlarına göre eyleme "destek" vermeye başlamışlardı. Aslında destek göstermeliydi. Çünkü kendileri iktidara gelince SHP'li başkanlardan farklı davranmayacaklardı. Herşey erki elde edene kadardı.

DISK KOMÜNİSTİMİŞ!

Bazı işçilerin DISK'e karşı çıkmasının nedeni sınıf bölünmesi kaygısı değil. Genel-İş'in ambleminde orak-çekiç olması Buradan Genel-İş'in "komünist" olduğu sonucu çıkarılıyor. Ambleminde orak çekiç falan yok, fakat Belediye-İş'teki bazı ayakkılar DISK'e geçmeyi engellemek için bunu kullanıyor. Hatta işi iyice ifrata götürüp şöyle diyorlar: "DISK'li bir geçmişte işçilerin gözlerini bağlayıp 1 Mayıs'a götürüldü!"

Durum öyle karışık ki... Eylem'i iktidar partileri SHP ve DYP desteklemiyor. ANAP, REFAH ve diğer partiler ise destekliyor çünkü SHP'yi yıpratmak istiyorlar. Genel-İş'te SHP'ye destek veriyor, fakat tabanın zorlamasıyla eyleme katılıyor. (Bir de üye kaybetme kaygısı var tabii) Belediye-İş için de işçilerin bir kısmı sınıf bilinçli, o nedenle DISK'le gelen bölünme tehlikesine vurgu yapıyor. Diğerleri ise DISK'i "Komünist" diye istemiyor. DISK'in "Komünist" diye damgalanması Belediye-İş'in oldukça işine geliyor. Bütün bunlardan geriye ne kalıyor? İşçinin kafa karışıklığı...

Beykoz Belediye işçilerinin bütün bu karmakarışıklığa ve düzen partilerinin ve onların destekçisi sari reformist sendikacıların çıkar oylarına rağmen, sınıfın çıkarlarına yönelik bir saldırı karşısında birlikte hareket edip saldırıyı geri püskürtmeyi başarması ise sınıfın hanesine yazılan büyük bir artı. Sınıfın birliğini parçalamak isteyenler böylece avucunu yalamış oldu.

AYHAN UZALA VE CAFER ORAL İÇİN AVRUPA'DAN HEYET GELDİ

'Oral ve Uzala'nın yoğun işkencede kaldığını tespit ettik'

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 22 Nisan 1993 günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince Ayhan Uzala-Cafer Oral ve Avrupa'dan yakın zamanda Türkiye'ye gelen üç arkadaşları, Nevşehir firarisi Hasan Durna ile birlikte gözaltına alınmışlardı. 15 günlük gözaltı sürecinde işkence görmeleri ülkemizde ve Avrupa'nın birçok kentinde yapılan yürüyüş ve çeşitli eylemliliklerle protesto edilmiştir.

14 Mayıs'ta Ayhan Uzala ile Cafer Oral'ın avukatı ve aile doktorlarından oluşan 3 kişilik bir heyet Türkiye'ye geldi. Uzala ve Oral'ın ailelerinin istegi üzerine Türkiye'ye geldiklerini açıklayan heyet, Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan Uzala ve arkadaşlarını ziyaret ettiler. Ziyaret sonrası 17 Mayıs'ta Dr. Petra Winkler, Dr. Ralph Raben, Av. Cornelia Gentcu-Lange ve Av. Kemal Yılmaz İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlediler.

Heyet düzenlediği basın toplantısında, TKP/ML TIKKO davası tutanakları Ayhan Uzala ve Cafer Oral ile Bayrampaşa cezaevinde yaptıkları görüşmede Almanya'da daha önce tanıştıkları bu insanları

yaralı gördüklerini belirttiler. Dr. Petra Winkler, tutanakların onbeş gün boyunca yoğun işkence gördüklerini anlattıklarını belirterek, "çok kötü koşullarda götürüldük. Aramızdaki cam ve demir parmaklıklar ardından gördüğümüz kadarıyla boyunlarımız ve yüzlerimizde darp izleri vardı. Ayhan boynunu dik tutamıyor, sol kolu kırılmış durumda. Hastalarımızı muayene etmeyi istiyorduk. Ama muayene edemedik.

Ancak onları cam ve demir parmaklıklar arasında görme olanağına sahip olabildik." dedi. Zaten daha sonra Uzala ve arkadaşlarını işkence sonrasında muayene eden cezaevi doktoruyla yaptıkları görüşmede doktorun raporunda da vücutlarının hemen hemen her yerinde darp izlerinin olduğunu tespit edildiğini sözlerine ekleyen Dr. Winkler Türkiye'ye ilk kez geldiğini ve karşılaştığı durumun şaşırıcı olduğunu belirterek "çok kötü koşullarda, yoğun işkencelerle geçen onbeş gün boyunca yaşama hakları bu şekilde ellerinden alınmış bulunuyor" diyerek olay hakkındaki tepkisini belirtti.

Türkiye'de insanlara işkence yapılmasını ve sonucun da müvek-

Ayhan Uzala ve Cafer Oral'ın doktorları ve avukatı İstanbul İHD'de basın açıklamasında

kâllerinde işkence izleri görmesinin kendisinde şaşkınlık ve çelişki yaratmadığını belirten Av. Cornelia Gentcu-Lange, "Daha önce Almanya'daki Türk ve Kürt ilticacıların anlatımlarından biliyorum. Bu her zaman olmuştur" dedi.

Burada gördüklerini basına açıklamak, kamuoyunu bu noktada bilgilendirmek için basın toplantısı düzenlediklerini, ayrıca Uzala,

Oral ve arkadaşlarının da böyle bir talebi olduğunu belirten heyet, Almanya'ya gittiklerinde de basın açıklamaları yapacaklarını söylediler.

Heyette bulunan Dr. Ralph Raben basın açıklamasından sonra gazetemizi ziyaret ederek; "Baskılara ve infazlara karşı basın olarak yürütmekte olduğumuz mücadeleyi yürekten destekliyorum" dedi.

ANKARA'DA YOĞUN DİPLOMATİK TRAFİK

Kohl'ün Türkiye ziyareti ve gizli pazarlıklar

Başbakan Süleyman Demirel'in cumhurbaşkanı seçilmesinin ardından başlayan başbakanlık tartışmalarıyla birlikte, burjuva basın, Mayıs ayının son iki haftasının yoğun bir diplomasi ile geçeceğini bildiyordu. 16 Mayıs'ta Hollanda başbakanı ve dışişleri bakanı Ankara'ya gelmişlerdi. Aynı gün İtalya Savunma Bakanı Fabbrì de Ankara'daydı. 19 Mayıs akşamı Alman başbakanı Helmut Kohl geldi. AT dönem başkanı ve İspanya Kralı'nın ziyaretleri ise beklenmekteydi. Kısacası Almanya'dan esen güçlü bir rüzgar, bazı Avrupa'lı "dostlarımız" da Türkiye topraklarına atıyordu.

Burjuva basın, Kohl'le beraber gelecek olan Alman heyetinde ekonomi ile ilgili herhangi bir bakan veya idarî başkan bulunmadığını, Kohl'ün Ankara'ya herhangi bir ekonomik paket veya öneri ile gelmeyeceğini yemin bilâh bildirdi. Ancak heyet programının İstanbul kısmında TOBB ve TÜSİAD yetkililerinin olması "ilginç"ti. Hele gelen heyette 12 büyük Alman firmasının temsilcilerinin olması eğlenciydi. Heyetin kimlerden oluştuğunun bilinçli olarak gizlenmesi bir yana görüşmelere burjuva basını dahi sokulmadı. Böylece "gizli" bir şeyler çevrildiği kesinleşmiş oldu.

Dilerseniz bu "gizli"lik perdesinin altını biraz açalım: Türk eg-

men sınıfları, Alman emperyalistleriyle olan ilişkilerinin fazla yankı yaratmasını istemiyorlardı. Bir yandan ABD ile ilişkiler ve bir yandan da Almanya ile geçmişte yaşanan gerginlikler, Türk egemen sınıfların, "ayıp olmasın" diye keskin değil ama hafif bir eğri çizmesine neden olmuştur. Kohl ile konuşulan konular, kör göze parmak misali ekonomik ve askerî konulardır. Zira bizzat Türkiye Bonn Büyükelçisi Onur Öymen'in dediği gibi "Halen 430 civarında Alman Firması Türkiye'de faaliyet göstermektedir... Almanya Türkiye'nin dış ticaretinde birinci sırada yer almaktadır."

Bilindiği gibi RSE'nin dağılmasıyla beraber esas olarak Alman emperyalistleri Doğu Bloku diye anılan ülkelerin pazarlarına girmeye çalışmışlardır, çalışıyorlar. Do-

ğu Almanya 90 milyar dolara satın alınmıştır ve Polonya, Çekoslovakya ile Macaristan Almanya'nın "arka bahçesi" durumuna gelmişlerdir. Bakalım Öymen konuyu nasıl algılıyor "Bugün Almanya, bir yandan birleşmenin yarattığı yeni koşullarla ülke içindeki ekonomik ve sosyal uyum sorunlarını çözerken (Mesela yabancı düşmanlığı körüklemek ve demir-çelik sektöründe işçi atmaya gibi), bir yandan da demokratik devlet düzenine yeni kavuşan Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinin çağdaş bir model içinde kalkınmalarına (söz sömürgeleştirme anlamı) önemli katkılarla bulunmakta ve bölgede istikrarın yerleşmesine yardımcı olmaktadır". Bu "istikrar" berhalde NATO gücündeki Alman-Fransız kırmızı bir Avrupa ordusu ile sağlanacaktır. Bu için bir yüzüdü. Diğer yüzü

Türkiye'nin Almanya'dan beklentileridir. Bilindiği gibi Nazizm, pantürkizmin babasıdır. Bugün ABD- Türk egemen sınıflarının "Bir koyup uç alması"nı, "Sırp-lar'ı vurması"nı ve "Ermenistan'a bir-iki bomba düşürmesi"ni engellemektedir. Öymen bu konuda da şöyle konuşuyor: "Türkiye benzeri bir rolü (yukarıda anlatıldığı Almanya'nın rolünü) Karadeniz Bölgesinde, Balkanlarda, Kafkaslarda ve Orta Asya'da oynamaya çalışmaktadır" (18 Mayıs, 93 Cumhuriyet).

Türkiye bir yan-sömürgeci, Almanya ise güçlü bir emperyalisttir. Aynı rolü benzer aktörler oynayabilirler. O halde Türk egemen sınıflarının ne istedikleri açıktır; Türk egemen sınıfları bir tesadüf olmasa gerek, hep Alman emperyalizmi güçlendiği ve kendisine pazar aradığı zaman "müttefik" olmuş ve hep Alman yayılcı siyasetlere halklarımızı ve topraklarımızı alet etmiştir. İttihatçılar ve İnönü hükümetleri hala hafızalardadır. Marks "Tarih tekerliden ibaret midir?" sorusuna "Bir kez komedi olarak yaşananlar ikinci kez tekrar ediliyorsa trajedi halini alır" demiştir. Trajedi yaşanmıştır. Bugün Alman emperyalistlerine meyil, yani Türk egemen sınıflarının trajediden de vahim sonuçlara götürecektir.

Köksal Toptan'a protesto

ANKARA, Özgür Gelecek/AÜ Hukuk Fakültesi'nde Demokrat Hukukçular tarafından düzenlenen "Üniversite" konulu panelin konuşu MEB'ni Köksal Toptan'dı.

Toptan kendisine öğrenciler tarafından sorulan sorulara cevaplandıktan kaçınıp ve geçiştirdi. Bakan'ın sorularını geçiştirmesi ve söz isteyen bazı öğrencilere söz hakkı vermemesi bazı öğrencilerin zorla söz hakkı alıp konuşmasını engelleyemedi. Öğrenciler Bakan'ın gerçeği örtbas etme girişimlerini alkışlarla ve "paralı eğitime hayır" dövizleri açarak protesto ettiler. Bakan ise bu durum karşısında konuşmasını içeride kalan bir kaç öğrenciyi yapıp "Banlar beni buldular. Tabii ki sorunlarını bana söyleyecekler" dedi.

Bakan'ı protesto eden öğrenciler ise eylemlerini fakülte binası içinde sürdürdüler. Öğrenciler hep birlikte şarkı söyleyip "Paralı Eğitime Hayır, Özerk Demokratik Üniversite, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları ile 30 dakika kadar eylemlerini sürdürdükten sonra dağıldılar.

Bakan ise bu süre zarfında içeride mahsur kaldı.

Muhsinin katili işsizliktir

ANKARA, Özgür Gelecek/ Bir seyyar satıcı tarafından bıçaklanarak öldürülen Çankaya Belediyesi Zabıta'sı Muhsin Çelik'in cenazesi "Muhsin'in katili işsizliktir" sloganlarıyla toprağa verildi.

Çeşitli demokratik kitle örgütleri ve belediye çalışanlarının yoğun katılımıyla gerçekleşen cenaze töreni, belediye yöneticileri tarafından seyyar satıcılara karşı bir gösteriye dönüştürülmek istendiği de, belediye emekçilerinin yer yer yükselen sloganlarıyla düzen aleyhtarı bir şekilde sürdürülmeye çalışıldı.

Ülkemizde kırdan şehire göçün yoğunlaştığı yıllarda, işsiz-güçsüz bu yığınları istihdam edecek bir sanayinin sözkonusu olmaması ve ülke kapitalizminin dışı bağımlı bir şekilde spekülantı kârlar peşinde koşması nedeniyle, günümüzde artık işsizlerin istihdam edildiği bir sektör haline gelen seyyar satıcılık olgusu hızla gelişmeye başlamıştır. Bu gelişme karşısında, yetkisiz ve etkisiz zabıtalara seyyarlar arasında şiddetli çatışmalar da başlamıştır.

İşte tam da burada, belediye çalışanlarının attıkları, "Muhsin'in katili işsizliktir" sloganlarının altını çizerek vurgulanması gereken ise: Ne Muhsin suçlu, ne de seyyar satıcılar; suçlu olanlar zabıtalarda seyyarların karşı karşıya gelmesine neden olanlar, işsizliği yaratanlardır.

Sendikal faaliyet yasağı

Haber Merkezi/İçişleri Bakanlığı onaylanan İLO sözleşmelerini (87 ve 151 sayılı) hiçe sayan uygulamalara girdi.

İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği'nce Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gönderilen bir açıklamayla sözleşmeli personel ve üst düzey yöneticileri, polis ve silahlı kuvvetler mensuplarının sendikal faaliyette bulunmalarını yasak olduğu belirtildi. Bunların dışında kalan kamu çalışanlarının ise sendika kurup, üye olabilecekleri ama sendikal faaliyetlere katılmayacakları da açıklanmadı vurgulanıyor.

DİSK'TEN TAŞERONLUK SİSTEMİNE HAYIR MİTINGİ
DİSK yöneticilerine rağmen devrimci sloganlar

ADANA, Özgür Gelecek/ DİSK, taşeronluk sistemine karşı ilk mitingini Adana'da yaptı. 16 Mayıs Pazar günü saat 13.00'te Hastaneler kavşağında başlayan yürüyüş İstasyon alanında sona erdi. Mitinge DİSK dışında DKO'ların ve kamu sendikalarının ilgisi büyüktü. Mitingin başlanmasından az bir süre kala polis, Halkevi platformundaki 30'a yakın insanı gözaltına aldı, çeşitli müdahalelere ve kitlenen sloganla protestoslara rağmen bu insanlar Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Bunun dışında çeşitli sendikalar kendi pankart ve flamaları ile alana girerken DİSK'li görevlilerin dayatmacı davranışlarına karşılaştılar. 12 Eylül'den önce olduğu gibi devrimcilerin pankartlarını ve sloganlarını içine sindiremeyen DİSK, aynı anlayışı bu mitingde de sürdürdü.

İlk müdahaleleri DDSB'li tarım işçilerinin pankartlarına oldu. Onların bu tutumuna karşısında DDSB'lilerin cevabı şu oldu: "Biz bu pankartlarla alana gireceğiz. Bizizi polis engelleyemedi. Sizler de engelleyemezsiniz. Çünkü parkarlarda 'Taşeronluk Sistemine Hayır!', 'Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine' ve 'Kahrolsun Sendika Ağalığı' gibi işçilerin örgütlü mücadelesine hitabeden devrimci sloganlar ve dövizler vardır. Bunları engellemek işçiler adına utanç verici bir olaydır. Polisiz yapamadığını siz yapmaya çalışmayın!" DDSB'iler daha sonra kararlı bir şekilde sloganlarıyla alana girdiler.

İkinci müdahaleyi Eğitim-Sen ve Tüm Bel-Sen pankartlarına yapmaya çalıştılar. Ancak kamu emekçilerinin sert ve devrimci iradeleri karşısında utanıp, geri çekilmek zorunda kaldılar. Gözaltına alınan Halkevi Platformundaki insanların geri bırakılması için, ilk protesto eylemi DKO ve devrimci güçlerden geldi. Mitingin saat 13.00'te başlamasını isteyen DİSK diğer kitlelerin "Arkadaşlarımızı bırakmadan yerimizden kimildamaya-

Nebioğlu'nun kalmi sloganlara dayanamadı

çağız" gibi sert ve kararlı davranışlarına rağmen yürüyüşü başlatmaya çalıştı. Biraz yürüdüktan sonra arkalarına baktıklarında kitlelerin oldukça büyük bir bölümünün yürümediğini gördüler. Sadece SHP, CHP yöneticileri ve DİSK'li az sayıda işçi ve yönetici yürüyordu. Arkadaşlarımızın serbest bırakılması yönünde DİSK'li bazı işçilerin de direnen kitleyi destekledikleri görüldü. Buna dayanmayan DİSK yöneticileri, gözaltındaki işçilerin serbest bırakılması yönünde harekete geçtiler. Emniyet Müdürü ile görüşen DİSK Genel Sekreteri Rıdvan Budak, gözaltına alınanların serbest bırakıldığını polis telexleriyle kitleye duyurdu. Daha sonra miting alanına yürüyüş başladı.

Alanda DİSK'li başkanı ve sekreteri konuşmaya başladı. Her zaman olduğu gibi reformist ve uzlaşmacı sendikal anlayışlarından dem vurdular. İşçiler DİSK yöneticilerinin konuşmalarını "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Demokratik Halk Devrimi", "Kahrolsun Sendika Ağalığı", "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine", "Birlik-Mücadele-Zafer" gibi sloganlarla bastırarak DİSK yönetimine tepkilerini dile getirdiler. DDSB ve diğer devrimci-demokrat kitlelerin haykırışlarına kalbi dayanmayan DİSK Başkanı Nebioğlu, yere yığılarak hastaneye kaldırıldı.

Bornova Yurtlarında öğrencilerin hak alma mücadelesi

İZMİR, Özgür Gelecek/Mayıs ayında yapılan yurt seçimlerini devrimci-demokrat öğrencilerin desteklediği adaylarının kazanması, Bornova öğrenci yurdunun geneli idaresini harekete geçirmeye yetti. Öğrencilerin 6 Mayıs'ta düzenlenen Hıdırellez şenliğine de yurt yönetimi büyük tepki gösterdi.

Daha sonra öğrenciler yemeklerin pahalı ve kalitesiz oluşunu, 500-600 kişinin kaldığı bloklardaki katlarda birer, ikişer banyo duşunun bulunduğu dolayısıyla büyük ölçüde banyo sorunu olduğu, giriş-çıkış saatlerinde cinsiyet ayrımı yapıldığı (kız öğrencilerin giriş saatinin erkek öğrencilerden daha erken olması) kullanılan yakıt, çarşaf ve battaniyelerin çok kirli oluşu ve yurt disiplin yönetmeliğinin tam bir işçi disiplin yönetmeliği gibi olduğunu vb. nedenlerle yaklaşık 1500 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlediler.

Bu uyarı yürüyüşünden sonra yurt yönetiminin sorunları çözmek için hiçbir şey yapmadığını gören öğrenciler çeşitli demokratik kitle örgütleri ve basın mensuplarını yurda sokarak mutfakların, ders çalışma odalarının, tuvalet ve banyoların ne kadar sağlıklı ve ifel olduğunu gösterdiler.

Bundan sonra da yurt yönetimi sorunların çözümü için kilanı kırıp atmadı. Öğrenciler yurt yönetimini harekete geçirmek için yine; siyasi partilere, demokratik kitle örgütlerine ve basına durumlarını belirten açıklamalarda bulundular.

Tüm bunlara karşılık yurt yönetimi sorunları çözmesi gerektiği yerde 30 öğrenciyi disiplin soruşturması açtı. Gece saat 2-3'te kız öğrencilerin ailelerine telefon edip "kızınız yurttan yasadışı faaliyetlere katılmaktadır, gelip kızınızı alın, eğer gelip siz olmayacaksınız, polis götürülecek" gibi beyanlarda bulunup aileleri maddi ve manevi zarara soktu. Zira böyle bir telefon görüşmesinden sonra telaşa kızının yanına ulaşmaya çalışan bir ai-

le yolda trafik kazası yapıp büyük maddi hasara uğradı.

Soruşturma açılan 30 kişiden 22'sine 15 gün yurttan uzaklaştırma cezası verildi.

Cezu alan bu öğrenciler Bornova SHP ilçe binasında açlık grevine başladılar. Aynı gece İzmir'e gelen Fikri Sağlar'la diyaloga giren öğrenciler tarafından yurt yönetimi üzerinde bir baskı oluşturuldu. SHP il yönetimi ve Fikri Sağlar'ın yurt müdürü üzerinde oluşturduğu baskı sonucu yurt müdürü öğrencileri yurda geri aldığı açıkladı.

Öğrenciler yurda geri alınmasa varolan sorunların çözümü için mücadeleye devam ettiler. Bu kez müdür 22 öğrenciyi yurttan süresiz uzaklaştırma cezası verdi. Öğrenciler bu durumu protesto etmek için kampüsteki çeşitli fakülte öğrencilerinin desteğini alarak yurt yönetimini teşhir etmeye ve basın açıklamaları yapmaya devam ettiler ve açlık grevine başladılar. 21 Mayıs cuma günü yurt müdürü açlık grevindeki ve atılma cezası olan öğrencilerin akşam saat 17.00 kadar yurdu terk etmelerini aksi taktirde polis zoruyla çıkarılacağını açıkladı. Zaten bu olaylar süresince Bornova Öğrenci Yurdu adeta sivil polis ve çevik kuvvetçe işgal edilmiş durumdaydı.

Öğrenciler 4 kişilik bir heyeti Ankara'ya gönderdi, diğerleri de yurttan ayrılmak zorunda kaldı ve açlık grevini Bornova SHP ilçe binasında sürdürmeye başladılar. Ayrıca yurt öğrencilerinin açlık grevini desteklemek amacıyla bir grup öğrenci destek açlık grevine başladı. Öğrencilerin açlık grevi SHP Bornova ilçe binasında devam ediyor.

Bornova Öğrenci Yurdu'ndan atılan açlık grevi öğrenciler verilen sızma cezalardan iptal edilinceye kadar ve yurt idaresi tarafından sorunları çözülünceye kadar eylemlerini devam ettirme kararında olduklarını belirttiler.

LİSELİLER NEDEN CİNAYET İŞLİYOR?

Eğitimde şiddet ektiler, cinayet biçiyorlar

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Eskiden Beyoğlu'nun arka sokaklarında geçen cinayetler bugün gün ortasında, eğitim kurumları(!) olan okullarda işleniyor. Gün geçmiyor ki gazete sayfalarında lise öğrencilerin bıçaklama, öldürme olaylarını okumayalım. Aşk profili çizerek yazılan bu haberlerde gözü bantlı bir gençle yanında "cinayete neden olan sevgilisi" genç kızın fotoğrafı yer alıyor... Burjuva basını her zaman olduğu gibi olayın içini boşaltıp, magazinleştiriyor. Olayların nedenlerini değil sonuçlarını sergiliyor. "Kız yüzünden" diye geçiştirip, gençlerin kafasını bulandırıyor, gerçekleri görmesini istemiyor.

Bir yanda hakını sınıflarca dayatılan yaşama karşı olanlar. Bir yanda sistemin çarkları arasında sıkışıp kalmış, kimliğini balamamış gençler... He-man'lar, Süperman'lar üreten medya ve çürümüş eğitim sisteminin etkisinde kalan bu insanların şiddetle bu kadar içli dışlı olmaları elbette kaçınılmaz. Hem de en yakın arkadaşlarına dahi silah çekecek kadar...

OKULLARDA 'GIYOTİN MUAMMER' ÇOK

Bilindiği gibi geçtiğimiz yıl Vefa Lisesi'nde okuyan Barış Keleş okul müdürü Muammer Ekti'nin kendisini dövmesini onuruna yedi-rememiş ve intihar ederek yaşamına son vermişti.

"Giyotin Muammer" adıyla anılan okul müdürü olay unutulduktan sonra Bakırköy İnce Müdürlüğü'ne alınarak öldürülmüştü. Şimdi, olay unutturulmaya çalışılıyor. An-

Liseliler gençlikle ilgili cinayet haberleri burjuva basının sütunlarını bir sönürü nesnesi olarak süslüyor.

cak arkadaşları Barış'ı hiç unutuyorlar...

Vefa Lisesi öğrencisi Cihan "okullarda çok fazla 'Giyotin Muammer' olduğuna inanıyor. Barış'ın ölmekle belki kendi açısından kurtulmuş sayılır" diyor. Cihan ve şöyle devam ediyor: "Okullardaki cinayetler beni korkutuyor. Gençlerle kimse ilgilenmiyor. Herşey karışık. Doğru olan ne? Hep biriktiriyoruz... İçimiz öfke dolu. N' olacak patlar tabii..."

Aynı okulun öğrencilerinden Cemile söze giriyor: "Bu gerici

okulun uygulayıcılarından daha ne beklenebilir sunuyorsun. Öğrencilerin geleceği belirsiz. Yarın liseyi bitirince ne olacağız. Dayakla eğitiliyorlar. Hayvandan pek farkımız yok." Cemile din derslerinden de epeyce derli. "Bin yıllar öncesi-tin uyuturucusunu bugün de bizi koçmenek için kullanıyorlar. Din dersleri çok sıkıcı ve anlamsız. İlgincidir, biz dinden iyi not alınca atılıyorlar!" ne olacağız?" diye sorup ta sorunlarımızı çözüm aramaya çalışınca aptaldız."

Genç insanlar öylesine dolu ki...

Doğma büyüme Fatihli olduğumu söyleyen Hasan 23 yaşında. Üç yıl önce Vefa Lisesi'ni bitirmiş. Okul bitirince askere giden Hasan arkadaşları Ahmet'in deyimleriyle uyumsuz ve garip takıntılı olan bir genç anlatıyor: "Çocukluğumuzdan itibaren milliyetçi yetiştiriliyorduk. Bizce Türklerin üstünlükleri öğretiliyor! Askere gidene dek MHP'li abime hayrandım. Herşey askerlikle birlikte değişti. Askerliğini Bingöl'de yaptım. Oraya giderken vatanımızı bölmek isteyen düşmanlarla savaşacaktım. Ama gördüklerim çok farklıydı. O kurt diye böyle herşeyden uzak bırakılan, yoksul insanları gördüm. Kafam karışık geldiğinden beri. Arkadaşlarımıza gördüklerimi anlatıyorum, tuhaf karşılıyorlar. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarımın çoğuyla kavga ettim. Artık canıme de gülmüyorum. Beni kimse anlamıyor. Şimdi İngilizce öğreniyorum. Alıp başımı gideceğim buradan."

Ahmet de medya bombardımanından söz ediyor: "Gazeteler, televizyon kanalları çoğunlukla cinselliği işliyor. Çıplak kadın resimleri, kırmızı noktalı filmler hep seks, şiddetle dolu. Ne olacak böyle olur işte. Okulda kız tavlamak resmen erkekliğimizin ispatı. Okulun güzel kızlarını ne kadar tavlarsan arkadaşların arasında o kadar şıyakan artıyor..."

Neval bir öğretmenin kızı. Şiddet doğuran nedenleri sorularken özellikle aile baskısı ile okula verilen eğitimin üzerinde duruyor. "Ailem, özellikle de babam çalışkan bir öğrenci olmam için ısrarla baskı yapıyor. Tabii hep kendileri

için. Bu beni çok sıkıyor. Okulda da öğrencilere uygulanan yoğun bir baskı var. Bizim bizer robotmuş gibi yönlendirmeye çalışıyorlar. Dersler ezberle dayalı. Din der-si hocası arapça duaları ezberlemeyi sıfta bırakıyor. Okulda kafalarına uymayan öğrencileri işlemler, herşeyimiz gözlerine batıyor. Genellikle serseri öğrenciler şiddete başvuruyorlar, ama okul yönetimi onlara dokunmuyor. Çünkü bataklıkta debelenen bu insanlar, onlarla uğraşmayacak ne de olsa."

Öğrenci gençler tarafından suçlanan, dayak fasillarıyla gazete sütunlarında boy gösteren öğretmenler tam sistemin istediği eğitimci tipti. O nedenle ekonomik demokratik hakları için örgütlenen öğretmenleri devlet, sürgünle baskıyla yıldırma istiyor. Ama onlar bu çarka kendilerini teslim etmeye pek niyetli değil. Refhan Tümer Lisesi Felsefe öğretmeni Rukiye Ceylan, "okullarda öğrenciler arasında meydana gelen şiddet eylemlerini okulla sınırlamak doğru bir bakış açısı değil" diyor. Toplumla temayüle ilgilendiren önemli bir sorun. Hemen hemen bütün kitle iletişim araçları şiddetli, birikimden, sevgiden uzak gümbürlek, çökere dayalı ilişkileri üretme işlevi görüyor. Genç insanlar kendilerine verilenleri sorguluyorlar benice."

Bu noktada, Gerici,feodal eğitimin öngördüğü eğitim sisteminin insanlar üzerindeki etkilerini azaltmak, daha da ileri giderek bilimsel eğitimi her yönüyle veren eğitim kurumları yaratmak için örgütlülükler oluşturarak mücadele etmek, tek çözüm olarak gençlerin karşısında duruyor.

Mersin Belediyesi basıldı

ADANA, Özgür Gelecek/ Mersin Toros Mahallesi halkı, kanalizasyon sorunlarının çözülmediği gerekçesiyle 21 Mayıs'ta Belediye'yi bastı. Belediye Başkanı Kaya Mutlu'nun haftada 2 gün düzenlediği, söze halkın derdini dinlediği "Halk günleri"nde sorunlarını anlatmalarını ifade eden mahalleliler, aldıkları sözlerin yerine getirilmediğini, bu yüzden de belediyeyi işgal ettiklerini açıkladılar. Mahalle sakinleri ve mahalle "Mutlu yıllarca bizi oynattı. "Çağ atlayan" Türkiye'de bezler yıllardır eski koy hayati yaşıyoruz, hiçkimse bizim sorunlarımızı merhem olmuyor. İki yıldan beri de 'Bugün git yarın gel' sözleriyle oyalandık. Artık bittik. Bize kesin bir cevap verilene kadar buradan ayrılmayacağız," dediler.

Yüz işçi dilencilik yaptı

ADANA, Özgür Gelecek/ Adana'nın Osmaniye ilçesinde çalışan belediye işçilerinin 4 aylık maaşları ve sosyal hakları belediye tarafından verilmiyor. 21 Mayıs'ta belediye başkanı İbrahim Karayığın'le görüşen Belediye İş 2 nolu şube Başkanı Nusret Birdir, olumlu sonuç alamayınca işçiler boyunlatma "Biz belediye işçisiziz, dilenci değiliz. Allah rızası için bize yardım edin" yazılı dövizlerle sessiz cansizlere giderek dilencilik yaptılar. Bu arada Osmaniye Büyük Camii'ne mendil açmak için giden Birdir ve Osmaniye Belediyesi sendika işyeri başkanı Hüseyin Cavit ile çok sayıda işçi gözaltına alındılar. Daha sonra serbest bırakıldılar.

HEKİMBAŞI HALKI ÜCRETSİZ MUAYENE EDİLDİ Sağlık emekçileri Çöp mağdurlarına sahip çıktı

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Tüm Sağlık Sen, İnsan Hakları Komisyonu 15 Mayıs'ta İstanbul İHD'de bir basın toplantısı düzenledi. Sağlık emekçileri toplantıda, Umranıye Hekimbaşı Çöplüğü'nde biriken metan gazının patlamasıyla gerçekleşen faciayla ilgili olarak bölgede gönüllülük temelinde doktor, hemşire, laborant, eczacı ve çevre sağlık teknisyeni olmak üzere toplam 20 kişiden oluşan bir sağlık ekibiyle halka eşit ve ücretsiz olarak 7 gün süreyle sağlık hizmeti verileceğini belirtiler.

Toplantı düzenleyenler adına konuşma yapan Tüm Sağlık Sen İnsan Hakları Komisyonu üyesi Dr. Ali Tezel 2 Mayıs günü İnsan Hakları Demegi, Tüm Sağlık Sen, İstanbul Eczacı Odası İnsan Hakları Komisyonu ve Kooperatifleri olarak olay yerine giderek incelemede bulduklarını, incelemeler sonucu yoğun sağlık sorunu olduğu ve herhangi bir sağlık çalışmasının olmadığını gördüklerini, bunun üzerine oluşturdukları gönüllü sağlık ekibiyle bölgeye gittiklerini anlattı. Orada Umranıye Kayma-

yanının olumsuz tavırlarıyla karşılaştıklarını belirterek, "Umranıye Kaymakamına gerekli bilgi verildiği halde 'siz kimsiniz?', 'kötü bir amaç için geldiniz' nereden bileyim" gibi olumsuz tavırlar göstermiştir. Daha sonra Umranıye Belediyesinin gösterdiği Hekimbaşı Ahmet Arif Kütüphanesinde çalışmalarına başladık" dedi.

6-13 Mayıs tarihleri arasında yoğun sağlık hizmeti veren ekip; çalışmalar boyunca 476 hastayı ücretsiz muayene ederek ilaçlarını verdiklerini, basit laboratuvar tetkiklerini bir kısmını tanı aracı olarak kullandıklarını, sağlık taramaları sonucunda ezici çoğunlukta beslenme bozukluğu ve vitamin-sizliğin mevcut olduğunu, bunu iş hastalıkları ile deri hastalıklarının takip ettiğini, görülen bu hastalıklar dışında parazit ve tist solunum yolları enfeksiyonlarının yaygın olduğunu tespit ettiklerini söyleyen sağlık elemanları; "Çalışmalarımızdan çıkardığımız sonuç faci bölgesinde yoğun sağlık sorunları yaşanmaktadır. Bundan önce de olduğu gibi, (örneğin; Erzincan dep-

remi, Grizu faciası) bunu da unutturmaya çalışmaktadırlar. Ciddi hiçbir çalışma söz konusu değildir.

Ne ilk ne de son olan bu tür faci-alar olayın olması ile gündeme gelmekte, devlet yetkilileri kendilerini açıklamak için olmadık yöntemleri kullanmaktadır. Bu devletin yıllardır beri uyguladığı yöntemdir. Biz bunlara şaşmıyoruz" dediler.

Sağlık emekçileri; demokratik kamuoyunun, çeşitli facialar, infazlar, gözaltında kayıplar, katliamlar vb. olaylarda etkili, birlikte tavır alma anlamında olayları teşhir ederek sürekli gündemde tutma noktasında eksiklikleri olduğunu belirterek, "kamuoyunu Hekimbaşı faciasında yaşananların özelinde bu tür olaylara dayalı olmaya, birlikte hareket etmeye çağırıyoruz" dediler.

Basın toplantısından sonra İHD'den ayrılarak açlık grevinde bulunan Kağanlı Belediyesi işçilerini ziyaret eden Tüm Sağlık Sen-İnsan Hakları Komisyonu üyeleri açlık grevindeki işçilerde sağlık muayenesi yaptılar.

Malatya'da kamu emekçileri gözaltına alındı

MALATYA, Özgür Gelecek/ Malatya'da 16 Mayıs pazar gününden beri TDKP ve yemelik olduğu ileri sürülen gözaltılar yaşanıyor. Edinilen bilgilere göre şu anda kesin olarak gözaltında oldukları belirlenen 4 kişi bulunmaktadır. Ancak daha fazla insan olabileceği de varsayılıyor. Gözaltına alınanlardan Mehmet Türkmen Eğitim-Sen Malatya Şubesi'nin kurucu üyesi ve eski yöneticilerinden; Fikriye Erise Tüm Sağlık-Sen Malatya Şubesi kurucu üyelerinden. İsimleri belirlenen diğer iki kişi

Müslüm Yıldız ve Arif Kal'ın ise Ören Kasabası'ndan gözaltına alındıkları tespit edildi.

İHD basın açıklaması yapan Mehmet Türkmen'in babası: "Hem oğlum hakkında bilgi almak, hem de evin anahtarlarını almak amacıyla Emniyet Müdürlüğüne başvurudum. Polisler anahtar teslim etmek bahanesiyle beni oğluma evine götürdüler. Ancak tek tar arama yapacaklarını belirttiler ve yaptılar. Daha önceki aramalarda hiçbir şey bulunamadısına rağmen bu aramada "yasadığı yayınlar" bulduklarını söylediler. Bir tu-

tarak hazırlayarak bana zorla imzalatıldılar" dedi.

Malatya İHD'deki basın açıklamasına katılan aileler: "Gözaltında bulunan ve sayıları ile kimlikleri kesin olarak bilinmeyen kişilerin sağlığından endişe duyuyoruz. Polisler yargılama sürecini etkilemek için delil yaratmaya çalışması endişe vericidir. Kamuoyunu duyurdu olmalıyız" dediler.

Olayla ilgili ayrıca basın açıklaması yapan Eğitim-Sen ve Tüm Sağlık-Sen Malatya Şube yöneticileri, üyelerinin gözaltına alınmasını kinadılar.

4. sayımız toplandı

Haber Merkezi/Gazetemiz Özgür Gelecek'in 3. sayısıyla başlayan toplamları, 4. sayıda da sürdü. 16-31 Mayıs tarihli 4. sayımızın, 11. sayfasındaki "TIKKO'nun Karadeniz Gerilla Birliği'yle yapılan röportaj", 19. sayfasındaki 18 Mayıs ağuları değil, kavramın şafağıdır" başlıklı yazı ve 22. sayfasındaki "Devrimci Sol içindeki tartışmalarla ilgili, tanık ve tarafların anlatımlarına, diğer sol anlayışların değerlendirilmelerini ve bir basın açıklamasını içeren haberler nedeniyle, İstanbul 2 Nolu DGM tarafından verilen kararla toplandı.

Ahmet YAVUZ (Hamido)
1983 Mayıs'ında Dersim'de faşist T.C. güçleri ile girdiği çatışma da şehit düştü.
Anışını mücadelemizde yaşatacağız!
Mücadele Arkadaşları

Nil Pınar Arın tutuklandı

Haber Merkezi/16 Mayıs'ta 4. Levent Sanayi Mahallesi'nde ki bir evde meydana gelen patlama sonucu yaralanan Nil Pınar Arın tedavi gördüğü Vatan Hastanesi'nden polislerce zorla sorguya götürüldü ve tutuklandı. Arın, Vatan Hastanesi'nde 9 gündür tedavi görüyordu. 23 Mayıs'ta hastaneye gelen polislerce götürülmek istemiş doktorların müdahalesi sonucu alınması engellenmişti. Ancak 24 Mayıs gecesi tekrar gelen Terörle Mücadele ekipleri Arın'ı zorla sorguya aldılar. 24 saatlik sorgudan sonra, 25 Mayıs'ta DGM'ye çıkarıldı ve tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne götürüldü. Nil Pınar Arın'ın tedavisini yapan doktorlar sol elinin kopan üç parmağını çıkarttılar, ancak kullandığı durumdaki olmadığını ifade ettiler. Arın'ın bundan sonra baş ve işaret parmağını kullanabileceği bildirildi.

İşportacılar isyan ediyor

KAYSERİ, Özgür Gelecek/ Kayseri'de 20 Mayıs'ta polis ve zabıta işbirliğiyle gerçekleştirilen satıcılar operasyonunda arabalarına ve terazilerine el konulan ve malları dağıtılan seyyarlar isyan ettiler.

Operasyon sırasında direnen insanların birçoğu dövüldü, yaralanan iki kişi hastanelik oldu. Hayalana vurulduğunu söyleyen Orhan Çakır isimdeki bir seyyar satıcı Devlet Hastanesi'nde 17 gün işgörmüş raporunu aldığı söylendi.

Seyyarcılar olaydan sonra belediyyeyi halay çekerek protesto ettiler. Yaklaşık 60 kişi eski Kayseri halinin önünde eylemlerini sürdürürken artık bundan sonra bu tür olaya sessiz kalmayacaklarını söylediler.

Tek sermayeleri bir araba olan işportacıların amacı zengin olmak değil, karınlarını tok tutmak. Yaşları 10-65 arasında olan bu insanlar her akşam eve ekme, yiyecek ve ilaç götürmek için yagan savaşı veriyorlardı.

65 yaşında, işportacıym, emekli maaşla, altı çocuğa bakıyorum, paan ne yapacağım. Sadece seçimlerde vatandaş olduğumuzu hatırlıyorlar diyorlar.

"Bayram temizliği" adı altında Kayseri Melikgazi Belediyesi tarafından düzenlenen bu operasyonda, iktidar belediyelerinin açık yüzi bir duha teşhir edildi. Bu yaklaşımlarıyla insanları açlığa, işsizliğe, dolandırıcılığa, hırsızlığa teşvik ediyorlardı açığa. Seyyarcılar da hırsızlık mı yankesicilik mi yapalım demekten kendilerini alamıyorlardı. Satıcılar eylemlerini sürdürürken, Ergün Yazar adlı Kültür işportacı şiradiye kadife iş bulmadığını anlatıyordu. "ben nereye gışsem memleketimi soruyorlar. Kars deyince sana iş yok diyorlar" dedi.

Demir Yol-Sen Sivas şubesi açıldı

Haber Merkezi / Demir Yol-Sen Sivas şubesi, 20 Mayıs'ta açıldı.

Açılışa konuşan yönetim kurulu üyeleri, 1991 Kasım'ından beri başvurularına rağmen aynı iktidarın açılışlarını engellediğini belirttiler.

Demir Yol-Sen Sivas şubesi yönetimi, demiryolu çalışanlarının toplu sözleşmeli-grevli sendikalar hak mücadelesinde yerlerini almaya kararlıdır.

DERSİM BÖLGESİ'NDEN TKP/ML TIKKO GERİLLALARININ GAZETEMİZE GÖNDERDİĞİ AÇIKLAMA "Bozo olayı ve Gerçek'in 'gerçekliği'"

Gerçek dergisinin 7. sayısının kapak konusu olarak verilen haberin gerçekleri ters yüz eden, devrimci bir yaklaşımdan öte, burjuvazinin ağzı ile onun gözüyle meseleyi ele alan GERÇEK dergisinin devrimci sorumluluktan ne denli uzak olduğunu yine devrimci duruşluğu erdem edinememenin özlerini taşıdığını seğılemektir.

Haber, bugün karşı-devrim safında kontr-gerilla olarak yer alan BOZO kod adıyla bilinen Yusuf Gezik'in durumuna ilişkin.

Mesele bir bütün olarak burjuvazinin bakış açısıyla ele alınmış, devrimci değerleri zedeleyen ve meseleyi yeterince birbirinden ayırtmayan bir tutum seğılenmiş ve bu vesiyeyle öncüye dolaylı bir kara çalma faaliyeti içine girilmiştir.

Şöyle ki, Bozo alçağı, faaliyet yürüttüğü TIKKO safından firar edene kadar devrimci bir pratigin ve öncülüğün siyasi önderliği altında olup bu dönemde düşmanla herhangi bir biçimde ilişkisi yoktur. Ya da Kamer Genç gibi burjuva ağzlarını iddia ettiği gibi öğüte katılmadan bilinçli olarak düşman tarafından örgütlü olduğu iddiası doğru değildir. Buna Gerçek dergisinde aynı yorumu olduğu gibi vermekle katılmıştır. Kaldı ki dergi, örgütün tavrını ve bu zat hakkındaki düşüncelerini bilmiyor değil. Eğer böyle olsa bile, bunu kolayca öğrenebilir. Tabii bunu burjuvazinin açıklamalarıyla yemeyip devrimci gerekleri yerine getirmeyi isterse.

Kamer Genç'in tamda düşmanın yaymak istediği gibi "bozo bizim örgüt içinde örgütlü adamıydı" şeklindeki yalanlarını doğrulamaya çalışan burjuvazinin yemini bekçisi gibi konumuna uygun hareket etmesi onun simfalsı niteliği ve karakterine ters düşmeyen bir durum iken, Gerçek dergisinin de bunu onaylarcasına yaymaması devrimci sorumlulukla bağdaşır bir durum değildir.

Gerilladan kontrgerillaya Dersim cinayetleri Metin Can'la Hasan Kaya'yı da ben öldürdüm

Yine Bozo, aynı-tek- gezdiği dönemde bir arabadan kendisine ateş açılmasıyla birlikte arabayı taraması ve bir vatandaşın ölümünü, gerçek dergisi halktan birini bilinçli bir öldürmüştü gibi göstermektedir. Bozo hainin düdü, bugünün içine karıştırılmaz. Bu devrimci bir yaklaşım olamaz. Hela heleki örgüt safında yer aldığı dönem dahi ayırılmadan tüm faaliyeti kontr-gerillanın denetimindeymiş gibi gösterilmesi asla mükül görülmez.

Bozo'nun yine yalnız iken Kekil Dal'ı cezalandırdığı doğru ve haklıdır. Bu kişinin iliberci olduğu gayet açıktır. Ve Bozo'nun yanlış iken yürütmüş olduğu faaliyet ay-

rıldığı örgüt tarafından değerlendirilmiş ve Bozo'nun firardan pişmanlık duyması ve özleştirme yapılmamasıyla tekrar örgüt safına alınmıştır.

GERÇEK dergisi bütün bunları bilmiyor mu acaba? ya da devrimci gerüğü bir örgütün beyanlarını kendisine kaynak edinirken örgütün açıklamalarına hiçbir biçim gerek duymamıştır.

Yine öğüte alındıktan sonra, TIKKO'nun 1991'de gerçekleştirmiş olduğu pertek cankurtaran kampanyaları şantiyesine baştan eylemi örgütün eylemi olarak değil, Bozo'nun bir grupla kundaklama yaptığı söylemekte ve bu tümüyle bir asi çetenin sıradan bir eylemi gibi

verilmektedir. Burjuva basınının derekesine inmiş olan GERÇEK dergisini bu tavrından dolayı eleştiriyor ve devrimci sorumluluğu gereği özleştirme vermeye çağırıyor.

Bozo alçağı 1991'de Palu'da 4 TIKKO gerillasının şehit düştüğü çatışmada sağ olarak ele geçmiş ve düşmanın, "ya bizimle ya ölümlü" dayatması karşısında devrim değerlerine TIKKO geleneklerini dışlayarak devrimci direnme ve feda olmayı değil, düşmanla işbirliğini seçmiştir ve o günden itibaren başta TIKKO olmak üzere gerilla avına çıkmış, düşman onu alabileceğine kullanmaya çalışmıştır. Yerleşik halktan insanlara da zarar veren bu alçağın, bu tavırları teslimiyetin sonrasında her köpeğin yaptığı yapabileceği şeyler olmakla birlikte bu süreçten sonrası ile öncesini birbirine karıştırmak bu vesileyle devrimci değerlerde saldırmak, bir devrimci yalğının sorumluluğu olamaz.

Bozo'nun teslimiyetten sonra düşmanın tüm istenlerini yerine getirmesinde mümkündür. O da her halk düşmanı, her ağır salıyalı it ettiği gibi bu suçlarının hesabını verecektir.

Sorun, bir hayinin içine düştüğü acz değil, burada sorun, devrimci bir yayının devrimci değerleri bir yana bırakarak meseleye pragmatist ve puan toplama hesaplantıyla devrimcilerin sorumluluk alanına girmeyen şeyleri de devrimcilere mal ederek burjuvazinin değerlerine su taşması, bunun yanında devrimcileri burjuvazinin ağzıyla yargılanmaya çalışmasıdır.

Eğer olay örgülünde örgüte yönelik eleştiriler söz konusu ise bunlar direkt örgüt muhatap alınarak yapılmalıdır. Eğer böyle bir durum söz konusu değilse o zaman devrimci değerleri kazanımları, karşı-devrimin burjuvazinin kazanımlarından üzenle ayırt etmek gerekir. Eğer yaklaşım bu olmaz ise burjuvazinin bulvarında safı girmekten de kurtulamaz.

Yargılı infazlara tepkiler büyüyor

Haber Merkezi/30 Nisan günü Kadıköy'de Terörle Mücadele ekiplerince katledilen iki öğrencinin infazlarına tepkiler yayılarak sürüyor.

12 Mayıs günü İstanbul'da Kamu Sendikaları şubelerinden yaklaşık 100 kişilik sendika üyesinin katılımıyla Hürriyet gazetesi önünde yapılan basın açıklamasında Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç'ın katledilmeleri protesto edildi.

14 Mayıs günü Eminönü Belediyesi temizlik işleri müdürlüğü önünde çoğunluğunu Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik (DDSB) emekçilerinin oluşturduğu yaklaşık 200 kişilik işçi ve memurun katılımıyla gerçekleştirilen basın açıklamasında devlet terörü ve infazlar kinandı. Öte yandan Belediye-İş ile Der-İş sendikasına üye çok sayıda işçi de protesto amacıyla bir günlük açlık grevine gitti.

Eskişehir'de 15 Mayıs günü Anadolu Üniversitesi öğrencileri Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç'ın polis tarafından katledilmelerini düzenledikleri bir forumla protesto ettiler.

20 Mayıs günü Mücadele okullarının Tokat'ta yargısız infazları protesto için yaptığı açlık grevine Özgür Halk ile Özgürlük Dünyası okulları da katıldı.

Demokratik Lise için Mücadele Komiteleri (DLMK) ile İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden 10 öğrenci okul kantininde 1 günlük açlık grevi yaptılar.

İzmit'te Kocaeli Üniversitesi'nde yargısız infazları protesto için 30 öğrenci açlık grevine gitti. Öğrencilerden 20 kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Meslek odaları temsilcileri 20 Mayıs'ta İstanbul Tabipler Odası'nda basın toplantısı düzenlediler. Tek canlı görgül tanığı Ergül Uzundüz'ün olayı anlatan video

bandını gazetecilere izlettiler.

Beno-Sen'li 52 belediye emekçisi de yaşanan katliamları protesto için 20 Mayıs'ta bir günlük açlık grevi yaptılar. Yine 20 Mayıs günü Eğitim-Sen'li öğretmenler İstanbul Baro Başkanı Turgut Kazan'ı ziyaret ederek baronun yargısız infazlar konusunda tavrı alınmasını ve gerekli başvurularda bulunmasını istediler.

Mücadele, Halkın Gücü gazeteleri ile Devrimci Gençlik, Memur Gerçeği ve Tavrı dergileri çalışanları da infazları protesto eylemlerine 21 mayısta gerçekleştirdikleri bir günlük açlık grevine katıldılar. Öte yandan Çarşaklı E Tipi cezaevinde bulunan tüm siyasi tutuklular kamuoyuna yaptıkları açıklamada, "Uğurlar, Şengülleri içimizden biriydi Yarın sıranın bize gelmesini istemiyorsak, insanın diyen herkes Türkiye ve T. Kürdistan'ında yaşanan devlet terörüne, yargısız infazlara karşı dayarlı olmalıdır" dediler.

Bursa'da Deri işçileri ayaklandı

BURSA, Özgür Gelecek/ Bursa'da Keresteciler mevkiminde kurulu, Öz Yükselen adlı fabrikaya 3 Mayıs günü sigorta müfettişlerinin kontrolüne gelmesi sonucu, bir işçi atılınca direniş başladı.

Fabrikada 11 aydır çalışan bir işçi, müfettiş sigortasız olduğunu söyleyince patron tarafından hımen atıldı. Bu olay üzerine Öz Yükselen Deri Fabrikası'nda eylem başladı. Diğer işçiler desteklerini, işi yavaşlatarak gösterdiler. Fabrika patronu eylemin ardından 15 işçiyi daha attı. Atılanlar işyerini terketmeme kararı aldılar. Bunun üzerine patron polisleri fabrikaya çağırdı. Polislin baskısı işçiyi yıldırmadı. Eylemler sürdü.

Öz Yükselen'deki kayıman ardından, Göz Deri ve Derimsan adlı deri fabrikalarında da kıyam başladı. Bu işyerlerinden DİSK Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeyi sağlayan işçi önderleri atıldı. Diğer fabrikalarda olduğu gibi diğer işçiler, pasif direnişlerle patronları protesto etti.

Üç fabrikadan atılan toplam 24 işçi, fabrikanın önünden

İşçilerin içinde geçmişte sendikal faaliyet yürütmüş ancak şimdi işçi düşmanlığını körükleyen insanlar var. Bu insanlar, eylem sırasında SHP milletvekillerini devreye soktu. SHP Genel Merkezi ile bağlantı kuruldu. Onlar da olayı Bursa Valiliği'ne havale ettiler. Daha önce karakol polislerinin geldiği eylem yerine şimdi Terörle Mücadele ekipleri yığılmaya başladı.

Eğit-Sen'li öğretmenlerden TÖYAK'a tepki

Haber Merkezi/ Eğitim-Sen üyesi öğretmenler 20 Mayıs'ta Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı'na yolsuzluklarla çalkalanan İLKSAN'ın yöneticilerinin görevden alınması ve Türkiye Öğretmenler Yardemlaşma Kurumu (TOYAK) yasa tasarılarının geri çekilmesi talepleri için yürüdüler.

Kağıthane Belediyesi'nden alınan ve Arıcam'da açlık grevi yapan

işçiler de Eğitim-Sen'li öğretmenlere destek için yürüyüşe katıldılar.

Polisin nedeyle müdahale etmediği yürüyüş boyunca Eğitim emekçileri: "TOYAK'a hayır!", "Soygun talan, işte İLKSAN", "Personel yasasına hayır", "Genç, faşist eğitime son" gibi sloganlar atıldılar.

Yürüyüşçüler bakanlık önüne gelince Eğitim-Sen Genel Sekreteri

Siyami Erdem bir konuşma yaparak İLKSAN'ın eline yüzde 2'lik zorunlu kesimlerden ayda 15 milyar kadar para geçtiğini, buna rağmen sandık yöneticilerinin yolsuzluk yaptığını belirtti. İLKSAN talanının hesabını soracaklarını belirten Eğitim-Sen'in 74 şube başkanı taleplerini içeren çok sayıda dilekçe ve imza metnini MEB'ni Köksal Toptan'a verdiler.

GAZETECİ-YAZAR FAİK BULUT'LA İBRAHİM KAYPAKKAYA VE YAŞADIĞI DÖNEM ÜZERİNE KONUŞTUK

“O, diyalektiğin ‘en geri, en eliridir’ yasasını pratik içinde yakalamıştı”

Faik Bulut'u gazetemizdeki yazılarından tanıyoruz. Ortadoğu ve Kürdistan üzerine Özgür Gündem gazetesine de yazan gazeteci/yazar Faik Bulut'la 1968 kuşağı ve İbrahim Kaypakkaya üzerine konuştuk.

Özgür Gelecek: Siyaselle tanışıklığınız nasıl başladı?

Faik Bulut: 60'lı yıllarda, 1965'lerden beri siyaselle ilgilim. CHP'li süreci... Hemen iki sene sonra TIP süreci var. CHP'lilik bir aile geleneğiydi. 27 Mayıs'a köyden tanıştım var. 60'la tayyate denilen askeri uçaklarla köylere gazete atıyorlardı. Bu gazeteleri köylülere ben okuyordum. Devlet köylülere baskıdan başka bir şey vermediği için Cemal Gürsel'in bendeki fotoğrafına kimi Abdülhamit kamış başka birşey dedi. Devlet köye gitmemişti, baskıdan başka...

— Sizin TIP sürecinden THKP sürecine geçişiniz nerde ve nasıl oldu?

— Bu örgütsel değil, sadece fikrîsel bir süreçtir. Biz burjuva devrimi kültürü aldık. Ortakuldan sonra 1 yıl ara verdim. 1960'tan sonra çok önemli bir aydınlanma merkezi olan Ordu'ya gidip bir yıl orda kaldım. Sosyalizm için üç verdiğim bir yerdin. Kitaplarla uğraşımın sempoiti duvan bir çizgideydim. Ondan sonraki dönemde Karadeniz'de lise ve öğretmen okulu bitirdim. Bu aşamada babası Tito'yla birlikte çalışmış bir öğretmenimiz vardı. Yugoslavya'dan gelme. Öğretmen okulunda... O sosyalist fikirleri çok net savunan biriydi ve bizi de teşvik ediyordu. O dönemde artık sosyalist olduğumuzu söyleyebiliyorduk. Ancak sosyalizm-Marksizm ayrımında değildim.

Marksist düşünceyle tanışmam Gazi Eğitim Fakültesi'ndeki yüksek okul sürecinde "68 kuşağı" denilen kuşak içindeki süreçte oldu. Devrimci fikirlerle burada tanıştık. ML anlamda ve hemen onu izleyen ve herkesin okuduğu MZD vardı öğrendiğimiz. Herkes onu okudu. Çok kitap çaldım, okumak için. O dönem çok kitap okunurdu. İşçi-Köylü gazetesi 50-60 bin satabiliyordu devletin engellemelerine rağmen. Dev-Genç'in ileri dergisi vardı. Yanılmıyorsam sayı 100 bindi. O sırada sosyalizm yönünde korkunç bir aydınlanma dönemi yasanyorduk.

— THKP'le tanışıklığınız üniversite yıllarında mı oldu?

— THKP demeyelim. Ben ilk önce Mihri Belli'nin içinde yer aldığı Sosyalist Aydınlanma ve PDA sürecini yaşadım. THKP o zaman henüz kurulmamıştı. Sempatizan değil de alt kadro düzeyinde yer aldım; yaşadım. Bütün polemikleri dergilerden ve seminer tartışmalarından takip ediyorduk. Paneller oluyordu. Bu süreç oradan başladı. O süreçte Ali Mercan vardı. İbrahim Kaypakkaya İstanbul'daydı. Daha sonra İbrahim Kaypakkaya'nın yakın arkadaşı olacak olan Ali Mercan'la birlikte ve başka arkadaşlarla biz köy çalışmalarına girdik. Aydın köylerine ve Polatlı köylerine gittim. Ajiyasyon-propaganda için gidiyorduk. Yani o zaman için ajiyasyon-propaganda birimi diyebilirsiniz. Köy çalışmaları yapıldık. Köylerde ajiyasyon-propaganda yapmak ilişkiler bulmak-kurmak-sağlamak, köy komiteleri oluşturmak (olanak varsa) temas kurmak. Bunların ürünlerini sonradan aldılar Köy çalışmalarının en çok olduğu yerler devrimci merkezler oldu. Polatlı, Aydın, Pazarcık... Ben Aydın, Polatlı ve Kürdistan'ın bazı köylerine gidip çalışma yaptım. Ayrıca memleketine dönüşlerimde doğal olarak disiplinli biçimde çalışmalar yapıyordum.

— İbrahim'le ilk karşılaşmanız nasıl oldu?

— Biz Kürt kökenli devrimciler 12 Mart öncesi ama ayak seslerinin geldiği süreçte Ankara'dan İstanbul'a gittik. Buradaki DDKO'na uğradık. Doğal kayesindik. (İlgir o zamanlar 'Sovyetler kurtarsın Kürdileri' diyen kişiler, bugün "Amerika kurtarsın Kürdileri" diyorlar. DDKO'nun kurucularından) DDKO'nun İstanbul'daki kongresi oluyordu. Aksayar'daydı Kaypakkaya'yı orda tanıdım. Çünkü İşçi-Köylü bürosuna uğramıştık sabahın bir vaktinde, tesadüfen oradaydı, tanıştık. O sırada bir şey daha anlatıldı. O dönemde Bulgar elçisi de gelmişti iste maddi yardım talep verelim, iste uzlaşalım anlaşalım. Bizi eleştirmeyin çok fazla diyorlardı. Kaypakkaya o an onu tekme-tokak diyebileceğim bir tabiriyle kovmuş. Anlık bir olay. Ben o zaman militan ama çok alt birimlerde yer alan biriydim. Oyle çok yakın değildim; İbrahim'i tanıyıordum.

— Ben çok merak ettim. O zaman da öyle şapkalı mıydı?

— Yok yok. Şapkası yoktu. Kaypakkaya'yla. Gazetemizde iki defa karşılaştım. Biri-

"İğnçtir o zamanlar 'Sovyetler kurtarsın Kürdileri' diyen kişiler, bugün 'Amerika kurtarsın' diyorlar."

sinde Musa adıyla. Arama durumum yoktu iki kişiyle gittim. Filistin'e gitmeden önceydi. Bir yaz tatilinde köye gidip geçireceğimize devrimci çalışma için gitmek üzere gittik iki kişi olarak. O'nunla randevumuz önceden planlanmıştı. Malum Kavaklık denilen yerde, geldi bir bostan tarlasında buluştuk. Çok sempatik cana yakın geldi. O zaman ben yarı-legalim, o illegal. Onun tam bilincinde değildim. İşte o zaman şapkası vardı. Sık sık başından çıkıp takardı, tipki köylü gibi.

Yanımdaki arkadaş, PDA'dan olmayan devrimci biriydi. Onu, Kaypakkaya'nın gözlü tutmuş. Geri göndermemi söyledi. Bir biçimde geri gönderdim. İstasyonda önceden tanınmış bir ev vardı. Ta istasyonun öte tarafı, yazlık bir sinemanın yanındı. İçinde bir dizi belge saklıydı. Kaypakkaya'yla ilk tanışıklığım bu. Üç ay kadar kaldım. Üç günde bir buluşuyorduk. Ben Antep'te çalıştırdım günlük kazancımı yapıyordum. O ise bir şeyler için hazırlanıyordu. Henüz adını koymamıştı. Olağan çalışmalarımızla ilgili kendisine raporlar veriyordum, Semite halka devrimci olduğumuzu söylemiyorduk. Bu üç ay kadar süren tanışıklığımdan sonra bağımız koptu. Ben Ankara'ya döndüm ve okulumu devam ettim.

— Filistin'e gidis süreciniz nasıl oldu?

— 12 Mart faşizmi geldi. Bizim okul (Gazi Üniversitesi) devrimciyle ünlüydü. PDA'nın en çok, en sağlam kadrolarının olduğu bir okulu. 12 Mart'ta demek ve Dev-Genç yöneticileri içeri atınca biz ikinci kuşak ön plana çıktık. O dönem Şafak yayını başladı. Gizli çıkan Şafak adına çalışmaya başladık. Onu boykotların düzenlenmesi izledi. Beşevler bölgesi büyük bir bölge okullar ve öğrenciler bölgesidir. Oyle olduğu bir ara PDA grubu (o ara Ali Mercan, Kaypakkaya'yla birlikte çalışmak üzere gitti) Ankara devrimcilerini ve okullarını örgütleyen beyin durumunu gelmişti.

— O dönemde ayrılık yok henüz değil mi?

— Henüz yok o dönemde. Şafak grubunun çalışmaları var. ODTU öğrenci hareketinin, Dev-Genç'in beyniydi. 12 Mart saldırılarıyla simişlik olduğu dönemde "Maocu" olarak bilinen PDA safında toplanan devrimcilerin mücadelesi vardı. Daha önceleri süren bir davam vardı. Toplu kital denilen (faşistlerle kavga oldu) olaydan ötürü. Sonra sıkıyönetimce arar duruma düşünce kesime gittim. O dönemde hafif bir kulağında çalınmış ayrılık. Ama ayrılık taraflarında kimler vardı, henüz net değildi. Antep, Malatya, Maraş üçgenine gittim. Orada yeniden Cafer Topcu ve şu an devrimci mücadeleyi bırakmış biri var alt birim olarak temas onlarla oldu. Bu sefer Antep'te bütün bir mahalleyi örgütledik. Pazarcık köylerine gidip bize söylenenler çerçevesinde örgütlenme faaliyetleri için girdik. İşte bu dönemde Kaypakkaya'yla iki defa görüştük, tanıştık. Antep Kavaklık'ta görüştük. Kaypakkaya'yla tanışmamız özü o dönemin tabiriyle "boz kur tutuşuna elverişli mi değil mi", "yani silahlı mücadeleye hemen başlayalım mı, başlamayalım mı?". Ben henüz "bozkırın kuru olduğuna" kani değildim. Kaypakkaya olduğuna kaniydi zaten. Aslında tartışmamız da çok kısa sürdü. O sırada Filistin'e gittiğim, gelmişim. Filistin'de de Cengiz Çandar hariç diğerlerini ikna etmişim. Bunu alt kadrolar açısından değil, sorumlular açısından söylüyorum. Kaypakkaya Filistin'le bir bağlantı kurmuştu ve o dönemde Ali Mercan'ın da gittiğini duymuştum. O tartışmaların birinde Kaypakkaya ya yumruk sikılması hoşuma gitmemişti. Şimdi faşist olan o insanın Kaypakkaya'ya döveceğini gibi yumru-

ğunu sıkmasını benimsemedim. Bunun hoşnutsuzlukla olmayacağını söyledim de.

— Biz kişiliğiyle fikirleri açısından tanımak istiyoruz İ.K.'yı

— O dönemde Aydın'dan (Nazilli) Antep-Malatya'ya kadar kuryeler motosikletle gelip gidiyorlardı. İyi bir iletişimdi. Kaypakkaya Aydın tarafına iki defa gitti. Belki daha fazla... Hem de aranmasına rağmen, İK'nun fikirlerinin eleştirisi daha sonra hapiste bir dergiden okudum. Filistin cezaevinde, D. Perinçek'in İK. adını zikretmeden onun görüşlerini hedefliyen eleştirisi vardı. Ben Filistine giderken ayrıntıların netleşip alt birimlere henüz ulaşmamıştı. İkincisi de silahlı mücadele pratiği daha netlik kazanmış değildi.

— Şafak kadrolarının (THKP yönetiminin) bu konuda bir fikri yok muydu?

— Ordaki birimlerin ve Bora Göze'nin görüşü bir yıllık çalışmadan sonra iki yıl içinde başları bitimindeydi. Giden 8 devrimci şehit olmasaydı ve sağlam bir dönüş olsaydı THKP böyle sağa kayar mıydı? MK düzeyinde Cengiz Çandar, Ömer, Sahin Alpay, Atıl Art, Müfit Özdeğ gidip Filistin'i ve devrimci mücadeleye içindeki bir halkı gördüler ama devrimcileri bıraktılar. Ben oraya gidip sıcak mücadeleyi gören ve mücadeleyi bırakmayanların sağa kayması önemli derecede engellebileceği kanısındayım.

— Filistin'e eğitim görüp dönmek için mi gittiler?

— THKP'de bir kısmı için ticaretindeydi. Gördüm. Genelde Türk-Kürt bütün Türkiye devrimcileri, mücadeleye için yurda dönmek düşüncesiyle gittiler. Mesela Teslim Töre "MHP'liler bizim oralarda kamp açmışlar. Peki biz naye gidip oralarda eğitim kampları açmayalım" diyordu. Ben, MZD'ni benimseyen insanlara, bunu çok daha sistenli biçimde düşüncülerine tanıd oldum. Sınırlı geçerken kaçmadılar. Giderken çalışma yaparak ve komiteler oluşturarak gittiler. Ülkeye dönüşte de dolayısıyla daha önceki devrimci çalışmaların ürününü toplayarak bir dalga başlatacaklardı. Bu sefer silah'ın bu gelecekti. Özellikle bizim programımız Avrupa'ya, gitemekti. Avrupa'da da işçiler vardı. Köylerde çalışmayı zaten yapmıştık. Ve Filistin'de de çalışma yaptık. Avrupa'dan da örgütleyebildiğimiz kadar işçiyi Türkiye'ye getirecektik ve İşçi-Köylü kadrosuna oluşturacaktık; Halk Savasını başlatacaktık. Türkiye devrimcileri pek disiplinli olduklarından Filistinliler nöbet ve yönetimlerini onlara veriyorlardı. Çok ciddi ve disiplinli voldaşlık ilişkileri vardı. İK'nın kamplara gidişi orada tartışılan yoğunlaşmıştı.

— Bir de sizin İsrail'de yaşadığınız cezaevi süreciniz vardı?

— Filistinliler içinde kamptaki ajanlara kurban olduk. Bizden kaynaklanan bir hata değildi. Biz İyava-kara-deniz olmak üzere üçlü bir baskına uğradık. Geceyarısı operasyonu 4-5 saat sürdü. Ben nöbet devralmak üzereydim. Ayakta olmam beni kurtardı. Kurşunum bitince yaralandım ve yakalandım. 12 kadar Türkiye ve Filistinli 20 civarında vardı. 18-20 gün kadar işkenceli sorguya tabi tutuldum.

— D. Perinçek H. Berktaş arasındaki mektuplaşmalar yayınlandı. İK'ya sulkast tasarlanmasını sözkonusu?

— Ben Doğu'yu tanıyorum (80'den sonra tanıdım). Aldığı ahlak itibarıyla bir kişiyi tasfiye, fizik tasfiye yapacak karaktere sahip değil. Fikir ayrılığıdır ama Doğu'nun adam

öldürüleceğine dair bir kanı taşıyorum. Tahmin etmiyorum. Gözlemlerim böyledir.

— 80 döneminde ihbarçılık yapıyordunuz?

— Aydınlik'la 3 ay kadar çalıştım, Eylül geldi. Genel siyaset olarak solu deşifre etme kararı olmasa o yayın yapılmazdı. Ama özelde, bu işin sorumlusu 12 Eylül'ün ikinci günü kaçıp gitti ve Aydınlik geleneğinden birisi değildi. Kayhan ya da Kayhan adında biriydi. Kaçtı, şimdi nerde bilmiyorum. Hastalık orada aranmamalı, başka yerde. Subjektivizm ve Kemalizm'de... O dönemde şu sorulmalıydı: Solu deşifre etme yöntemi, devrimcileri kazanır mıydı?

— Sol-İç ilişkilerde örneğin sosyal-emperyalizm konusunun tartışılması sürecinde İbrahim'in saldırıya uğradığını biliyoruz. O bu anti-demokratik ortama rağmen tartışmaları sürdürmüştü.

— İbrahim'i çok fazla tanııyorum. Ama tanıdığım kadarıyla dayak yiye yiye siyasi olarak ön plana çıkan tiplerdendi. Dayak yemekten korkmazdı, fikrini cesaretle söylüdü. Yalnızca İbrahim'de değil MZD'ni savunan hemen herkeste gördüm. Bu Kültür Devrimi'nin kazanımıdır. MZD'de yok yoktur. Olmaz olmaz. Bu tavır alamayanlar önder kadro olamıyordu. Dağı deviren köylü örneği devrimci kararlılık için tipik bir örnekti.

— 68'lilik diye bir kavram var 68'liyer Vakfı çevresinde 68'lilik olgusunu kullanırlar ya. İbo bu 68'liliğin neresinde?

— O dönemde 68'liyiz demiyorduk. Devrimciyiz deniyorduk. Sonradan çıktı bu 68'lik. Avrupa kaynaklı olarak basın türetti. Devrimci olmaktan daha güzel birşey olmaz. İkinci yani 80'den sonra her şey paraya, metaya dönüştü. 68'lilikte metaya, paraya dönüştü. Hem de nostalji... Bugün komünizm para etmiş, en büyük komünist Hürriyet gazetesi olur...

İbrahim'in en önemli özelliği kampüs ruhu içinde kalmamaları ve dünyayı fetihme cesaretine sahip olmalarıdır. Dünyayı fetihme nerden başlar? Kendini fethedersen, kendini aşarsın. Kendini aşkıktan sonra kendini halkına adarsın.

Mao Zedung Düşüncesi'ni benimseyenler okullarını terkedip gittiler. Bir bakıma devrimci Evliya Çelebi. Ama gezmek için değil, değiştirip dönüştürmek için gittiler. En yakın bölgeye, köye, fabrikaya gittiler. Diğerleri ancak arandıkları zaman paşayı kurtarmak için gittiler. Halbuki Halk Savası düşüncesini benimseyenler içinde aranmayanlar da gittiler. Dünyayı fetihme ruhu buydu. Kendi küçük dünyasından çıkıyor, öğrenci kampüsü dünyasından çıkıyor, en yakın köyden çıkıyor, bir çocuk merakıyla keşfetmeye başlıyor, keşfettiğiçe değiştirmeyi düşünüyor.

İ.K'da sonradan gördüğüm en önemli iki özellik vardı. O dönemler dalga geçiliyordu ama şimdi diyalektik kanuna haline gelmiş bir şey. Belki eylem içinde yakalanmış birşey, çok belirgin değildi belki, ama "en geri, en ileridir" yasasını yakalamıştı. Mesela İK Kürt köylüsünün en geri özelliklerini çok ovuyordu. Ama devrimi bu geri özellikler yaratacak diyordu. Marksist teorisyenler "en geri, en ileridir" yasasını çok iyi açıyorlar. En geri, en ileri devrimci olmaya adaydır. O bunu yakalamıştı. Marksistler bunu yeni yeni tartışmaya başladı. Bu önemli bir Marksist diyalektik kural. Bu tarihe dipnottur. Bakınız; Dersim, Siirt en geriydi en ileri olmaya başladı.

İkinci önemli özelliğini, MIT raporlarında da görmek mümkün: *İlk defa Kemalizm'den kopma yönünde bir adım*. Çok gelişmiş mükemmel olması gerekmiyor ama Marksizm'in kendisi budur. O yönelime girmesi ayrıca Kürt meselesinde net tavır koyduğu için önemli bir çıkış.

— Kendinizi ideolojik olarak nasıl ifade ediyorsunuz?

— Ben eski düşüncelerimden kopmuş değilim. Devrimci heyecan olarak hiçbir şey kaybetmedim. Hiç de pişmanlık duymadım. Olaysa nostaljik olarak da bakıyorum. Kürt meselesine baktığımda da, Marksizme borçluym.

Geçmişin acılarını ve ideolojik açmazlarını aşip bugüne gelebilirdimse, bu da Marksist düşüncem benimsemem sayesinde.

Bir yere bağlı değilim. Bağımsızım, bir gazeteci-yazarım. Bağımsız yazabiliyorsam bunu Kültür Devrimi'ne borçluym. Ben Mao'yu çok seviyorum.

Öncelikle, önceki bölümden (yer kısıtlılığı) nedeniyle artan yerleri buraya aktarmakta yarar görüyoruz. Zira bu sayı için düşündüğümüz "ideolojik hastalıklar, nedenleri, tedavi yöntemleri" üzerinde durmadan önce o noktaların belirtilmesi konunun daha iyi kavranmasına hizmet edecektir.

IDEOLOJİK MÜCADELE ALANLARI VE YÖNTEMLERİ

Bu başlık altında konuyu 3 noktaya ayırmış, her alanı ve orada uygulanacak yöntemi işlemiştik. Üçüncü alan olarak belirlediğimiz ve yarım kalan parti içinde ideolojik mücadele noktasıyla devam ediyoruz.

Proletarya partisi ve üyeleri toplumun ve sınıf mücadelesinin bir ürünüdür ve ondan yalıtılmış değil, tam tersine onun en kızgın yerinde ve sürdürücüsü konumundadır. Bu ilişkide, sapmaya yol açan nedenler "birincisi, sınıf mücadelesi koşullarında, burjuvazinin ve burjuva ideolojisinin proletarya ve onun partisi üzerindeki baskısı... ikincisi, işçi sınıfının heterojen bileşimidir, işçi sınıfı içinde farklı katmanların varlığıdır." (Stalin Muhalefet üzerine C. 2, sf. 72, İnter Yayınları) Bu nedenlerle sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşım, kendi mecrasında proletarya partisi içinde de sürmektedir.

Proletarya partisine alınarlara kuşkusuz "burjuva" unsurlar olarak kabul edilmiyorlardır. Böyle düşünmek çok saçma olacaktır. Eğer öyle olsaydı bu unsurları partiye almamakla sorun halledilmiş olurdu. Sorun tamamen sınıf mücadelesiyle bağlantıda, zıtların birliği ve birbirine dönüşümünde aranmalıdır. Bazıları parti içinde iki çizgi mücadelesinin sözkonusu edilemeyeceğini, farklı bir çizginin olabileceğini varsaymanın böyle bir çizgiyi istemek ve benimsenmek olacağını ve bunun da kaçınılmaz olarak hizip ve bölünmelere yol açacağını iddia ediyorlar. Bunun kaçınılmaz olduğunu, aksinin eşyanın tabiatına aykırı olduğunu görmek istemiyorlar. Kuşkusuz böylelikle de proletarya ve komünistleri burjuva anlayış ve saptamalara karşı silahsızlandırmış oluyorlar. Yaşananları, hatta kendilerinin yaşadığı gerçekliği bile görmek istemeyenlere gerçekleri anlatmanın olanakları yoktur. "Görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır yoktur" diye bir söz var. Tam da böyleleri için söylenmiş olsa gerek.

En uç örnekler olarak sözedecek olursak; Amavutluk Emek Partisi (AEP), Parti içinde ikinci bir çizginin çıkamayacağını söylüyordu. Oysa yaşanan süreç bu anlayışın burjuva bir anlayış olduğunu ve bunu savunan burjuvaların, bu keskin Marksist (!) (katsıksız Marksist (!))lerin bizzat partiyi burjuvalaştırdıklarını gösterdi. "Burjuva çizgi olamaz, gelişemez" diye diye burjuva çizgilerini geliştirdiler. Ve savundukları anlayışlarla da kitleleri oyaldılar, aldattılar. Nasıl olsa Partide burjuva çizginin çıkmasının imkanı yoktu, kitleler önderlerine herşeyiyle güveniyorlardı ama tam da o anda burjuvalaşmış önderlerinin burjuva çizgilerine hizmet eder hale geliyorlardı. Gelenek aşamada herşey, görmek ve duymak isteyenler açısından artık ayan-beyan ortadadır.

İkinci bir uç örnekte Devrimci-Sol hareketidir. İki çizgi mücadelesi, Parti (örgüt) içi demokrasi, Demokratik Merkezizm ve benzer konularda tam bir monolitik anlayışa sahip ve karizma sahibi önderlik yaratmayı suni olarak körüklemeye ve de örgüt içinde çıkacak "alternatifleri", "çatlak sesleri" bastırma anlayışına sahip olan kavrayış, bugün kaynayan kazanın kapağını fırlatıp alması olgusunu yaşamaktadır. Yaşanmış ve yaşanmakta olan parti (örgüt) yaşantılarını örnek alıp ders çıkaracak yerde kibiriyle davranmanın, "bizde olmaz", "ikinci bir görüşün varlığına izin verilemez, anlayışına" sahip olmanın sonucunda yaşananlar, isteriz ki eğitici olmalı, dersler çıkarılmalıdır.

Halk arasındaki çelişkileri çözme mücadelesi zorluklarla dolu ise, Parti içindeki çelişkileri çözmek zorluğun karesidir. Ideolojik mücadele yürütme salt basit fikir çalışması olarak da ele alınmaz. O bu düzeyin de üstünde bir yaşam, örgütlenme ve mücadele anlayışıdır. Yaşamın kavranışı sorunudur. Sabırla, inatla ve bilimsel kafayla yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Temel amacı gönüllü birliği pekiştirmek ideolojik ve politik formasyon ve pratiği daha da üst seviyelere çıkarmaktır. "Birlik-Eleştiri-Daha üst seviyede birlik" formülasyonunu tamamlayan "Birlik Mücadele-Zafer" şiarı, bütün bunlar parti içi ideolojik mücadelenin hedefleridir. Ve buna ancak parti içinde ciddi, enerjik ideolojik mücadele yürüterek varılabilir.

Parti içi mücadelede olgu bu amaçla ele alınmıyor, tam tersine yıkıcı, bölücü amaçlarla ele alınıyorsa açıktır ki ML'ler bunu mahkum edecek ve açacak formasyon, sabır, kararlılık ve deneyime de sahiptirler.

Konunun daha iyi kavranması için gerek SBKP/B'den gerekse ÇKP'den ve TKP/ML'den örnekler verilebilir ancak olanaklarımızın sınırlılığını gözönüne alarak konuyu bu kadarla noktalıyoruz.

IDEOLOJİK EĞİTİM, HER AN SÜRDÜRÜLMESİ GEREKEN TEORİK-PRATİK MÜCADELENİN KENDİSİDİR!

İdeolojik eğitim, salt okuma-inceleme faaliyetleriyle sınırlanmamalıdır gibi, bunu yapmadan sadece günlük görevleri yerine getirmek ya da sadece pratik yaşamın bir alanında ustalaşmak da değildir. Yaşamın her alanının diyalektik birliği olarak alınmayan eğitim sakat ve güdük kalmak zorundadır. Kuşkusuz bir alanda uzmanlaşmak bugünkü koşullar ve mücadelenin gereği açısından bir zorunluluktur, bu başka birşeydir, ideolojik eğitim ve donanımın kendisi değil bir parçasıdır. Burada sorun;

- 1- Diyalektik-materyalizmi her alana, her olguya uygulamaya bilinci ve çabası,
- 2- Yaşamın her alanında teorik eğitim, biriktir.
- 3- Sınıf mücadelesinin her alanına hazırlanma bilinci ve çabası.
- 4- Bütün bunları yaşam biçimi haline getirerek sınıf mücadelesinin kızgın ateşi içinde yer almaktır. Yani yüreğini hakikatin ve savaşınların, proleter nefeslerinin yüreklerinin yanına almak ve tereddütsüz kor'ya katılmaktır.

Bütün bunları kazanma olayı ideolojik eğitimin hem amacı, hem de kendisidir. İdeolojik eğitim, davaya inancı pekiştirici ekonomik, siyasal, kültürel, sosyal, cinsel, psikolojik, felsefi, örgütsel, üretimsel, askeri vb. vb. teorik ve pratik çalışmaların bütünü, kısa bir sözcükle; insan ve toplum yaşamının her alanında kendini iyi bir insan, iyi bir savaşçı olarak yetiştirme çabasının, bütünüdür.

DEĞİŞMEK İSTİYORSAK DEĞİŞİRİZ!

Bir kişinin ideolojik eğitimini tek başına sürdürmesi ve ilerletmesi mümkün değildir. Mutlaka örgütü bir çaba içinde olması zorunludur. Keza örgütlü de olsa pratik yaşamdan kopuk olarak da mümkün değildir. O halde ortaya çıkıyor ki ideolojik eğitim ancak, örgütlü ve

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN-3

Ideolojik hastalıklar; nedenleri, çözümleri

pratik yaşamla bütünleşmiş olarak ve kişinin kendi özel gayretlerinin de katkısıyla sağlıklı olarak yürüyebilir, kişileri geliştirebilir. Bunu yapacak olan kolektif, komünist partisidir. İnsanlar parti ile ilişkiye geçtiklerinde yoğunlaşım biçimi vermesi ve hatalarından arındırılması gereken bir konumdadırlar. Bunları komünist partisi sempozyan hücreleriyle, yan kollarıyla ve parti okullarıyla "hergün her bakımdan biraz daha ilerleme" perspektif ve bilinciyile harmanlanan kişinin gayretleriyle bütünlüklü olarak yerine getirir. Savaş alanlarında çelikler savaşçılar yetiştirir ve zafere doğru ilerler.

Ve bir söz;
"Halkı yüreklendirmek için ona kendi gücünden de korkması gerektiği öğretilmeli" Marks.

DEĞİŞMEK İSTEMEYENİ SİYASİ EĞİTİM DEĞİŞTİREMEZ!

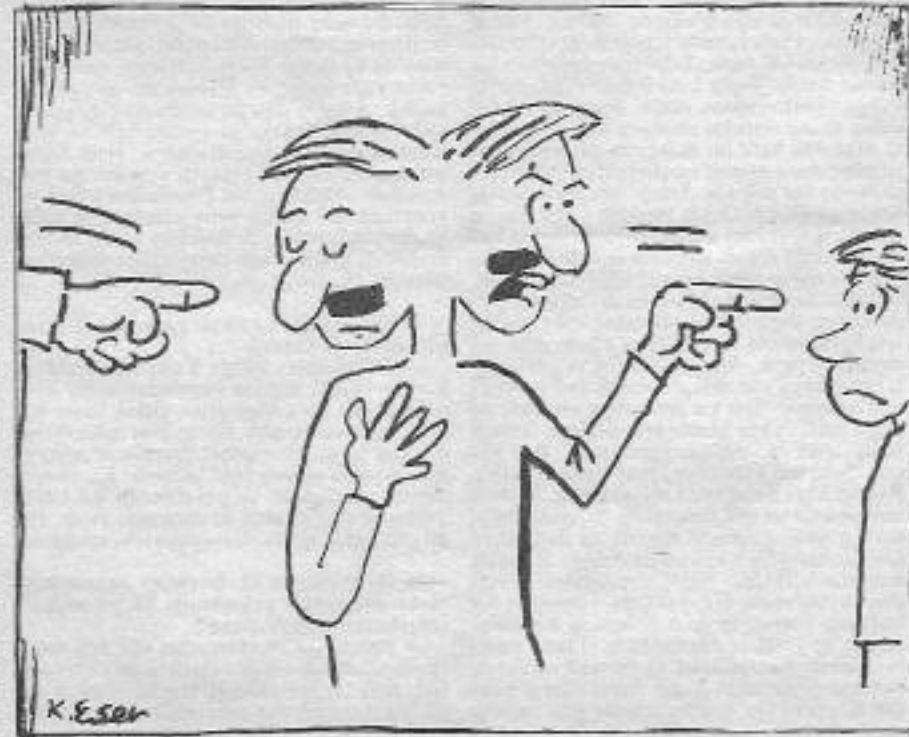
Bir noktanın daha altını kalın çizgilerle çizmek gereği duyuyoruz. "Değişmek istiyorsak değişiriz" derken aynı zamanda değişmeyenlerin de istemedikleri için değişmediklerini vurgulamış oluyoruz. Bazıları siyasal eğitimin herşeyi halledebileceğini düşünüyor, bizde "siyasal çalışmanın bütün çalışmaların can damarı olduğunu" düşünüyoruz ancak bundan da önce değişme isteğinin temel olduğuna inanıyoruz. Kuşkusuz burada istenen değişim yapılamayacak düzeyde, ütopye olarak istenen değil, yapılabilir düzeyde olan değişimdir. Yani varolanı bir adım daha ileriye götürmektir. Bu nedenle, nasıl ki; "görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır yoktur" diyorsak, değişmek istemeyeni de hiçbirşeyin değiştiremeyeceğini belirtmek istiyoruz. Eğer böyleyse bu insanların, siyasal eğitim yaptırılmama gibi bir ge-

rekçeleri olmayacağı gibi, ilaratörlerinde de "yapamıyorum" sözcüğü olamaz. Bu gibilere, Lenin'in sözleriyle; "yapamıyorum değil, yapmıyorum deyin!" diyoruz.

IDEOLOJİK HASTALIKLAR; NEDENLERİ, ÇÖZÜMLERİ

Komünist partileri ideolojik-siyasal hat'la saptamalara karşı fikir mücadelesini yürütürken, bunların pratik yansımalarına karşı da düzeltici çalışmalar yapmak zorundadırlar. Her ne kadar anlayışların düzeltilmesi pratik uygulamaya da yansımak zorundadır diyorsak da, bununla birlikte-pratikteki düzeltmelerle de kafalardaki anlayışların düzeltilmesi söz konusu olabilir. Burada görev ikidir; anlayışları değiştirmek için fikir-anlayış tartışmaları ve diğeri, yani pratik davranışların analizi, kavranılması. Yani bizzat kendi pratiğiyle eğitmek.

İdeolojik hastalıklar dediğimizde komünist partideki ideolojik hastalıktan söz ettiğimiz anlaşılıyor. Parti dışındaki anti-ML anlayış ve pratiklerin olsun, Parti içindeki olsun "neye göre hastalık?" sorusunun yanıtı ML-MZD bilimine göre olacaktır. "hastalıklar" açısından da ML-MZD'ne sahip olmak iddiasının olması zorunludur. Burjuva ya da küçük-burjuva olan, o anlayışa göre kendisini biçimlendiren ve bunu doğru-meşru gören savunan birisine "sen de ideolojik hastalık var" diyemeyeceğimiz açıktır. Hastanın kendisinin "ML olmak" gibi "devrimci-demokrat olmak" gibi bir iddiasının ya da en azından "iyi insan olmak" gibi bir iddiasının olması gereklidir. İddia gereklidir ki ona kıyasla değerlendirme yapılabilsin, tedavisinde de iddiasının adamı olmak gibi bir nokta hedeflenebilsin. Bu birinci nokta. İkinci olarak, yukarıdaki anlatımdan da çıkıyor ki, hastalık dediğimiz ve bizim asıl üzerinde duracağımız şey burjuva/küçük-burjuva anlayış ve davranışların proleter saflarda yankı bulması, orayı da etkilemesidir. Bu da, proleter saflardaki olumsuz etkilenmelerin burjuvazi kaynaklı olduğunu ortaya çıkarıyor. O halde burjuva anlayış ve davranışlardan kopuş birincil çözümdür. İkincisi ise, içimizdeki (kişi olarak içimizdeki) burjuva yanlı mücadeleli kesintisiz sürdürmektir. Bir kere devrimci olunduktan sonra içimizdeki çelişkinin sona erdiğini, artık geriye dönüşün olmayacağını düşünmek diyalektik materyalist anlayış olamayacağı gibi burjuva yanımıza karşı mücadele etmek noktasında da bizi silahsızlandırmış olacaktır. Böyle bir anlayışla devrimci niteliklere sahip olmak ve onu sürdürmek mümkün değildir. Devrimci olduğumuzda, ML-MZD bilimini rehber alıp yaşamımızı ona göre bir kere şekillendirdiğimizde artık herşeyin hallolmuş olarak kabul edilmesi sözkonusu olamayacağı gibi, bunun daha ilk adım olduğu ve her gün biraz daha bu adımı pekiştirmek, güçlendirmek gerektiği görülmek zorundadır. Yeniden burjuvaziyi yeniden yeniden canlandıracak toplumsal ilişkilerin içinde olduğumuzdan bunlardan etkilenmemizde mümkündür. Bunun tek çaresi vardır içimizdeki düşmanla sınırlı

savaşını durmaksızın sürdürmek! "Herşeyin başı dürüst olmaktır" diyen Engels'in ögütüne sadık kalarak en başta kendimize ve bununla birlikte sınıflarımıza, yoldaşlarımıza karşı dürüst olduğumuzda, bu savaşta yani içimizdeki düşmana karşı savaşta yalnız kalmayız. ML parti ve yoldaşlar bu savaşta destekçi, denetleyici ve uyarıcı olacaktır. İşte tam da bu noktada iki şey; eleştiri, öz- eleştiri silahı ve kolektifizm vazgeçilmez önemi göstermektedir.

BELLİ BAŞLI BAZI İDEOLOJİK HASTALIKLAR

İdeolojik hastalıklardan hangileri yoğun olarak öne çıkıyorsa tedavide de esas olarak ona yönelmek doğru olacaktır. Bu diyalektik bir yaklaşımdır. Güncel olanla olmayana, esas olanla olmayana ayırdetmeden ideolojik hastalıklardan söz etmek ve ona karşı savaşım açmak önceden önemli olmayacaktır, sadece bir bilgi birikimi sağlayacaktır. Esas olarak öne çıkanlar üzerinde durmak gerekir. Yine de bu durumla da olsa eğer okuyenler kendilerini yeniden gözden geçirirlerse bir anlam kazanacaktır. O yüzden ML partiler belli aralıklarla safalarında yoğunlaşma eğilimi gösteren hastalıklara karşı kampanyalar açarak yeniden kalıba dökme, dökmeyenlerden de annma işlemlerini gündeme getirirler. Örgütü, kolektif çaba ve denetimle yapılacak böyle bir çalışma kuşkusuz çok yararlı olacak, başarılar kazanacaktır. Örgütsüz ve bireysel olanlar ise güdük kalacaklardır.

Altı çizilmesi gereken önemli bir nokta var, ideolojik hastalıklar hem bir sonuçtur, hem de bir başka ideolojik hastalığın nedeni olabilmektedirler. Yani birbirlerini doğurabilmektedirler de. Örneğin bireycilik hemen bütün diğer hastalıklara kaynaklık da etmektedir yine bürokratinin memur tavrı yönünü üzerinde taşıyan birisi yüzde yüz olmasa da aynı zamanda liberalizm hastalığıyla da malül demektir. Ya da amir tavrını taşıyanın sektörlükle malül olması gibi. Aynı şey kendiliğindençiliğin liberalizmle bütünleşmesi için de söylenebilir. vb. vb. Bugün bürokratinin, liberalizm, asalaklık, korkaklık, siyasal ruhsuzluk, dedikoduculuk, darpratikçilik, bireycilik, kendiliğindençilik, kariyerizm, kayırmacılık, kayıruculuk vb. vb. bir dizi hastalıktan söz etmek mümkündür.

Bunlar hem başlıbaşına bir hastalık olarak sayılabilir hem de içiçe geçen, birbirini üreten, içinde diğerini de taşıyan hastalıklar olarak sayılabilirler. O nedenle biz burada belli başlı bazılarından söz etmekle yeleneceğiz. Zaten eğer kişi kendisini yeniden kalıba dökmeye kararlıysa bu kadarı da onun için bir hareket noktası olacaktır. Yani burada asıl olan değişmeyi istiyip istemediğimizdir. Ve eğer biz gerçekten değişmeyi istiyorsak değişiriz.

BİREYÇİLİK

Hemen hemen tüm burjuva saptmaların altında yatan bireycilik olgusu, kapitalizmin doğuş sürecinde bireyin "keşfi" ve kutsanmasında kendisini göstermektedir. Topluluk/kolektif karşısında bireyi, grubu, bölgeyi, aileyi, alanı vb. savunmak, korumak olarak günlük yaşamda kendisini gösteren bir olgudur.

Bireyin rolünü tarhin oluşumunda temel alan bu anlayış, kahraman bireyler, korkak kitleler, kurbanı bireyler, köle kitleler olarak yaşama bakar, böylelikle de düzenin sürmesinin zeminini yaratırlar. Kitlelerin yüzyıllardır koşullandığı bu anlayış neredeniyedir ki, halk sürekli bir kurbanı beklemiş, o "önderden" bu "öndere" doluşmuşdur. Ve yine bu anlayışta ki, önderleri putlaştırılmış; hata yapmaz insanlar, tapılacak varlıklar olarak kitlelere sunulmuşlardır. Hatta kitlelerin bu eğilimini bilen bazı anlayışlar da devrim ve sosyalizme gidişte bunu mesrulaştırıp körükleyerek yararlanma çabalarına girmiştir. Kitlelerin (bütün karşı eğitim çabasına rağmen öndere zaafıyla yaklaşıyor olması aynı bir şeydir.) bu zaafından yararlanarak suni bir şekilde önderlik külleri yaratma gayretleri görülmüştür... Oysa biz biliyoruz ki, bireylerin/önderlerin o tarihi kesitte önemli bir rolleri olsa da tarihi yaratan asıl kuvvet kitlelerdir. O nedenle de kitlelerin kahramanlığını temel alıyor; kahraman bireyler-kahraman kitleler bütünleşmesini

istiyoruz. Bunun da yolu kitlelerin kahramanlığının yaratılmasından geçiyor. Ve sonuçta; kahramanlara gerek duymayacak bir toplum yaratmak istiyoruz.

Bireycilik "biz" yerine "ben" demektir. Bu kapitalizm ile sosyalizm, burjuvazi ile proletarya arasında çok net yansır, ancak proletarya sınıfları içinde bu denli açık olmayabilir. Burada sorun çok açık olmasında değil, nitelik olarak böyle bir şeyin var olup olmasındadır.

Bireycilik pratik olarak; kendini korumak için tehlikeli işlere girmek; en güzel, en iyi şeyleri kendisi almaya çalışmak; mevki sahibi olmak için çabalamak (aynı zamanda sorumluluk yüklenmekten kaçınarak); eksik ve hatalar karşısında kendi payını red eden, başarıları kendisine bağlayarak böbürlenmek vb. vb. şekilde kendisini gösterebilir. Ya da kendi bölgesini, alanını, semtini vb. daha geniş kolektif karşısında koruyup öne çıkarmak şeklinde gündeme gelebilir.

Bireycilik öye bir ilottir ki, kavgada düştünü, yoldaşını satmaya, değerlerini ayaklar altına almaya, bırakıp kaçmaya; başkalarının sırtından geçinen asalaklığa, yalancılığa, dedikoduculuğa, siyasal ruhsuzluğa; kimi zaman liberalizm, kimi zaman sektörlüğe, amir-memur tavrına kadar bizi götürülebilir. Ve bugün baktığımızda görüyoruz ki; siyasal ruhsuzluk, korkaklık, dedikoduculuk, asalaklık ileleri kendisini göstermektedir. Durgun su bataklık, bataklık hastalıklar üretmek zorundadır. Ve bugün bu hastalıklara karşı mücadele ciddiye alınmak ve yüreği avucunda bu burjuva anlayışlara karşı savaşmak kaçınılmaz olmuştur.

12 Eylül sürecinin yarattığı kişilik ve ideolojik erazyonun içinden çıkılarken insanların daha bir cesaretle hastalıklar üzerine gitmeleri vazgeçilmez bir görev olmaktadır. Normal bir zamanda yansıyan hastalıklarla değil, böyle tarihsel bir süreçten gelen, sadece kişiler üzerinde değil toplumun üzerinde yıkımlar yaratmış olan bir süreçten gelen ideolojik hastalıklarla mücadele ediyoruz. Bu görülmeli ve ona göre hareket edilmelidir. Toplumdaki genel bireycileşmeyi, korkaklığı, siyasal ruhsuzluğu, asalaklığı, beleşçiliği vb. vb. görmezden gelmek yararlı değildir. Ama yine de açıkça ortaya koymak gerekiyor ki, bu hastalıklara kaynaklık eden şey, çok açık olarak söylüyoruz, devrimci olmamaktır. Zira devrimciğin D'si, "birey için değil toplum için" yaşanıyor olmasıdır. Buradaki toplum sözcüğü hep kuşku yoktur ki ezilen geniş halk yığınlarını, nihai olarak da insanlığı ifade etmektedir. Bu anlamıyla bireycilik hastalığından muzdarip olanların öncelikle devrimci olup olmama noktasında kendilerini sorgulamaları gerekmektedir. İkinci olarak, genel bir bireycilik hastalığı şeklinde değil de bazen yansıyan bireyci davranışların olması durumunda bunun da üzerine aynı ciddiyetle gidilmesi zorunludur. Çünkü hastalığın niteliği aynıdır. Sorun sadece tüm bönyeyi mi sardığı yoksa sadece bir bölgede ya da bir konuda mı olduğudur... Kuşku yoktur ki, bireycilik hangi alanda, nasıl ve ne

düzeyde yansırırsa ona göre tedavi uygulamak gerekir. Ancak öncelikle devrimle karşı- devrim arasındaki çatışmada netliğe ulaştırıcı ve kişiyi pratik olarak da silahlendirici ideolojik-siyasi eğitime hız verilmesi gerekir. Sınıfların, sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığı, tarihin gelişimi ve gidişatının bilimsel olarak ortaya konması ve bu savaşta kişinin sınıfları bilince belirlemesi temeldir. Ondan sonrasında, hastalığın çıkış koşullarının, düzeyinin özel olarak değerlendirilmesine tabi tutulması ve hangi iç-dış koşullarda, hangi objektif ve subjektif şartlarda ortaya çıktığı tahvil edilerek bulanın nasıl düzeltileceğinin somut yollarını belirlemek gerekiyor. Ve bunların hiç oyalanmaksızın pratiğe geçirilmesi...

Parti içinde ideolojik hastalıkları inceleme ve onlara karşı kampanyalar açma noktasında çok tiz olan Mao Zedung'a başvurarak, ondan bir bölüm aktarmanın yararlı olacağını düşünüyoruz. Mao Zedung kızıldırda içindeki parti örgütlenmesinde ortaya çıkan hastalıklardan bazıları bireycilik adı altında toplar ve şu değerlendirmeleri yapar. Özet olarak buraya alıyoruz:

"Bireycilik eğilimi, kızıldırda parti örgütünde şu şekillerde kendini göstermektedir:

1) Misillemede bulunmak: bazı yoldaşlar, parti içinde bir asker yoldaş tarafından eleştirildiklerinde, parti dışında ona karşı misillemede bulunabilmek için fırsat kollamaktadırlar; "Bu toplantıda sen beni eleştirdin, gelecek toplantıda ben sana göstereyim" diyerek Parti içinde de misillemede bulunmaya çalışmaktadırlar. Bu gibi misilleme olayları, tamamen bireyci düşüncelerden doğmakta ve bir bütün olarak sınıfın ve partinin çıkarlarının gözardı edilmesine yol açmaktadır. Bunların hedefi düşman sınıf değil, kendi saflarımızdaki kişilerdir.

Bu hata, örgütü kemirmekte ve mücadele gücünü zayıflatmaktadır.

2) "Dar grup" zihniyeti: Bazı yoldaşlar, sadece kendi dar gruplarının çıkarlarını düşünmekte ve genel çıkarları gözardı etmektedirler. Bu yüzeysel olarak bakıldığında, kişisel çıkar peşinde koşmak gibi gözükmesine de, aslında en dar bireyciliğin bir örneğidir ve güçlü bir aşındırıcı ve bölücü etkisi vardır. "Dar grup" zihniyeti Kızıl Ordu'da eskiden çok yaygındı; eleştiriler sonucunda durum şimdi biraz daha iyiyse de, bu zihniyetin kalıntıları hala vardır ve bunların üstesinden gelmek için daha fazla çaba gereklidir.

3) "Memur" tavrı: Bazı yoldaşlar, üyesi buldukları partinin ve Kızıl Ordu'nun devrim görevlerini yerine getirmek için birer araç olduklarını kavramamaktadırlar. Devrimi gerçekleştirecek olanın bizzat kendileri olduğunu kavramamakta, sorumluluklarının devrim için değil de, sadece kendi kişisel üstlerine karşı olduğunu düşünmektedirler. Devrim karşı takınılan bu pasif "memur" tavrı da, bireyciliğin bir yansımasıdır. Bu, kayıtsız şartsız devrim için çalışan faal üyelerin sayısının fazla olmayışının nedenini de açıklamaktadır. Bu hata giderilmediği takdirde, faal üyelerin sayısı artmayacak ve devrimin ağır yükü az sayıda insanın omuzlarına yüklenmeye devam edecektir. Bu da mücadeleye büyük ölçüde zarar verecektir.

4) Eğlence peşinde koşma: Kızıl Ordu'da, bireycilik eğilimi eğlence peşinde koşmak şeklinde ortaya çıkan kimselerin sayısı hiç de az değildir. Bunlar daima birliklerinin büyük şehirler üzerine yürümesini arzu etmektedirler. Şehirlere gitmeyi, oralarda çalışma yapmak için değil, eğlenmek için istemektedirler. Hayatın zor olduğu kızıl bölgelerde çalışmak, hiç istemedikleri bir şeydir.

5) Pasiflik: Bazı yoldaşlar, işler istedikleri gibi yürümeyince pasifleşmekte ve çalışmayı bırakmaktadırlar. Bu, esas olarak eğitim eksikliğinden ileri gelmektedir.

6) Ordudan ayrıma isteği: Kızıl Ordu'dan ayrılarak yerel çalışmalarda görev almak isteyenlerin sayısı gittikçe artmaktadır. Bunun nedenleri sadece kişisel etkenlere bağlanamaz. Aynı zamanda şu etkenlerin de bunda rolü vardır: (1) Kızıl Ordu'daki hayatın maddi zorlukları, (2) uzun bir mücadeleden sonra bitkin düşme ve (3) önderliğin, sorunların ele alınışı, görev dağıtımı ya da disiplin uygulanması konusundaki hatalı davranışlar.

Düzeltilme yöntemi, en başta, ideolojik olarak bireyciliğin kökünü kazımak amacıyla eğitimi yoğunlaştırmaktır. İkinci olarak, sorunların ele alınışında, görev dağıtımında ve disiplinin uygulanmasında doğru bir yol izlemektir. Bunlara ek olarak, Kızıl Ordu'da maddi hayatı iyileştirmek amacıyla, dinlenmek ve güç toplamak için ele geçirilen her fırsattan yararlanılmaktadır. Eğitim çalışmalarında bireyciliğin, toplumsal kökeni bakımından küçük-burjuva ve burjuva ideolojisinin parti içindeki bir yansıması olduğunu açıklamalıyız." (Seçme Eserler 1, st. 146 Mao Zedung, Aydınlık Yay.)

Sınıf mücadelesi, sınıf çıkarları uzlaşmaz ve çelişik olan sınıflar arasındaki çok yönlü bir mücadeledir. Bu mücadele tek tek işçilerin, tek tek patronlara karşı verdikleri mücadele değildir. Tek tek işçilerin, tek tek patronlara karşı verdikleri mücadele olmaktan çıkıp, tüm işçi sınıfının yani proletaryanın, tüm kapitalist sınıfa yani burjuvaziye karşı mücadelesidir.

Sınıf mücadelesi, kişisel çıkarlar için verilen bir mücadele değildir. Sınıf mücadelesi, çıkar farklılığı sebebi olan ortamı, toplumu değiştirme, dönüştürme mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin kişisel çıkarlar için verilen bir mücadele olmaması demek, sınıfın sınıfa, ezilen ve sömürülen sınıfların, ezen ve sömüren sınıflara karşı mücadelesi demektir.

Sömürülen sınıfın, sömürülen sınıfa karşı mücadelesi tek yönlü olmaz, çok yönlü olur. Sömürülen sınıflar sömürüsünü sürdürmesini, üretim araçlarının özel mülkiyetinin sahibi olmasına ve başka mekanizması olan devleti elinde tutmasına borçludur. Burjuvazi devlet imkanlarını çok yönlü kullanarak kendi sınıfsal çıkarlarını toplumun çıkarları olarak gösterir. Bunun için sınıf mücadelesi burjuvazinin tüm kurumlarına karşı bir mücadeleyi içerir. Bu mücadele, devlet mekanizmasını parçalamaya ve yeni toplumu kurma mücadelesidir. Sınıf mücadelesi, üçlü mücadelede-ekonomik, politik, ideolojik-bütünlüğünü içerir.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin başka biçimleri olan ekonomik, politik ve ideolojik mücadelede politik mücadele belirleyicidir. Ekonomik ve ideolojik mücadele biçimleri politik mücadelenin biçimlerine bağlıdır.

Sınıf mücadelesi, sınıfların ortaya çıkmasıyla yani köleli toplumla başlar, sınıfların ortadan kalkmasıyla yani komünizmle son bulur.

Bütün toplumların tarihi sınıf mücadelesinin tarihidir. Uzlaşmaz sınıflara bölünmüş kapitalist emper-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Sınıf mücadelesi

yalist toplumlarda gelişmenin itici gücü olarak işçi sınıfı mücadeleye önderlik eder, bütün sınıfları ortadan kaldırmak için proletaryaya diktatörlüğünü kurar ve sınıfsız toplumu yaratmanın koşullarını oluşturur.

Kapitalist-emperyalist ülkelerde proletaryanın sınıf mücadelesi tekelilerin egemenliğine karşı yürütür. Bu mücadelede demokratik reformlardan yana olan tüm kesimler proletaryanın çevresinde bir araya gelir.

Bizim gibi yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde devlet mekanizmasını elinde tutanlar, tekeliler, komprador patronlar, büyük patronlar, büyük toprak ağaları, tefeci-tüccarlar ve feodal çiftlik beyleridir. Bunlara karşı verilen siyasal mücadelede proletaryaya, diğer sınıf ve tabakaları yanına çeker, örgütler ve devlet iktidarını eline geçirmek için mücadele

eder.

Kapitalist-emperyalist ülkelerde sosyalist devrim, yarı sömürge ülkelerde ise, demokratik halk devrimini ve kesintisiz sosyalizme geçişi sağlayacak olan sınıfsal mücadele, işçi sınıfının olduğu kadar, tüm toplumu sömürüden kurtarır.

Proletaryaya diktatörlüğünün kurulmasıyla birlikte sınıf mücadelesinde yeni biçimler alır. Sosyalizmin birinci aşamadan üst aşamaya ulaşması bütün sosyal grupların bu geçişi sağlama amacıyla çalışmasına bağlıdır.

Sınıfların doğmasıyla sınıf mücadelesi başlar, sınıfların ortadan kalkmasıyla da son bulur. Böylece insanlığın doğayla mücadelesi esas hale gelir. Sınıf mücadelesi, değişik tarihsel koşullarda değişik biçimler alır. Bazen katli, bazen katli olabilir.

1917 Ekim Devriminden sonra dünyada genel eğilim, sosyalist güçlerin durumunun pekişmesi ve sömürücü sınıfların direncinin kırılması olmuştur. Fakat bu yol düz bir hat izlemedi izlemedi.

Ekim Devriminden sonraki olumlu gelişmeler 1960'larda yerini olumsuz gelişmelere, sosyalist iktidarların giderek yitirilmesine yol açtı. Bunda iç ve dış nedenler, deneyimsizlik vb. etkenler olmasına rağmen belirleyici olan Komünist Parti'lerdeki sınıf mücadelesinin, esas olarak parti içi mücadelesinin (iç esas, dış tali) gerilemesine ve giderek yeniden burjuva iktidarların kurulmasına yol açtı.

Öeri dönümlerin zengin deneyimleri bulunmaz birer hazinedir. Yeterki dünya proletaryası bu hazineden yararlanabilsin.

Bütün tüm dünyadaki gelişmeleri, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle proletaryanın lehine, burjuvazinin aleyhine bir hat izliyor. Bu tarihi gelişmenin kaçınılmaz sonucudur.

Emperyalizm ve proletaryaya devrimleri çağı yerini alını çağı bırakacaktır. İşte o zaman ölenen dünyaya barış, gerçek özgürlük ve eşitlik sağlanır.

DDSB MALİYE EMEKÇİLERİ:

Maliye emekçilerine yönelik sürgünler devam ediyor

1980 sonrası kurulan Maliye Emekçilerinin ilk örgütülüğü olan (MA-DER) Maliye çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin 24 Ocak 1990'da kurulması ile birlikte Maliye emekçileri arasında sendikal mücadele süreci başlamıştır. Sendikal mücadeleyi radikal ve mücadeleyi bir çizgide savunan Ma-Der'li üye ve yöneticiler İstanbul'da hızla örgütlenerek diğer illerdeki maliye emekçilerine ulaşmanın alt yapısını oluşturmuyorlar. Haziran Temmuz 1990'daki momentum eylemlerine aktif katılan Ma-Der kurucular kurulu faşist Maliye yönetimi tarafından 30 Temmuz 1990'da bir günde İstanbul'un taşı ve deniz aşırı ilçelerine sürgün edildiler. Amaç örgütülüğü dağıtmaktır. Maliye emekçileri bu baskılar karşısında yalınayarak örgütlenmelerine ivme kazandırarak 15 ilde oluşan 425 kişilik kurucu üye ile 3 Şubat 1992'de TÜM-MALİYE-SEN Tüm Maliye çalışanları Sendikasını kurdular. Şu anda sendikamız 58 ilde örgütli ve onbeş bin civarında üyeye sahiptir.

Maliye iş kolunda sürgünlerin sonu kesilmemektedir. MADER sürgünleri halen eski yerlerine iade edilmişken İstanbul Kağıthane Vergi Dairesi TÜM-MALİYE-SEN üyeleri temsilcileri Zafer Öner, Hüseyin Tulu İstanbul Eminönü bölgesine, ikametgahlarına ters yönlere sürgün edilmişlerdir. İzmir şube başkanı Musa Sever Foça ilçesine sürgün edilmiştir.

Maliye emekçileri sürgünlere karşı yeterli mücadeleyi veremedikleri ve üretimi durdurmadıkları için pervasızlaşan faşist maliye yöneticileri bu sürgünleri devam ettirmektedirler. 27 Mayıs 1993 günü İstanbul Dudullu'da bulunan TÜM-MALİYE-SEN İstanbul 3 nolu şubeye bağlı Nakil Vasıtaları Vergi Dairesi işleri. Sendika Temsilcileri Fahrettin Aslan, Hatice Yazgılı ve Hatice Özçelik birgünde ikametgahlarına ters yerlere sürgün edildiler. Birimlerde çalışan Maliye emekçileri bu faşizan baskı ve sürgünlere tepki gösterdiler. 17 Mayıs 1993 günü Omra-

1992'deki kuruluşundan bu yana Tüm Maliye-Sen 58 ilde örgütlendi.

nive, Sangazi ve Nakil vasıtaları Vergi Dairesi çalışanları Dudullu'daki Maliye kompleksinde saat 12-20 de sürgünleri ve baskıları protesto etmek için yemek boykotu ve yemekhanenin içinde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Bu esnada yemekhanede bulunan Nakil Vasıtaları Vergi dairesi Müdürü (Nurhan Yaman sürgünlerin alt yapısını hazırlayıp İstanbul Defterdarlığına jurnallıyın faşist müdür) başını eğerek yemekhaneyi terk ediyor. Slogan alkış ve yuh sesleri yemekhaneden kaçın müdüre ve benzeri yöneticilere karşı protestolarını sürdüren Maliye emekçileri kompleks içinde slogan ve alkışlarla eylemlerini devam ettirdiler.

18 Mayıs 1993 günü Kartal, Küçükçekirten, Pendik vergi Daireleri ve Göztepe, Kadıköy Haydarpaşa Vergi Dairelerinde çalışan Maliye emekçileri yemek boykotları ile sürgünleri protesto ettiler.

Aynı gün Tüm-Maliye-Sen İstanbul 1 ve 2 nolu şubeye bağlı 100 civarında maliye emekçisi Çağaloğlu'nda İstanbul Defterdarlığının önünde sürgünleri ve

baskınları protesto ederek basın açıklaması yaptılar.

Yıllardır Maliye ve Gümrük Bakanlığında sık sık rüşvet yolsuzluk ve ahlaksızlıklar diz boyuna çıkmıştır. Hayali ihraçta görevden alınan Maliye bakanları sürekli uzun günler burjuva basınında ve kamuoyunda gündemi teşkil etmiştir.

Bu anlayışa ve yaşam tarzına sahip idareciler ve üst düzey bürokratlar karlarına kar katmak için kendi kafa yapılarına uygun müdür ve yöneticileri kilit vergi Dairelerine ve birimlere yerleştirmişlerdir.

Bu nedenlerden dolayı sisteme karşı en ufak bir onurlu çıkış bile tahammülsüzdürler. Toplumda var olan yanlış değer yargılarının, "maliyecilerin hepsi rüşvetçi" "maliyecilerin durumu iyi" benzeri bakış açılarının emekçiler üzerindeki sömürsini istiyorlar. Örgütlenmenin önünde engel olan rüşvet ve benzeri onur kırıcı davranışları, devrimci demokrat Maliye emekçileri mahkum edip emekçi kitleler içinde açık tavır alınmak zorundadır.

Ağalar-tefeciler diyarı Havutlu

Gazetemizin 4. sayısında yayınlanan ve Adana Havutlu Beldesi Belediye başkanının icraatlarını konu alan "Belediye Başkanı Değil İmparator" başlıklı haberimiz, Havutlu'da büyük etki yarattı. Yılların sessizliği bu haberimizle bozuldu. Bütün Havutlu'da konuşulan yazı, Belediye Başkanı Mustafa Esenkurt'u da korkuttu. Şimdi halkın toplandığı kahve gibi yerlere adamlarını gönderiyor ve acaba ne konuşuluyor diye istihbarat topluyor.

Gazetemize bilgi veren DDSB'liler bu kez bize ayrıntıları anlattılar. Emekçi halkın çalıştığı fabrikalardan söz ettiler. Buradaki sorunları detaylıca

Havutlu'da kurulu Çukurova Ekmek Fabrikası, Pakmilli Çiçirü Fabrikası, Pepsi Fabrikası ve Kültüprak Tuğta Fabrikalarında çalışan Arap ve Kürt milliyetlerine mensup işçiler yoğun sömürü altında. Bu fabrikalardan çoğunun sahipleri aynı zamanda toprak ağaları. Örneğin Pakmilli fabrikasının sahibi Rifat Milli, Kültüprak Fabrikası'nın sahibi Algan'lar gibi.

DDSB'li işçilerden öğrendiğimize göre Havutlu'da fabrikalardaki genel durum şöyle: Bütün fabrika işçileri geçici olarak çalıştırılıyor. Fakat özellikle Kültüprak Fabrikası işçileri daha fazla eziliyor. Burada çalışan işçiler sigortasız çalıştırılıyorlar, herhangi bir tazminat veya sağlık ödentisi talep edemiyorlar.

Beldede yaşayan küçük köylülerin birçoğu toprak ağaları tarafından topraklaştırıldığını anlatan bir DDSB'li işçi sözlerine şöyle devam ediyor: "Toprağı olanların da toprakları 3-4 dönümü geçmez. Oysa toprak ağalarının toprakları 100 dönümü bulmaktadır. Ağaların topraklarında çalışan tarım işçileri, sınıfların (ağaların işgücü toplayıcıları) tarafından bulunmakta ve bu sınıflar onları angarya çalıştırdıkları yetmiyormuş gibi bir de yevmiyelerinden 'elçilik parası' kesmektedirler. Bu elçilik parası, örneğin 40 bin liralık yevmiyede 10 bin liradır! Tarım işçileri yaz aylarında çalışmakta ve işlerini bitirmekteyiz. Fakat sınıflar on-

ların yevmiyelerini kışa kadar ellerinde tutarak kendi menfaatleri için kullanmakta, ödemeleri taksit taksit yapmaktadır. Bu sınıflar ucuz kadın işgücünden yararlanmakta, aynı zamanda tefecilik de yapmaktadır. Beldemizdeki sınıflara örnek olarak Resmiye ve Kerime Güzel'i gösterebiliriz."

Beldedeki ağaların ve aracıların, (sınıfların) tefecilerinin de gözü köylünün alınlarında. Örneğin küçük köylü, bir ilaçlama zamanı geldiği zaman bankalara teminat gösteremediği için bunların eline düşüyor. Faiz oranları aylık olarak % 25 gibi yüksek bir rakam.

Havutlu'da da kadınlar tarlalarda ucuz ücretlerle çalıştırılıyor. Ancak sadece toprakta değil aynı zamanda toprak ağası olan Esat Algan'ın Kültüprak fabrikası erkeklerle aynı işi yapan kadın işçilerin yevmiyesinden daha az.

"Belediye Başkanı Esenkurt'un kendisi de toprak ağası" diyor DDSB'li işçi. Ve şöyle devam ediyor: "Esenkurt kendi yakını Muhittin Gül önderliğinde bir mafya kurmuştur ve beldemizde terör estirmektedir. Hakkını arayanlar bu mafya tarafından dövülmüştür.

Muhittin Gül'ün ayrıca köylüyü dolandırdığı, örneğin Urfa-Siverek'ten hayvan aldığı ve alacağını tahsil emeye gelen Siverek'li hayvan sahiplerini dolandırdığı bilin-nen bir gerçektir."

Belde emekçi halkın sorunlarını tek tek tespit eden DDSB'lilerin halka bir mesaj var:

"Gerek Arap olsun gerekse Kürt olsun tüm emekçi kardeşlerimizin yaşam koşulları aynıdır: Hepimiz yoksulluk içerisindeyiz ve patron-ağalar tarafından ezilmekteyiz.

Biz DDSB'li işçiler aynı şartlar altında yaşayan kadınlarımızı ve erkeklerimizin sudan ucuz çalıştırılmalarına karşıyız. Kültüprak'ın tuğta için toprak çekmesi sonucu oluşan sınıfa yuvası gölcüklerin kurulmasını istiyoruz. Topraksız köylüye toprak istiyoruz. İşçilerimizin daha iyi çalışma şartlarına kavuşmasını istiyoruz.

Bütün bu isteklerimizi yalnız ve yalnız kendi öz gücümüzü kullanarak alabileceğimizi biliyoruz."

Ülkemizde egemen sınıflar, her 1.5 dakikada bir iş kazası meydana gelmesine, her 1.5 saatte bir işçinin yaşamını yitmesine ve her 40 dakikada da bir işçinin sakat kalmasına rağmen yine de hiç bir şey olmuyormuş gibi davranabiliyor.

Ülkemiz üretim ilişkileri böyle şekillenmiş ki işçinin tekrar üretibilmesinin, artı değer oluşturabilmesinin koşulları dahi gözardı edilebiliyor. İşçiler beslenme, barınma dinlenme gibi en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakılıyor, kültürel ve sosyal faaliyetlerden uzak tutulabiliyor. Bir de ücretli kölelik sistemine angaje olması beklenabiliyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 1987 yılında, Mayıs ayının ilk haftasının işçi sağlığı ve iş güvenliği haltası olarak kutlanması kararı aldı. Sonraki yıllarda da panel, toplantı ve beyanlarla geçiştirildi. Ne tuhaftır ki egemen sınıflar işçi güvenliğini angarya, külfet olarak görürken, maliyetleri arttıracakı gerekçesiyle önlemler almaya gitmezken, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yasallaşamazken işçi sağlığına ve yaşamına önem veriliyormuş gibi kutlamalar düzenlenmesi komiklikten öteye gidemez. Düzen lütursuz. Sanki egemen sınıflar baba rolünde, sömürülen geniş kesimler ise egemenlerin çocukları rolünde. Öyle ya baba çocuklarını hem döver, hem sever, hem de dövür misal.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ile Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) işçi sağlığını; "...tüm çalışanların fiziksel, ruhsal ve sosyal iyilik hallerini en yüksek düzeye getirmek ve bu düzeyde sürdürmek, sağlıklarına gelebilecek zararları önlemek, işçiyi fizyolojik ve psikolojik yeteneklerine uygun işlere yerleştirmek ve böylece işin insana ve her insanın işine uyumunu sağlayarak, işçiye ve tüm çalışanlara yüksek nitelikte yaşamı amaçlayan tip dalı" şeklinde tanımlar.

TÜRKİYE İŞ KAZALARI SIRALAMASINDA DÜNYADA İKİNCİ

DİSK Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) aylık bülteninden alınan verilere göre 1975-1991 yılları arasında 2 milyon 803 bin 806 iş kazası meydana geldi. 17 yıllık

İŞ KAZALARI HERGÜN CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR, SİSTEM KILINI BİLE KİPİRDATMIYOR!

Egemenlerin anlayışı: "Mala gelen cana gelsin!"

süre zarfında 3.5 milyon civarında sigortalı nüfusun yüzde 80'i iş kazasına uğradı. Bu işçilerden 21 bin 362'si iş kazası ya da meslek hastalığı sonucu yaşamını yitirdi. 47 bin 798'i iş göremez duruma geldi.

1991 yılında SSK'ya 130 bin 278 iş kazası bildirimi oldu. Sigortalı her bin işçiden 36'sı iş kazasına maruz kaldı.

Resmi rakamların düşük olmasının esas nedeni iş kazalarının işveren tarafından bildirilmemesidir. Bildirilenlerinde istatistiklere doğru geçtiği meçhuldür. Diğer bir önemli nokta iş kazaları verilerinin sigortalı işçiler esas alınarak kamuoyuna yansıtılmasıdır. Gerçekte 18 milyonda yakın çalışanın sadece yarısına yakını sigortalı olduğu da gözönünde bulundurulursa resmi rakamların gerçeği yansıtmadığı anlaşılır. SSK verileri iş kazaları nedeniyle geçici iş göremezlerin kayıp iş günlerini vermektedir. Oysa daimi iş görememe ve iş kazalarından meydana gelen ölümler nedeni ile de işgücü kaybı olmaktadır. Ölüm halindeki işgücü kaybının da kayda alınması halinde iş kazaları sonucu kaybedilen işgücü rakamlarının 10 kat artacağı gerçeği gözardı edilemez.

SSK istatistiklerine göre iş kazaları en fazla işe başlamanın ilk 1. saatinde meydana gelmektedir. Bu durum işçinin ücret, işgüvencesi, konut, ulaşım, beslenme ve dinlenme sorunlarından kaynaklanmaktadır. İşçi iş esnasında kafasında ki problemlerden sıyrılamamakta. İşe dinlenmeden gelmekte ve bunun sonucu olarak küçük ihtimelde olsa iş kazalarını

doğurabilmektedir. Esas olarak ise iş yerlerinde yeterince önlemler almamaktan kaynaklanan iş kazaları meydana gelmektedir.

Türkiye'de meydana gelen iş kazalarının yüzde 31.65'i sakatlıkla sonuçlanırken, bu kazaların yüzde 90'ı ölümlü sonuçlanmaktadır.

Ölümlü iş kazalarında 512 ölümlü inşaat başta gelirken, 399 ile kömür ikinci sıradadır.

İŞKOLLARINA GÖRE KAZALARIN DAĞILIMI

İşkolunu	Kaza Sayısı	Tüm kazalar içindeki oranı(%)
İnşaat	29.682	18,6
Metalden eşya imal	16.559	10,62
Kömür madenciliği	15.093	9,4
Makina mal talmat	9.608	6,2

Öte yandan yapılan istatistiklerden anlaşılıyor ki iş kazalarının ezici çoğunluğu küçük iş yerlerinde meydana gelmektedir. Küçük ve orta boy işletmelerdeki çalışma koşulları büyük işletmelerin çalışma koşullarından daha ağır ve kötüdür. Bu küçük işletmeler genelde ileri teknolojiye dayalı makinelerle üretim yapmaması, eski, miyadını tamamlamış ilkel üretim makinelerinin kullanılıyor olması iş koşullarını olumsuzlaştıran ataklerden bir kaçıdır.

İŞYERİ DENETİMLERİ YAPILMIYOR

Mevcut yasal düzenlemelere göre 50'den fazla işçi çalıştıran işyerlerinde işyeri hekimi bulundurmamak zorunludur hüküm yer almaktadır. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSG) Tüzüğüne göre "...sanayiden sayılan ve devamlı olarak en az eli işçiyi altı aydan fazla sürekli işlerin yapıldığı işyerlerinde her işveren, bir işçi sağlığı ve iş güvenliği kurulu kurmakla yükümlüdür. Halbuki iş kazalarının yüzde 65'i, 50 kişinin altındaki küçük ve orta boy işletmelerde meydana geldiği gözönünde bulundurulursa sistemin emekçilere ve sağlığına verdiği önem! dahi açık görülebilmektedir. Türkiye zaten küçük üretimin en yoğun olduğu ve işyerlerinin yüzde 90'ına yakın kısmı 50 işçiden az olduğu gözönünde bulundurulduğunda iş kanununun işçiler aleyhinde ve işvereni bu mevzuattan muaf tuttuğu hemen anlaşılacaktır.

Görüldüğü ki devletin, işçi sağlığını ve yaşamını koruma altına alma gibi bir derdinin olmamasından ötürü yasalarla da garanti altına alarak doğrudan denetleme yapmak gibi bir külfetini kurtulmuş oluyor. İşçinin can güvenliği işverenin "insanına" terk edilmektedir. Eh tabii nasıl olsa binlerce, milyonlarca işsizler ordusu var. Birileri gider, yerine asgari ücretle daha düşük maliyetli işçiler almak işverenin daha çok işine gelir.

Beraberinde denetim mekanizmaları yeterince işlevini yerine getirmemektedir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına bağlı iş müfettişleri sayısının az olması, var olanlarında soruna yeterince ciddi şekilde eğilmemesi ayrıca işçileri en ağır ve

olumsuz şartlarda hiç önlem almadan çalıştıran işverene verilebilecek en yüksek para cezasının 1 milyon lira ile sınırlı olması işverenin iş kazalarının nedenlerini hafifletme yönünde önlem almasına yetmemektedir. İş müfettişleri bütün işyerlerinin ancak %3-4'ünü denetleyebilmektedir. Bunun da ne derece denetlenebildiğine, ortaya çıkan iş kazası rakamlarının yüksekliği açığa çıkarmaktadır.

Patronlar çoğu zaman grevlerle kaybolan işgücünün çok fazla olduğundan yakınırken, iş kazaları nedeniyle yitirilen işgücünün sayısı grevler nedeniyle yitirilenin çok üzerindedir. Hak-İş 7. Dönem Çalışma Raporuna göre 1985-1990 arasında meydana gelen iş kazaları nedeniyle kaybolan işgücü 15.1 milyon iken aynı dönemde grevlerle kaybolan işgücünü sayısı ise 10 milyon 661 bin 798'dir.

Sonuç olarak, işçi sınıfı içerisindeki öncül işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde işçi sağlığı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi yönünde şartlar öne sürmektedirler.

İş gücü maliyetini düşürdüğü için, işveren tarafından uygulanan fazla mesai işçiyi yonup dikkatini azalttığından iş kazalarına zemin hazırlanmaktadır. Bu yüzden fazla mesailer mutlaka işçilerin özgür iradesi yönünde uygulanmalı, band sistemi, primle çalışma gibi iş yoğunluğunun keyfi ölçütlerle belirlendiği yöntemlere karşı konulmalıdır.

Ülkemizde iş kazalarının bu kadar yüksek olmasının nedeni, patronun aşırı derecede kâr hırısından kaynaklanmakta birlikte esas olarak devletin, sermayenin egemenlik aracı olmasından dolayıdır ki önleyici tedbirler almamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sanayi toplumlarındaki üretim ilişkilerinde karşı sınıflar, sınıf çıkarılarının farkında olması yanısıra bu ilişkileri düzenleyen yasal düzenlemelerde getirmişlerdir. Böylece ülkelerde sömürü mekanizmaları oturmuş, egemen sınıflar lehine olan yasalarla da garanti altına alınmıştır.

Ülkemizde ise komprador nitelikte kapitalizmin feodalizmle kaynaşmış olması yarı-feodal çarpık üretim tarzını doğurmuştur. Böylece sistemlerde karşı sınıflar arasındaki üretim ilişkilerinin yasalarla bile düzenlenememiş olması, emekçilerin mevcut yasalardan dolayı sürekli sıkıntı içerisinde olmaları, egemenlerin kendi yasalarına bile ilibar etmemeleri düzenleri işçi sınıfının ve geniş emekçi halkın sorunlarına çözüm getirememeyi bu durumun sonucu olarak egemenler tarafından sürekli cibr uygulamaları söz konusudur.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, işçi sınıfının yaşam hakkının garanti altına alınması hedefi, ülke genelinde verilen bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin bir parçasıdır. Çarpık, düzensiz olan bu üretim ilişkileri ancak demokratik devrim süreciyle çözülecek böylece üretici güçler önündeki engellerin kaldırılmasıyla birlikte üretim ilişkileri de zincirlerinden boşalacaktır.

Bugün kopan kollarımız, yarının kurucusu olacaktır

Zamlar kasıp kavuruyor

Bir süredir beklenen zamlar nihayet Mayıs ayının ikinci haftasından itibaren zincirinden boşanırcaasına, peşi sıra yağmağa başladı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündem işgal ettiği dönemde uzun süredir erlenen zamlar İnönü'nün başbakan vekilliği başlar başlamaz gelmeye başladı.

Tekel ürünlerine (sigara, rakı, bira) %30, Türk Hava Yollarına %33, SEKA kâğıt ürünlerine %14,6, şeker ve petrol ürünlerine %12, Konya Seydişehir Etibank Alimünyum ürünlerine %2,2, Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının bazı ürünlerine yüzde 10 zam yapıldı. Ayrıca Tüpgaza %10 zam, Süt Endüstri Kurumu (SEK) ürünlerinin fiyatını %3-15 arasında artırdı. Cola ve de-

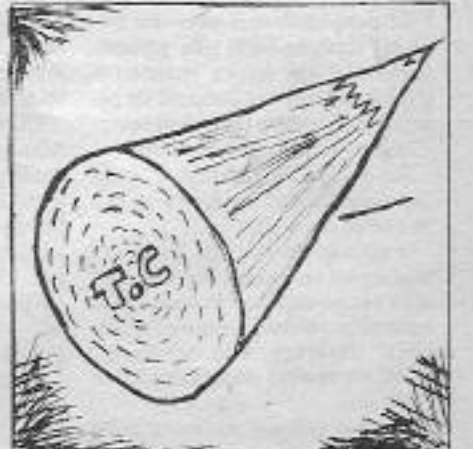
terjan %25, Çimento'ya ise %8.2 ile 9.6 oranlarında zam yapıldı.

Bay İnönü'nün "zamlar devam edecek diye bir şey yok, enflasyonu düşürme gayretimiz devam ediyor. Bu esnada da vatandaşın mutluluğu için gerekeni yapmak durumundayız. Bütün bu gayretler gerekli ekonomik hayatın devamı bu" şeklindeki zamlar savunma galleti içindeki açıklaması zamların üzerine tuz biber oluyor. Tabii bütün bu zamlar "halkın mutluluğu" için elbet!

Ekonomik krizin süreklilik arzettiği ülkemizde boşalan bütçeye böylece zamlar aparatif olmaktan öteye gidememektedir. Ekonomi, 250 trilyona varan iç borç ve mil-

yonlarca dolar dış borç ve her geçen gün artan enflasyonla birlikte can çekiyor. Yeni yeni karamelerde, vergi reformlarıyla, devlet arazilerinin satışıyla bütçe açıkları kapatmaya çalışıla dursun. Türkiye bütçesi delinmiş torbaya benziyor. Ne kadar koyarsan koy dökülecektir. Ekonomik bağımlılıktan kurtulunamadığı müddetçe, böylece yollarla yatıştırma yoluna gitmek boş kürek çekmeye benzer.

Hükümete göre zamlar; fiyat ayarlamaları oluyor. Gerçekte ise halkın cebinden parasının yankesici edasıyla çekilmesidir. Emekçi halkın kendisi dışında alınan elindeki her türlü tavın kararın karşısına ancak örgütü bir güç olarak çıktığı anda egemen sınıflar hoyratça davranamayacaklardır. İnönü gibilere verilebilecek en güzel cevap her alanda örgütülüğü genişletmek ve pekiştirmek olmalıdır.

Geçenlerde Fakir Baykurt gelmişti Melbourne'ye. Güzel şeyler söyledi. "Halkın papucunu giyerek yazacaksın," ilkesine sıkı sıkıya bağlı bir yazar. Halkı, derinlemesine bilgiyle donatmaktan, sonra, merak eden, yorumlayan bir güç haline getirmekten söz etti. "Halkın zorlukları kolayca aşması, kolayca öğütlenmesini istiyorsak tabii," diye ekledi. İpe, halkın çocukluğundan, çocuk halktan başlanmanın önemini özellikle vurguladı. Düşüncesini yutmayan çocuk yetiştirilmeliydi. Çocuklarla haşır neşir olmayı özel bir zevk haline getiren bir yazar. Petruslu bir zaman hirsızı.

Eğekli-ablı köy gezileri sırasında yazan, sırtını kayalara yaslayarak okuyan, sazları ay ışığında sorgulamaya kalkışan birisi. Yıllarca süren öğretmenliğini "yazarlığına ziyan getirmeden" yapmış. Bakanlık emrine alındığı dönemleri, cezaevi günlerini, teatilleri ve zamanın minik aralıklarını sübah altına almış, sürmüş edebiyat cephesine. Bir ara tuvalet yanında da okunabileceğinden söz etti. Böylelikle 'görip' bir romanın kahramanı olup olmadığını belirtmedi.

Gerçek aydın olmayı, halkın değerlerini özünleştirmeye şartına bağlıyor. Bir romanın, koca bir ulusu uyandırabileceğini söylüyor. Ona göre iyi bir yazar ya da iyi bir roman, halkları organizmasının büyük satık alışdır. Saçları dökülmüş, konuştığında, ayna gibi parlayan dibiz kelimesine bakıyor herkes. Bakışları gereğinden fazla evvel, gayretli ve meraklıdır. Gözlerinin pınar gözü gibi kaynadığını ve hiç yaşlanmadığını söyledi bir kadın. Kuyu dibinde, kimliksiz yerlerde yaşayan büyük yığınları yazdığı için, 'yazar, suskun halkın dili olmalıdır,' diyor ikide bir. Romanlarında yer alan 500 kelimenin gramer ve sözlüklerde yeri yok. Kadınlarla, sakalını taşıyamayan antik insanlarla konuşmuş hep. Postaların ucu kaza-baya yönelmiş köçkarlarla düşüp kalkmış.

Tirpan'ı 25, Kapumbağalar'ı ise 45 günde yazmış. Ama yıllarca sürmüş bu romanların hazırlık dönemleri. "Yazarlık, uzun bir hazırlanış, angamam ve ciddiyeti gerektiriyor," diye konuşuyor. Yarattığı kahramanların papucularını giyince kalem hazırlanıyor. Bundan dolaydır ki, yazarken 10-15 kalem oluyor yanında. Halkın renkli dilini esas alıyor. İsteyin halinden insanlığın haline, bireydeki ve yöredeki ev-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Roman, zamana ve yoğunlaşmaya hayrandır!

rensele doğru, yürütmeyi savunuyor.

Yazarken yoğunlaşmak, hayal gücünü derinlemesine harekete geçirmek, bir nevi, demireti atölyesi haline getirmek şarttır. Hayal dünyasını hem kitabı, hem de pratik bilgiyle, kitlelerin gelişen canlı dünyasıyla sürekli beslemeyen bir yazar, kendisini sürekli yineler, aşamaz. Türkiye'deyken köylü yığınlarıyla, yurtdışında ise içlerle bağlarını kesmedi Fakir. Bu, O'nun en iyi yanları. Bunu, asıl mesleğinde gün yirmidört saat yoğunlaşma ile tamamlıyorsa, on yıl aşkın yurtdışı döneminde, çok daha güçlü eserler verebilirdi.

Kaşınarak yazan yazarlar kuşağına giriyor Fakir. Halk ruhunu, baharı benimser gibi benimsemiş Servüvenli, inil emli bir iklimden çıkıp gelmiş. Tek kusuru, bir noktada cesur davranamaması, roman adına, tüm zamana el koyamamasıdır. Yaşar Kemal, Aziz Nesin gibi yazarlar bu cesareti gösterdiler. Geçim sorunudur demeyin. Aç kalmayı gös alacak.

1967 ile 1970 arasında acııp bir hirsızı iki roman yazdım. Dersleri aşmışım. Dersler romana tabiydi. Edebiyat öğretmeni Naim hoca, Dünya gazetesinde,

"Düşünce Yazıları" çıkan, aristokrat ruhlu, sağcı bir yurttışı. Ve beni, roman yazmamam, derslerime çalışmam için sürekli baskı altında tutuyordu. Onun nöbetçi olduğu günler, korkundan roman yazamıyordum. Üç yıl içinde yazdığım iki romanı, 13 Mart darbesi sırasında babam sobaya attı ve savınmasını yaptı.

"Ben onları yakmasaydım, onlar beni yakacaklardı!" 1970 ile 1973 arasındaki fırtınalı kır hayatında, hep roman yazmayı düşündüm. Oturmamı gerektiriyordu roman. Ama küçük ateşinin üzerinde oturulmazdı. 1970'de On'u aşkın öykü yazdım. Yaşar Nabi Nayır'a gösterdim. Daktilo yap getir dedi. Yapmadım. Filistin'de şehit döşen, Ahmet Öztürk'e verdim öyküleri. Evinin çatısında, General Faik Türkün'ün 80 bin kişilik operasyonları sırasında, kaybolup gitti öyküler. Halk deseydi çok zayıf ve çalılar arasında tükiler gibi gezmek ve geceyle dost olmak zorundaydık. Koruyabileceğime inansaydım, gecelerin, mağarada, odun ateşinde roman yazabilirdim.

Roman her zaman şöyle bağırır: "Zamanı, dipten doruğa kadar, işgal edeceksin, doğmamı, pürü pürü bir çöçükle toprağa düşmemi istiyorsan eğer! İnsan, zamanı dipten doruğa kadar işgal edebilir cezaevinde. Eğer devrimci dikleniş içinde isen ve de onulük iki darbenin ağırlığı altında isen, yazdıklarını koruma konusunda dikkatli olacaksın. Güvenemedim. Sizin daha kolay güzlenebileceğinizi inandım. Hep yitip gideceği inancıyla yazdım. Yazmayı bir yaşam tarzı haline getirdin mi, ürünlerinin heba olacağını bilsen de yazarsın. Bu pek önemli değil. Yazdıkların, insanı ne ölçüde değiştiriyor? Artistik güzelliklerle, insan avırmını hızlandıran güçlü öğelerle, donatabiliyor musun insanı? İnsanın kanındaki büyük hayvanı sessizliğe bir parça bela atıyor düşürebiliyor musun? Kendini sürekli yenileyebiliyor musun? Maceralara aşık mısın ve 'bu herfin bu ürünü, sürüyü ür-kütebilir' diyen insanlığın bir bölümünü, seçkin ve saygıdeğer bölümünü korkutabiliyor musun? Mesele budur.

Romanımı kaleme değil de, pratikte yazan ve pratiğini atese dönüştürerek doruğuna vardin yazarlar var bir de. Bu genççik yazarların ölümlerleriyle dolup taşıyor gazete sayfaları. Bunların ateşle beslenmeyen kaç büyük roman var yeryüzünde acaba?

SANATÇI İNİSİYATİFİ SANATÇILARI BİRLİĞE ÇAĞIRIYOR

"Artık geleneksel Oblomovluk'a kimsenin tahammülü kalmadı"

"Demokratikleşme", "çok seslilik", "sivil toplum", "Paris şartı" gibi kavramların mevcut iktidar tarafından sıkça kullanıldığı, ama bütün bunların geri planında kan ve ateşle doldurulduğu bir dönemde Kürt coğrafyasındaki kırı savaşa faili meçhul cinayetlere ve büyük kentlerdeki yargısız infazlara karşı bir tepki olarak doğan "İnsan Hakları Mücadelesinde Sanat İnisiyatifi" bu tür reaksiyonların güdük kalmaması için, sözkonusu tavrını süreklileştirme yönünde karar aldı.

Buna neden gerek duydu? İnisiyatifi, yayınladığı bildiride bu sorunun yanıtını şöyle veriyor:

"Verili sistemin hemen bütün aygıtlarıyla (ama bu arada özellikle ideolojik aygıtlarıyla) nesnel gerçekliği parçalayıp böldüğü, onu yeniden üretilip, cılız imajlarla yalan yanlış tedavüle soktuğu bir durumda; toplum olarak, insanları adeta sağaltan, giderek kuşatma altına alan çok kırı bir manipülasyonu yaşadığımızı biliyoruz.

Türkiye'de bugün insanlar göz göre göre evde, işte, sokakta katledilirken ve üstelik ekranlar buna bir serlevan filmi gibi gösteriyorken, diğer başka insanların günlük haybuidan birazlık da olsa, başını kaldırıp tepki vermemesi, yoksa nassı izah edilebilirdi.

Bu devasa bir "kardeşme" yada "kötürümleşme" sendromu değilse nedir?

Yaşanan buysa; bu durumda toplumun en hassas duyarlıları olan biz sanatçılar, "insan ve de toplumun tarihsel yazgısıyla ilgiliyiz" diyorsak, etik olarak bir tavra, bir duruşa yönelmemiz şart değil mi?

Çünkü, giderek Arjantin'leşen

belki de Santiago sokaklarına dönen bir ülkede "Perşembenin delileri"ni yaratamazsak, duyarlıları harekete geçirep "Mayıs Meydanı"na yuruyemeysek, bu felçli halimizin bize nelere mal olacağını kestirmek hiç te zor olmasa gerek!

Hiç kuşkusuz bugün birçok demokratik odak tarafından yürütülen bu son derece gerekli mücadele, ancak bu alanla ilgili bütün kesimlerin karşılıklı işbirliğiyle yol alabilir.

Bu anlamda çeşitli sanatsal disiplinlerle uğraşan insanlar olarak bizler bu tür bir ilişkiye ve ortak eğişdüme şimdiden hazır olduğumuzu bildiririz.

Elbette bizler herhangi politik bir platform etrafında bir araya gelmiş yekpare şahıslar değiliz.

Oluşumumuz gevşek bir koordinasyonu içerip, esasen bu alanda sözü, duyarlılığı ve çabası olan herkesi kapsar.

Bu yüzden etkinliklerimiz ya da eylemlerimiz dolaysız politik bir duruşa imlemeden çok, direkt sanatsal ağırlıklı olacaktır.

Her arkadaşımız kendisini, böyle bir aktivite içinde ürünüyle var edecektir. Şairse şiirini, müzisyense müziğini, ressamısa resmini kullanacaktır.

Çünkü, bugün artık sıkça kullanılmış, neredeyse son haddine varılmış, anonim deyişle tüketilmiş araçların ve yöntemlerin bu tür mücadelelerde cezbedici özelliğinin kalmadığını çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla bu alandaki duyarlılığımızı stilize ederken yeni, yepyeni bir dile ihtiyacımız olduğunun ziyadesiyle farkındayız.

Zaten böyle olmasaydı, her birimiz kendisine şır ya da bu şekilde yakın olan ya da denk düşen

direkt politik zeminleri yeğleyerek, bu konudaki duyarlılığını oralarda ifa edebilirdi pekala.

Şunu özülerek belirlemek zorundayız ki; bugün insan hakları ihlallerine karşı mücadeleye bile referanslarla, bürokratik ön kabullerle ya da "şunun da imzası var mı?" gibi trajik veya komik yaklaşımlarla bakan birçok sanatçı ve "aydınlarımız"la aynı coğrafyayı paylaşıyoruz.

Bizler "uyuyan" vatandaşlarla, bu çok "uyanmış" vatandaş arasındaki uçurumun da farkında olarak, bu konudaki ihlallerin artık kimsenin kaptırmasını kaldıramayacak denli şirazesinden çıktığını ve toplum için "SOS" işareti verdiğini belirlemek durumundayız. Yani artık geleneksel "oblomovluğu" ya da "oportünizmi" kimsenin anlamaya ya da başışlamaya tahammülü kalmamıştır.

İşte bu yüzden ki; kendi cephemizdeki sanatsal disiplinlerin bu tür zeminlerde buluşması gün günden daha da bir önem kazanıyor.

O halde; gelin hep birlikte "toplumun vicdanı" olduğumuzu anımsayıp birleşelim.

Zira bizler insan hakları mücadelesinde çeşitli sanatsal disiplinlerin bir araya gelip birbirlerini hem dönüştürüp hem var ederek bu duyarlılığı sokaklara ve alanlara taşıyacağına inanıyoruz.

"Hiç kuşkusuz çağımız bu alanda özü, sözü, duyarlılığı ve çabası olan herkesedir!"

Önemli Not: "İnisiyatif" 19-20 Haziran'da Batman'da yapılacak "Şenliğe" katılacak. İlgilenenler (9-1) 244 44 23 no'lu telefondan bilgi alabilirler. "İnisiyatif" periyodik olarak Çarşamba günleri saat: 19.00'da

ABT "Üç kuruşluk diktatörlük" oyununu 20 Mayıs'ta Eskişehir'de sahneledi.

Ankara Birlik Tiyatrosu Eskişehir'deydi

Eğin-Sen'in organize ettiği, Muzaffer İzgü'nün "Üç Kuruşluk Diktatörlük" adlı oyunu, Ankara Birlik Tiyatrosu tarafından 20 Mayıs'ta Eskişehir'de sahnelendi.

İki perdelik politik komedi; bir diktatörün-ailesiyle birlikte-fidyeye kaçırılmasıyla başlayan, diktatörün ailesinin ve ilişkilerinin ne denli çirkef ve kokmuş olduğunu, diktatörlerin güçlü-yıkılmaz imajlarına karşın, ne denli tabansız ve zavallı olduklarını alaycı bir anlatım-

la sunuyor. Oyunun sonunda sermayenin, ihtiyacından dolayı diktatörleri başa getirdiği, ihtiyaç bitiminde kaldırıp attığı ya da zulme başkaldıranlar tarafından bacağından asıldığı belirtiliyor.

Geçen yıl Maksim Gorki'nin "ANA" sıyla Eskişehir'e gelen ABT'den aynı tempo ve coşkulu bir oyun bekleyenler umdeklarını bulamazken, oyuna, çocuklarıyla gelen aileler tatmin edici bir oyun izlediler.

Grup Yorum konserinde olaylar

23 Mayıs'ta Tokat'ta Hüseyin Akbaş Spor Salonu'nda Grup Yorum bir konser verdi.

Özgür Gündem muhabirinden edindiğimiz bilgiye göre, davetilerden yoğun polis aramasından sonra salona alındığı konsere, 2500'e yakın izleyici katıldı.

Konser sırasında sık sık slogan atılması Grup Yorum'u etkiledi. Grup elemanları kitleyi slogan atmamaları için uyardı.

Gözetimimiz Özgürlük Dünyası okulları, Mücadele okulları-

nın konserde kendi sloganlarını atmalarına rağmen, diğer grupların slogan atmasını engellediklerini, "Kesin, slogan atmaya" gibi uyarılarda bulunduğlarını, Mücadele okullarının, Özgürlük Dünyası okullarının sesini bastırarak için etraflarını çevirip yüksek tonda slogan atıklarını belirttiler.

Yeni Demokrat Güçler "DK hizi" olarak adlandırılan çevrenin şiddet eylemlerine karşı aldıkları siyasi tavırdan hareketle, bu konsere katılmadılar.

“Sıradan insanlarız ama sahnede sıradışıyız!”

Kıvrılan merdivenleri soluk soluğa çıktığımızda oyun neredeyse başlamış üzereydi. Çeşitli salonlardan oluşan binanın gerçekçende cep kadar küçük bu salonundaki bütün koltuklar doluydu. Avakta duracak yerleri zor bulabildik. Koltuk araları, duvarla koltuklar arasında kalan dar boşluk ve en arkadaki trabzanlara tutunarak yaratılan yer bizler ve sonradan gelen izleyiciler için kurtarıcı oldu.

Harbiye Cep Tiyatrosundayız. Afşin'de “Sıradan İnsanlar Tiyatrosu/Bundan Başka İstanbul Yok/Renkli-Türkçel/Yazan-Yöneten-Oynayan-Zafer-Avşar-Cafer Sadık Hadimoğlu” yazan oyunun ücretsiz olduğu, afişin yanına eklenen bir yazıyla belirtiliyor.

Feodal değer yargıları her seferinde yoz kapitalist ilişkilerle çarpıp ve yaşadığı herşey “Bundan başka İstanbul yok” sözlerini beyutüne kazır.

Köylün, akraban olan topat İhan sana evini ancak bir geceliğine, o da lütfen açar. Sonra kapı dışındasın. Yalvarmaların üzerine sana iş bulur. Eşek gibi çalışman karşısında birkaç kuruşu neredeyse zorla koparıp alırsın patronun elinden. Çalışman köylün topat İhan'a ve patrona yarar. Saf, temiz, iyi niyetli açılmamış birisi olarak seni, her karşılaştığın insan aldatmaya, kullarmaya çalışır. Oyleki; mezarlıkta bekçilik yaptığın sırada, cesetlerden dış çalan bir hırsıza yardım ettiğini farkına ancak cezaevine atıldığın zaman varırsın. Farkeder-

sın saflığını, ahmaklığını. Daha ilk gün koşuş ağasının “İkram” ettiği çayın karşılığının çok para olması ve bütün parayı döverek alması olayından da kurtaramazsın kendini. Tüm kinin ve deneyimin sonucunda yeni kararlara yönelirsin. Yaşadığın deneyimler, toplumda “insan insanın kurdudur” anlayışının etkinliğini kafana işice kazır ve artık sen de “yaşamak için öldüreceksin” felsefesine sahip bir insan olarak cezaevinden çıkarısın. İstanbul'un yoz, çarpık kapitalist ilişkilerinin ne olduğunu sen de anlamışsındır ve her olayda sana söylenen “Bundan başka İstanbul yok” sözünü artık sen başkalarına söylemeye başlarsın.

Oyun sonucunda Kapitalizmin modern sanayisinin ve kocaman işçi yığınlarını bir araya toplayan kapasitesinin olmaması çok rahat anlaşılır. Görünen tam bir kapı kapı toplumdur. Ciddi üretimsel temeli olmadığından, yakaladığı ilgi-ne kadar somut bir anlayışta burada arabesk bir yapı ortaya çıkarır. Kapitalistleşmemiş kapitalizm ile barınan feodalizmin yarattığı çarpıklık bu arabeskiği doğurmaktadır.

Daha önce belki de onlarca kez aynı konuyu filmlerde izlemiş olmanıza rağmen oyunun temposu, Zafer ve Cafer'in oyun gücü sizi Zafere ve Cafer'e atıyor. Deyim uygunsu bir solukta sonuna kadar izler, oyun sona erdiğinde kışkırtım verdiği eksikliği hissedersiniz ve tadı damağınızda ayrılır-sınız oradan... Aslında 2'den fazla

insanı gerektiren oyunda başka bir oyuncuyu görme ve bekleme merakınız olarak kalır.

Oyun bitiminde kalabatic bir grup oluşturan Özgür Gelecek gazetesi çalışanları olarak oyun salonunun dışında bekliyoruz. Çalışma koşullarının yarattığı sıkıntılı hava-yı dağıtıp değişiklik yaratma ihtiyacının giderilmesi amacıyla geldiğimiz oyunda, oyuncularla tanışma isteğimiz aynı zamanda gazeteci olma yönümüzden de kaynaklanıyordu.

Burjuvazinin ayırtıcı, aldatıcı sanatı karşısına, yaşamın ilişkileri ve kişilikleri halkı aydınlatıcı tarzda gösteren bu oyunu okurlarımıza tanıttık, paylaşma isteğimiz

de artıyor.

Bir süre sonra, resim sergisinin okluğu, çiçeklerle doldurulmuş, insan ruhuna sükunet veren bir salonda çilingir sofrası kurmuşçasına, oyuncular Zafer Avşar, Cafer Sadık Hadimoğlu, Müzisyen Kazım Sinan Demir ve Işıkçı Ercan Özcan'la sohbet ediyoruz.

Orecikle kendimizi tanıtıyoruz. Ve hazırladığımız 3-5 soruya sohbet atmosferi içinde soruyoruz. Daha çok yanıtlan Zafer ve Cafer veriyor.

Bir tiyatro grubunun kuşkusuz daha fazla sayıda oyuncudan oluşması gerektiğini ancak para ve fedakarlık gösterecek oyuncu bulamamaktan dolayı, bu şekilde yitirilenleri söylüyorlar. Ellenden yazılmış bir dizi oyun olduğu halde torbada bekletmek zorunda kaldıklarını söylerken amatör ruh'u ve “yükselmeye” hırsını hissedebiliyorsunuz. “Amatör ruhla profesyonel sanat” yapmayı hedefliyorlar.

Burjuva sanata ve kendilerinin dost sanatçıları tarafından yalnız bırakılmalarına inat, iki kişilik oyunlar hazırlamak ve sahnelemek zorunda kalıyorlar.

OYUN SANAT, SANAT OYUN OLMALI

“Daha küçük bir çocukken kendi kendime rol yapar, oyun oynardım. Zafer'le karşılaştığımızda da, nerede ortamını bulursak ya da herhangi bir olayla karşılaşırsak hemen orada do-

ğaçlama yaparak oyunlaştırır, denemeler yapardık. Tiyatroyla ilgili eğitimimiz bu. Kendi kendimizi eğittik, eğitiyoruz”.

İkisi de İşletme Fakültesi mezunu olan fakat ne ondan ne de tiyatrodan henüz ekmeğe yiyemeyen sanatçılar çok zorlu kalmadıkça tiyatroyu bırakmayı düşünmüyorlar.

Seçkinçi anlayışa ve burjuvazinin (reklamlarında dahi) sıradışılığı kutsamasına tepki olarak ve yığınların bir parçası oldukları bilinciyile tiyatrolarının adını “Sıradan İnsanlar Tiyatrosu” koyuyorlar. “Sıradan insanlarız ama sahnede sıradışıyız” derken, sıradanlaşan, kanaksanılmaya çalışılan burjuva sanat anlayışına karşı olduklarını da ifade ediyorlar. Perspektiflerinde tam bir netleşme olamamasına rağmen “Sınıf perspektifiyle hareket etmeyen burjuva sanatın kendi kendini tatminden, sahnede masturbasyon yapmaktan ileri gitmeyeceğini” söylüyorlar. “Sanatın aslında sanata sınıf-sızlık perspektifiyle bakması, toplumdaki gerçeklikleri olduğu gibi vermesi gerektiğini” ve “sanat topluma yayılarak hem sanatçılar çoğalmalı hem de kitlelerin beğeni düzeyi, sanat anlayışı geliştirilmelidir” diyorlar. Bu çaba içinde olabildiğince insanın dikkatini çekebilirlerse ve sanatın burjuvazinin elinde bir silah olmaktan çıkıp emekçilerin bir silah haline gelmesine katkıda bulunabilirlerse kendilerini başarılı sayacaklar.

Gözün dünya, kulağın proletarya

Sanat ve özde edebiyat, kesin tanımları ve sınırları olmayan kavramsal boyuttaki sözcükler. Bundan bir önceki yazımda kültür ve sanat olgusunun açılmayan veya yeterince açılmayan işlevin artık tartışılmasını ve ortak paydalarla bir sonuca varılması gerekliliğini vurgulamak istemişim. Ancak okurlardan aldığım tepkiler üzerine bir konunun yanlış anlaşıldığını gördüm. O da “düşüncenin eminde sonunda kılıcı yeneceği” özdeydi.

Düşünce burada, pratiği yönlendirecek ama doğru bir hedefe-kuram için öncelikle ham madde olarak ifade edilmelidir. Örneğin proletarya partisi düşünce sistematiği içinde yarattığı kuramlarla eylemi ön plana geçirecek ve zülmün topunu, tüfeğini, kılıcını haklı savaşla alaşağı edecektir. Bu nasıl olacaktır? Tabii ki silahlar... Ama profeter ideolojisiyle donanmış kurmay bir partinin silahıyla. Bu silah ister mızrak, ister şipir ister grev olsun; yine de devrimci bilincin hizmetinde, insanlığınun altıncağı varabilmesi için değişik yöntemlerle kullanılacaktır.

Felsefi olarak ise, “düşünce mi maddeyi yarattı, madde mi düşünceyi” gibi bir tartışmaya gerek duymuyorum. Çünkü yukarıdaki özdeyiş bu tartışmadan çok uzaktır. Marx ve Engels'in Alman İdeolojisi'nde belirttikleri gibi: “Yaşamı belirleyen bilinç değildir, bilinci belirleyen yaşamdır”.

Bu konuda yanlış anlayış arkadaşları yeterince aydınlatmıştı umuyorum.

Ama şu tartışılmalıdır: Kanın cömertçe aktığı bir somutluk ve zulum döneminde “aydın” düşüncesi hangi basamağındadır? Düşüncenin temsilcisi olan bu insanların ataları yüzyıllar boyu hakseverlikleri karşı onlarla mücadele etmişler ve gerektiğinde kellelerini idam maydanlarında bırakmışlardır. Sokrates, karışımı “Seni haksa yere öldürüyorlar” sırtlanmasına “Ya haklı olsalardı” yanıtıyla karşılık verip baldıran zehirini içecek onurlu bildiği “Aydın mesleği”nin prati-

ğiyle tarihe geçiyordu. 15. y.y da yaşayan ve “sir” ünvanına dek yükselen Thomas More, Katolik kilisesinin gazabına uğrayıp, papazlardan ve sekizinci Henry'den özür dilemediği için idama mahkum oluyor ve Sephaya çıkarken merdivenlerin sarsıldığını göremek “Rica ederim, siz beni sağ salım şuraya bir çıkarın hele; inerken durumu nasılsa idare ederim” diye celdala alay etmesi tarihe yazılıyor. Ama kendilerini aklamak için sayfalara ve anlaşılma bir dille deşikleri ve kitapları işgal eden aydınların söyledikleri kaç kelime “gizli tarih” hazinesine kalacak. Neruda'lar, Caudwell'ler, Sabahattin Ali'ler, Cavit Orhan Tüngen'ler aydın değiller miydi?

Daha ondokuzuncu yüzyılda 1. Amerikan Dolanım üzerine Latince yazdıkları YENİ DÜNYA DÜZENİ (Novo Ordo Seclorum) sistemini, işbirlikçilerini palazlayarak, vurgunu, katliam, işgal rüşvet, ramussuzluk, haksız savaş vb. silahlara sarılarak günümüzde artık sistemleşen ABD emperyalizminin veya diğer emperyalist devletlerin dolaylı-dolaysız buyruğu altına girmiş “Aydın” tipleni “acaba” sorusu bırakıyor zihinlerde artık. Acaba, bu insanlarda pembe diğer ülkesinin o şahısları yasalarını mı benimsiyor? Edebiyatı alkolde, hüznü intiharda, cümleleri başı-buzuk cinsellikle, objektifleri kışkırtan kadın teninde düğümleyen bu aydın ne yapıyor acaba? Çoğu diyalektik amansız yasalarını ve gerçekliğini o muhteşem gücünü bildikleri halde her keskin çelişkiyi hangi dünya görüşüyle uzlatmak istiyor, acaba aydınların görevi hakemlik mi? Emperyalizmin değneği kafasına vurunca iş işten geçecek mi acaba aydın kardeşim? Bizde “gözün aydın” deyince bir gönderme yapılmıştır: “Gözün aydın, kulağın Manisa.” Bende şöyle düzleme gereği duyuyorum: “Gözün Dünya, Kulağın Proletarya!” Bu dilek elbetle gerçekleşecek.

O zaman, “Gözünüz Dünya da Kulağınız Proletaryada” olsun sa-

yun aydın beyler.

GEORGE THOMSON VE SANAT

Sanat konusunda zaman zaman Marx-Engels bile zorlanmışlardır ve hatta Lenin. Mayakovski'nin bir gün için şunları söyleme gereği duymuştur: Mayakovski'nin bir şairini okudum. Bu konuda karar vermeye yetkili biri saymıyorum kendimi” (Marx-Engels-Lenin, SANAT VE EDEBİYAT-Ekim Yay. S.323)

Sanat, gerçekten o kadar tartışılmalı bir alan ki... Bakın, Marx ne diyor: “insanın insan olduğunu ve dünyayla ilişkisini de insani bir ilişki olduğunu düşünün; O zaman... sanattan zevk almak istiyorsanız eğer, sanat kültürlerine sahip biri olmanız gerekir.” Gerici Marx burada belki sosyalizm veya komünizm koşullarındaki insanı adlandırıyor ama bugün için de geçerli gibi. Hangimiz Marx ve Engels'in göklere çıkardığı, Haire'yi, Stendhal'ı Balzac'ı okuduk veya Beethoven'ı dinledik; acaba “bütün Marx ailesinin taptığı Cervantes” yeterince deşchilirdi mi?

Bugün T.C. her konuma konuşulduğunda silahlarıyla devrimcilerden üstündür. Ama bir silah var ki, düşman ne yapsa onu teslim alamaz. O da düşünce. İbrahim'in mızrakını teslim alan Faşizm, ideolojisini avlayamamıştır. Tersine o, kanyla yazmıştır kuramlarını. İşte benim dediğim düşünce bu. Lütfen arkadaşlar! Okuyalım. Geleceğimizi kendimizi. Silahlarımızı çoğaltalım. Aksi durumda, atom bombalarının karşısında kuru-sıkı bir tüfek gibi kalırız. Sakın yanlış anlaşılmasın... Bu son örnek, “aydın” tipleni karşı ve yine düşüncede.

Ben arkadaşlara: George THOMSON'un İNSANIN ÖZÜ adlı kitabını okumalarını, okudularsa bir daha gözden geçirmelerini öneriyorum.

*-ENGELS, Balzac için şunları yazmıştır: “O gürsel adaletinin içinde nasıl da devrimci bir diyalektik yatıyor.” Sevil Taylan

68'LİLER VAKFINİN AÇTIĞI RESİM SERGİSİNİN ARDINDAN İbrahim'e son dört gün jesti

68 kuşağı için Dünya'da ve Türkiye'de çok şey söylendi. Söylenene göre, Çiğdem Özalp ve Türkiye'de bir yol ayrımının adı oldular.

Çünkü o dönemde yaşayan, bizlerde o dönemi düşüncelere kendilerini bağlı hissedilenler oluşturduğu 68'liler Vakfı'nın Ankara'da Zafer Çarşısı Devlet Güzel Sanatlar Galerisinde açmış oldukları ve 6-16 Mayıs'a kadar süren serginin açılışına bu duygularla katıldık. 1968-72 yıllarının resimlerini taşıyan panolarla yönelmeden, o bir dönemin mücadelesinin resimlere nasıl yansıdığına görmeden serginin açılışı ile birlikte düzenlenen kokteyl bizi bütün bu duygulardan uzaklaştırdı.

Geçmişin nostaljik anılarının tatlı sıcaklığında, artık sadece yaşamayı kendilerine yeterli bulan bu insanlar için Denizlerin idam günü olan 6 Mayıs'ta kokteyli bir görüntü doğabilir. Ama hala onları devrimci mücadelenin simgeleri olarak gören bizler için doğağ degildi. Büyük hoşnutsuzluk yaratan, yadırganan görüntü sergiyi gölgeleyen bir davranış oldu.

Belki birkaç gün sonrasında 68'liler Vakfı'nın bir üyesi olan

Aydın Çubukçu'nun bu görüntüyü eleştirmesi, üyeliğinin devamını düşüneceğini söylemesi bu tavrın üyelerin tamamını bağlamadığı yolunda düşünülebilir. Ancak vakfın bugünkü kimliğini vermesi açısından şu anekdot oldukça önemli.

İstanbul sahnesinin oynadığı “Büyük Deniz” adlı oyunun afişlerini sergi içinde bir yere asmak isteyen organizatör, sergiyi düzenleyenlerden bir bayana bu dileğini iteninde aldığı yanıt şu oldu: “Ama öyle de çok köylüce olur canım!”

Sergide daha çok Denizlerin resimleri ve o dönemin öğrenci eylemlerinin resimleri vardı. Birbirlerini “omuzdaş” olarak tanımlayan Denizler, Mahirler, İbatur bu sergide, buna yakışır bir şekilde sergilenmediler.

Örneğin son dört güne kadar İbrahim'in resmi sergide yoktu. Son dört günün jesti olarak yorumlanabileceğimiz tavra ise Av. Raif Çakar'ın çabalarıyla gerçekleşti. İbrahim'in bir resmi kondu. 68'lilerin nostaljik takılma heveslerinin bir bellek kayıbyla gelişmesi doğrusu üzüntü vericiydi.

Al kanlarla yazılan tarih'in yapraklarından

Baharın en güzel ayı Mayıs'ın, Türkiye ve Kürdistan'ın özgünlüğüne çok büyük anlamı var. Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yığıt komünist önderini yitirdiği aydır Mayıs ayı. 70'ın militan ruhunun darağacına çekildiği aydır. Yine proletarya öğretmenlerinden Kazım ÇELİK, Orhan BAKIR ve daha nice komünist ve devrimcinin al kanlarıyla tarihini yapraklarına geçirdiği aydır. Yani Mayıs ayı komünist ve devrimcinin kanlarıyla kızıl boyanmış kızıl kıpkızıl bir aydır. Üçüncü büyük kanların aktığı ve mücadele sürdüğünde akacağından emin olduğumuz sınıf kavgamızda bunu bilince geçirip gereklerini yerine getirme gayreti içersindeviz.

DENİZ, YUSUF ve HÜSEYİNİ idam ederek 70'lerin militan ruhunu 6 MAYIS'ta darağacında öldürmek istediler. Ve egemenler o ruhu öldürdükünü sandılar, sevindiler!... 73'ün MAYIS'ında DİYARBAKIR zindanlarında Komünist bir direnişle karşılarında dimdik önünde büyük dehşet ve paniğe düştüler. Neyi niçin yapacağını bilmiyorlardı, kendilerini ne nereye malicelelerini hesaplamadan o ruhu katletmek istediler. Ve savınçları daha büyük oldu. Çünkü bu defa kesin öldürdüklerini sandılar. Fakat gerçek onları niyetlerinden çok daha farklıydı. O ruh yaşıyor ve savaşıyordu. Ve şimdi anlatacağım bu anında onun kanlarından bir tanesini oluşturmakta. Şimdi "o ruhun" yaşamına ve savaşımına birlikte tarihlilik edelim.

Aylardan yine MAYIS. Kızıl kıpkızıl bir MAYIS. Baharın en güzel ayı MAYIS. Kır çiçeklerini boy verdiği ve yine keçiçekennin usulca kanlı toprağa keçibiği DEVRİM mücadelesinde büyük yeri olan, havaları sisli, yağmurları ve göz yaşları kanı MAYIS.

Baharın güzel günlerinden birinde, 8 küçük gerilla birliğimizde ELAZIĞ İLİ PAULI ilçesine bağlı UMUTKAYA Köyü yakınlarında denir bir vadinin içinde konaklamıştık. Sabah saatleri sakin, herşey olağan geçiyordu. Günlük yaşamımıza uygun şekilde öğle yemeği hazırlıkları yaparken nöbetçi yoldaşımızın "bize doğru gelen iki köylü var" şeklindeki işaretiyle harekete geçip yanımıza çağırıldı. Kendileriyle yaptığımız sohbet sonucunda zararsız köylü oldukları kanaatine varamadık. Fakat, komutanımızın daha önceden faaliyetinin olduğu bölge olması ve bir birinin tanıması yüzünden serbest bırakılmamızın sakıncası olmadığını söylediler. Ve bizler de uygun bir dile

yardıktan sonra serbest bıraktık. Fakat bunun bize nelere malicelelerinden hiç birimizin haberi yoktu. Bu insanlıkla nabiri alamamış uç kuruş para için orunu sabit, çagın en aşağılık ve tarifi edilemez işini yapan bu insanlar, hemen soluğu düşman karakolunda alıp, yaşadıkları gibi düşmana anlattılar (Daha sonra öğrendiğimize göre bunların ikisinde köy korucusu imişler. Hayvan avcısı kılığında insan avına çıkmış kelle avcılarıymış.) Eline geçmiş olan bu fırsattan yararlanmak isteyen Faşist TC Ordusu tam bir savaş hazırlığı yaparak bizleri kanakdamış olduğu bölgeye gelmiş çember oluşturarak üstümüze yaklaşan düşmanı farkeden nöbetçi yoldaşımız Yusuf EKİNCİ (Kenan)'nin varmış olduğu kırmızı aklanma pozisyonuna geçtik.

Düşmanın geliş yönü, gücü ve arazideki konumlanışını tahsil etmek için birliğimizin komutanı yüksek bir tepeli aşığı denetimlere çıktı. Ve bizlere çalışma pozisyonunda kalmamızı söyledi.

Geni gelmemesi nedeniyle geri çağırılmak ve aynı durum değerlendirilmesini yapmak için komutan yardımcısı yoldaşımız Refik YAŞAR (Memo)'da aynı tepeli tam aşığı oldu ki çatışma başladı. Düşmana cevap vererek tepeli aşığı gözden kayboldu, silah sesleri devam ediyordu. Düşmanın ilk saldırısına, salvo atışlarla röbet yerinden cevap veren Kenan Yoldaş, bize geri çekilmemizi ve kendimizin, karşıdaki tepeli ele geçirmemizi söyledi. Düşmanın ilk aşığılığından ve yoldaşımızın bizi korumak için yaptığı salvo atışlardan faydalanan vadinin diğer yamacına çökerek mevzilendik. Daha sağlam mevziler kapamamız için aşığı bir şekilde Havan, Lav ve Roketatarlarla saldırın düşman, bir taraftan da teslim ol çağırısı yapmaya başladı. Düşman teslim ol çağırısına ki yanından yara almış... yoldaşım TIKKO'cular teslim olmaz, bunu size öğreteceğiz" şeklinde anlamlı sözlerle cevaplandı. Artık tavir konulmuştu. Kim olduğumuz ve nasıl çalışacağımız düşmana bu anlamlı sözlerle haykırılmıştı.

Hepimiz, içimizde bazı kaygılar taşıyorduk. Ama bu kaygılarımız korkudan değil, bir TIKKO savaşçısına yakışırca sınıra çatışıp çalışmamıza kaygıydı. Çünkü, hepimiz yeni ve tecrübesizdik. Gerilla birliğimizin ilk tecrübeli elemanı birlikten ayrıldıktan sonra kesilen silah sesleri, bizde, ikisinde şehit verdiğimiz kanaati oluşturdu.

Artık biz bizaydık. 6 yiğit insan, savaş tecrübesi en fazla olanın tecrübesi 1 yıl bile olmamış. Fakat hepimiz davaya olan inancımız ve bağlılığımız ile fethe-dimez birer kaleyi temsil edecektik, mevzilerimizde. Saat 13.00'den itibaren bütün şiddetle devam eden çatışmayı saat 15.00'de gösterdiğinde, DERSİM'in yitirdiği kız, HOZAT'ın kızıl gölü Kumriye ÇİHAN (Dilan) elinde kırmızı güller yerine Kalaşnikofu ve el bombası ile aramızdan ayrılarak usulca toprağa düştü. Yoldaşımızın şehit düşüşü düşmanın sevince boğuş, umulandırmak, bize orur ve cesaret veriyordu. Öfkemizi daha bir bilince bileyo güçleştirmezdi sağlıyordu. Verdiğimiz kayıpla umutlanın düşman il sürüsü, daha bir ist boyutla saldırıya geçti. Umutla üzerimize gelen düşmanın sonu hüsrana oldu. (Sonradan öğrendiğimiz bu saldırıda bir ölü 2 yaralı varmış.) Geni püskürtülen saldırılarında yaralı düşen erlerin çiyak ayak bağımaları düşman saflarında korku ve panik yaratırken bize cesaret ve kendine güven duygusu veriyordu.

Bu esnada yara almış olan Kenan yoldaşımız yaralı olarak mevzisini korumaya devam ediyordu. Bizimle birlikte düşmana öğrenmiş yoldaşımızın yaralı olduğunu. Bunun için de baştan beri büyük önem verdiği bu mevziyi ele geçirmek için daha bir saldırganca saldırıya başlamıştı. Buna rağmen her saldırıyı yoldaşımız tarafından şanlı bir direnişle püskürtülüyor, düşman bir çok askerini kayıp vererek geri çekiliyordu. Teslim ol çağırılarını ise, pratiği kadar şanlı direniş yükü sözlerle cevaplandırıyor. "Direniş var teslim olmak yok!" "Yaşasın İstikbal Savaşı", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "YAŞASIN ÖRDÜMÜZ TIKKO" bunlara gözleriyle tanık olan bizlerin yoldaşımıza olan sevgisi bir kat daha artıyordu. Ve Kenan yoldaşımız bize bir TIKKO savaşçısının nasıl savaşması gerektiğini pratiği ile bir daha gösteriyordu. Üstünstenin, Tıp fakültesini ve ölümlü bir çoğunun hayal bile edemeyeceği parak geleceği (Bireysel Kuruluşu) ellerinin tersi ile bir kanana tıp, toplumsal kuruluş için canını vermektir çekilmeyen yoldaşım Kenan'ın bu şanlı direniş, bana 1973'te silahını kırıp düşmana veremeyen değerli yoldaşım A. Muharrem ÇİÇEK'i hatırlattı. Ve Ahmet Muharrem ÇİÇEK yoldaşımın gelecekteki yoldaşlarına bıraktığı mirasa yoldaşlarımızın nasıl sahip olduklarını, yarattıkları parti ve ordu değerlerine canları pa-

hasına nasıl sahip çıktıklarını gördüm. Bütün bunları düşünürken hissettiklerim ve yaşadıklarım bende adeta fırtınalara neden oluyordu. O güne kadar lafta bildiklerimin ve anlatırların tanığı oluyordum. Kendim bizzat yaşıyordum. Ve o an sağ kalan yoldaşlarımıza aynı duygulan paylaşıyorak ant içtik, Faşist TC'nin çapulu sürüsü bizi sağ olarak ele geçiremeyecek. "Ölmek var, teslim olmak yok" Silahını kırmak var, düşmana kapılmak yok. "Yaşadığım bu iç fırtınayla daha önceden bildiğim bu sözlerin anlamını içlerimde hissetmeye başladım. Bütün hayatım film şerhi gibi gözlerimin önünde geçerken, daha önce bu duygulan yaşamadığım için kendimden utanırdım. Ve bu utançtan kurtulmanın ancak bu yaratılmış değerlere sahip çıkılarak, kan ve can pahasına oluşturulan geleceğe yine kan ve can pahasına sahip çıkılarak kurtulabileceğini düşündüm.

Ben bütün düşünürken çatışma bütün şiddetle devam ediyordu. Saat 16.00 saatinde elinde silah ile düşmana, yıllarca çektiği yoksulluğun ve sefaletin kınıki kusarken Erzurum'un Kartalı çayırınının guru Yaşar SAĞDIÇ (Adem) yoldaşım mevzisinde bir sersim kurşunla birlikte usulca aramızdan ayrılarak şehitler kervanına katıldı. Bir bir düşüyordu Kırçıklar toprağa. DERSİM'in her karış toprağını kızıl boyayan TIKKO'cuların parça parça bütün Türkiye ve Kürdistan topraklarını kızıl boyamaya kararlıydılar. Gelecek güzel günler için bu şartı. İşte bu bilinçle sevgiliye karşı gibi ölüme koşuyorlardı. Sevgiliye karşı gibi ölüme koşuyorlardı. Biraz önce ölümlü kucaklayan Adem Yoldaşım ne ilk ne son şehidimiz olacaktı. Bunun bilincindeydik. Sıra'nın bize gelmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Yoldaşlarımız ölümlü sıradanlaşmışlardı. Bundan dolayı artık ölmek zor gelmiyordu bizlere.

Saat 18.00 saatinde geldiğinde düşmanın bütün saldırılarına elindeki silah ve yüreğini siper edip direnen Kenan yoldaşımın atası etmesinden memnurların bitişini ve ölümlü olacağını düşündük. Evet memnurları bitmiş artık silahı elinde bir demir yığınından başka birşey değildi. Gerney yüreği ile direnmek kalıyordu. Eline almış olduğu el bombası ile düşmanın beklediği mevzide Uzun süre mevziden karşılık almayan düşman öldüğüne kanaat getirip korku korku mevzisine yaklaşıyordu. Bu arada bizim üzerimize de daha yoğun bir saldırı başlatmışlardı. Kendisine yeterli kadar

yaşadığına kanaat getirdiği bir anda mevziden fırlayıp el bombasını savundu. Paniğe kapılan düşmanın silahı mihalelesiyle bir kaç yara daha alıp düştü mevzinin önüne. Sonra yanına yaklaşan düşman halen ömediklerini görünce büyük bir sevinçle sorguya aldı. Silah seslerini keşirip bize gözdağı vermek isteyen düşman, yoldaşımıza her türlü aşağılık işkenceyi yapmaya başladı. (Özellikle silah namıslu ve çubukla yataları eşelemek.) Adını ve kaç kişi olduğumuzu soruyorlardı. Bu sorularına son gücünü toplayıp, (bize mesaj verecek amacıyla bağırarak) tek cumle söyledi. "TIKKO'cuların düşmanlarına verecek hiçbir şeyleri olamaz". Bu sözünden sonra kendisine yapılan her türlü aşağılık işkenceye rağmen susmayı tercih eden yoldaşımız gözümüzün önünde kurşuna dizildi. Ve bize gözdağı vermek istediiler. Fakat nafile! Biz mesajımızı Kenan yoldaşımızdan almıştık. Direnmek, Direnmek Direnmek. Tek kurtuluş yolu buydu TIKKO GERİLLALARI için. Kenan böyle öğretiyordu direnişle.

Düşmanın bu oyunu, bizim direnme duygularımızı adeta kırbaçlıyordu. Düşmana karşı olan öfkemizi silahlarımızla kustuk. Ve yanımızı verdik. Saatın kaç olduğunu ve akşam kararlığına ne kadar kaldığını düşündükten sonra yoldaşlarımıza, buradan artık sağ kurtulacağız, zaman artık bizim lehimize, saldırmak sırası artık bizimizdir. Düşmanın çemberinin ve silahlarının, bizim yaşama olan bağlılığımıza galip gelemediğini gösterelim dedim. Bunlar sadece benim değil bütün yoldaşlarımızın duygu ve düşünceleriydi. Bundan dolayıyla silaha daha bir bilinçle sarıldık. Ve tüm bize ne kadar yakındıysa yaşama olan arzumuzda o kadar yakındı. Fakat bu yaşam onurlu bir yaşam olmak zorundaydı. Diğer bir adı direnmek olan yaşam olmalıydı. Bizde ancak direnerek yaşayabileceğimizi biliyorduk. Bundan dolayı silahlarımızı daha bir azimle sarıldık. Ve zaten bizlerin oldu. Gece saat 20.00'de şehit yoldaşlarımızdan kişnin mazemesini alıp bir yaralı oç yoldaş olarak düşman çemberini yapıp çalışma alanından uzaklaştık. Her zaman direnenler kazanmıştır. Bu defa da tarih hükümlü aynı oldu. Direndik ve kazandık.

Not: (Daha sonra öğrendiğimize göre düşmanın 4 ölüsü, 7 yaralısı ve bir helikopter yara almış.)

İNTER YAYINLARI

Ankara Caddesi Fahrettin Kerim Gökay Vakfı İş Hanı
No:31 Kat: 4/51 Çiğaloğlu-İstanbul Tel: 519 16 16

LENİN
SEÇME ESERLER
CİLT I
Birişir Riv.
Devranı'nın Önküştür.
1894 - 1899
Çıktı

SSCB Ekonomik Enstitüsü
Bilimler Akademisi
**POLİTİK
EKONOMİ**
Ders Kitabı
CİLT-2
Çıktı

MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 1.....55.000
MUHALEFET ÜZERİNE Stalin Cilt 2.....55.000
RKPSB XI ve XII PARTİ KONGRE RAPORLARI.....24.000
SBKPSB XIV ve XV. PARTİ KONGRE RAPORLARI.....53.000
XIX. ve XX. PARTİ KONGRE RAPORLARI (1926-1929).....45.000
TARİH ÇARPITICILARI SSCB Ent. Bilimler-Stalin.....53.000

POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı CİLT (1955).....70.000
POLİTİK EKONOMİ Ders Kitabı CİLT (1955).....70.000
SEÇME ESERLER Lenin CİLT I.....85.000
MATERYALİZM VE AMPHİKRİTİZM I Lenin.....45.000
MATERYALİZM VE AMPHİKRİTİZM II Lenin.....53.000

SENDİKALAR ÜZERİNE I SENDİKARE OLARAK ÖZET Lenin.....30.000
SENDİKALAR ÜZERİNE II SENDİKARE OLARAK Lenin.....40.000
ÖRGÜTLENME ÜZERİNE Lenin-Stalin 3. Baskı.....35.000

KADIN VE SOSYALİZM 4. Baskı (Tam Metin).....80.000
KADIN SORUNU ÜZER. MİL.Ö. Kuvayısı ve C. Stalin 3. Baskı.....51.000
KADIN SORUNU ÜZERİNE SEÇME YAZ. C. Stalin 3. Baskı.....40.000
LENİN'DEN ANILAR N. Krupçayeva (7 Kitap Baskıda).....77.000
BİRCUK HAYAT YAŞADIM A. Kolontai (Özbiyografi).....77.000
TOPRAĞIN KIZI Agnes Smedley.....50.000
ÇİN HALKININ SAVAŞI Agnes Smedley.....45.000

POLİTİK (1963) (Dokuz Yorum).....85.000
PROLETARYA DIK TARİHSEL DENEYİMLERİ.....17.000
FRANZİZ DEVRİMİNİN KISA TARİHİ A. Soboul.....30.000
ANTI-SEMITİZM ve YAHUDİ SORUNU I Ruzanov.....24.000
YAHUDEĞİN ÇOKUŞU Otto Heller.....50.000

SELAM YAŞAM ATEŞİ Nâkhi Öztürköl.....40.000
DEVİRİMİLLERİ 1905 S. Merikavski (Tarih Romanı).....65.000
ÜYE MİSİN? ... ÜYE MİYDİN? H. KSL.....45.000
ÖZGÜRLÜK P. Waller (Roman).....40.000
BREKHT'İN LA-TU'ŞU N. Bekta (Öz. H. Waşy) (Özbiyografi).....53.000
KILLARIYOLUNMUS MLYMÜN Güney Dal (Roman).....53.000

LENİZM DİZİSİ

LENİZM NEDİR? 1. Defter.....27.000
PROLETAR DEVRİM TEORİSİ 2. Defter.....27.000
PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ 3. Defter.....20.000
BOSFALİSTİNİN ZAFERİ ÜGRUNA MÜCADELE 4. Defter.....27.000
TARİH VE KÖYLÜ SORUNU 5. Defter.....30.000
ULUSAL SORUN VE SÖMÜRGE SORUNU 6. Defter.....40.000
PROLETAR DEVRİMİN STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ 7. Defter.....20.000

ESERLER Stalin Cilt 1 1901-1917.....60.000
ESERLER Stalin Cilt 2 1907-1913.....60.000
ESERLER Stalin Cilt 3 1917.....67.000
ESERLER Stalin Cilt 4 1917-1920.....68.000
ESERLER Stalin Cilt 5 1921-1923.....60.000
ESERLER Stalin Cilt 6 1924.....62.000
ESERLER Stalin Cilt 7 1925.....51.000
ESERLER Stalin Cilt 8 Ocak-Kasım 1926.....53.000
ESERLER Stalin Cilt 9 Anlık 1926-Temmuz 1927.....53.000
ESERLER Stalin Cilt 10 Ağustos-Aralık 1927.....60.000
ESERLER Stalin Cilt 11 Ocak-Mart 1929.....53.000
ESERLER Stalin Cilt 12 Nispet 1929- Haziran 1930.....53.000
ESERLER Stalin Cilt 13 Temmuz 1930-Ocak 1934.....60.000
ESERLER Stalin Cilt 15 (SBKPSB TARİHİ) 1938.....68.000
DİYALETİK VE TARİHİ MATERYALİZM J.V. Stalin.....13.000
SBKPSB'DEKİ SAĞ SAPMA ÜZERİNE J.V. Stalin.....20.000

250.000 Liran'dan fazla siparişler %30 indirimli olarak gönderilir. Ederin, Ali Yavuz Çiğaloğlu 606407 No'lu Posta Çek hesabına girilip, havale makbuzunun fotokopilerini listanızla birlikte adresimize gönderiniz.

Avrupa Dağıtımımız: BARIŞ BUCHHANDLUG Solinger Str. 1 41 Düxsburg 11 Deutschland

BÜROLARIMIZDA ve TÜM KİTAPÇILARDA

15-16 Haziran (1970) Büyük İşçi Direnişi

Çin'de Başkan Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin başlattığı; proleterya diktatörlüğünün ve toplumun devrimcileştirilmesinin en ileri düzeyi olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisi dalgı dalgı tüm dünyayı sarıyordu. Türkiye, bu dalgalanmadan en çok etkilenen yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerden biriydi.

Ülkemizin ekonomik olarak dışa bağımlı oluşu ve montaj tipi sanayiye sahip olmasından ötürü, komprador burjuvazi ve toprak ağaları kendi iktidarlarını koruyup hakimiyetlerini sürdürmek ve emperyalist efendilerinin Türkiye'deki çıkarlarını korumak için faşizmi başından beri bir devlet biçimi olarak uygulayagelmislerdir.

Faşist TC devleti, yükselen halk muhalefeti bastırmak için hemen her on yılda bir yaptığı darbelerle -zaten kaba ve uydurma olan- parlamento'yu bir kenara fırlatıp komünistlere, devrimci demokralara, aydınlarla işçi sınıfına, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden halka karşı, açık faşist saldırılara geçmişlerdir. Dönem dönem nispi demokratik haklar elde edimisse de, yapılan darbeler ve sıkıyönetim uygulamalarıyla bu haklar gaspedilmiştir. Kürt, Türk çeşitli milliyetlere mensup işçi sınıfımız, her ayaklanmada, her grev ve direnişte, her türlü hak arama eyleminde, asker ve polisi karşısında bulmuştur.

Dünyadaki gelişmelere paralel olarak, Türkiye'deki sınıf mücadelesi de geliyordu. İşçi sınıfının gelişen mücadelesi, hakim sınıflar tarafından yasalar kısılcasına alınıp boğulmak isteniyordu. İşçi sınıfının, bunlara karşı tepkisel olarak gelişen kendiliğinden mücadelesi, 15-16 Haziran'da doruğa ulaşmıştı.

DISK'in varlık yokluk sorunu olan 274 ve 275 sayılı yasa tasarıları AP ve CHP'nin işbirliğiyle, mediste yasallaştırılmaya çalışılması üzerine, DISK, bu yasalar geri alınıncaya kadar direniş kararı almıştı. Kendisi için varlık yokluk sorunu olan bu yasalara karşı, ancak yasal sınırlar içinde kalması şartı ile bu direnişi örgütlemeye çalıştı.

DISK'in örgütlediği direniş, 15 Haziran günü, 100'ü aşkın işyerinde, 70.000'den fazla işçinin katılımıyla İstanbul ve İzmir'de başladı. İstanbul'da üç, İzmir'de iki koldan yürüyüş yapılmaktaydı. Tehditlere rağmen Türk-İş'e bağlı işçiler de eyleme katılırken, Good Year ve Pirelli gibi DISK'in ağırlıkta olduğu lastik fabrikalarında, işçilerin ilk gün eyleme katılmaları sendika yöneticileri tarafından engellenmişti.

İşçiler bir koldan Kartal'a girerken, bir koldan da Londra Asfaltı'nı kestiler. Topkapı'da gözaltına alınan işçilerse protesto gösterileriyle geri alındı.

16 Haziran günü, Türk-İş üyesi işçiler

Kavganın Güncesi

de direnişe katıldı. İstanbul ve İzmir'deki yürüyüşler bir çığ gibi büyüyordu. Yüzelibinden fazla işçi eylem halindeydi. Topkapı'dan Eminönü'ne, Kadıköy'den Kartal ve Üsküdar'a, Gebze'den Kartal'a işçiler öfkeli kalabalıklar halinde sel gibi akıyordu. Çagalolu'da polis barikatı yarıldı. Karşıya geçiş engellemek için Galata Köprüsü açılmıştı. İşçiler sandallarla karşıya geçerek yürüyüşlerine devam ettiler. Kadıköy'den Üsküdar ve Kartal yöresine doğru yürüyen işçiler, Ankara Asfaltına kurulan polis barikatlarını yarılarlarken, Gebze'den hareket eden işçiler, komando barikatlarını parçalayarak şehre girerler. İşçiler, önlerine çıkan bütün barikatları yarakar ilerliyorlardı. 16 Haziran günü direnişçi işçilerin en büyük çatışması, Kadıköy Yorgurtçu Parkı'nda meydana geldi. Buradaki çatışmada Mehmet Gıdık, Mustafa Bayram ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler katledilirken; çatışmalarda bir polis ve bir esnaf öldü. Özellikle Kadıköy bölgesindeki AP binaları ve polis otoları tahrip edildi. Kaymakamlık binası ateşe verildi.

On yılların baskı, sömürü ve zulmüne karşı, tepkisini dile getiren işçilerin, devletin kolluk kuvvetlerinin bütün barikatlarını parçalaması karşısında, paniğe kapılan reformist DISK'in genel başkanı Kemal Türker, radyodan işçilere şöyle sesleniyordu: "İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinci temsilcileri, sizlere sesleniyorum, beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplandı ve yürüyüşlerin silahsız olacağını emreder. Bizler Anayasa'ya sım sıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz Anayasa'ya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek qirebilirler. Hatta kötüsü, gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna, kötü maksatla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. DISK genel başkanı olarak sizi uyarıyorum." İşçilerin mücadelesinin yasal sınırları parçalayarak sürmesi üzerine, DISK için varlık yokluk sorunu olan yasa teklifine karşı direniş de bir kenara bırakarak DISK, hakim sınıfların yanındaki yerini böylece alıyordu.

15-16 Haziran direnişinin hemen ardından hakim sınıflar, İstanbul ve İzmir'de sıkıyönetim ilan ettiler. Başta işçi temsilcileri olmak üzere, işçilerin bir çoğu işten atıldı. Bu işten alımlar süreç içinde 5000'e ulaştı. Sıkıyönetim mahkemelerinde 100'ü aşkın kişi yargılandı. Burjuvazi geri adım atarak 274 ve 275 sayılı yasaları geri çekti. Burjuvazinin bu geri adımı, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ve başarısı olarak tarihe

geçti.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, sisteme değil, sistemin varlığını sönuçlarına yönelmiş, kitlesel bir tepkisel hareket olmasına rağmen, devrimci kadrolarda bilinç sığramasına yo-laçmış, Türkiye proleterya partisinin genç öncüsüne deney ve tecrübe hazinesi olmuştur. Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlere mensup proleteryanın bu sanli direnişinden çıkanlar dereler, Türkiye'de proleterya partisinin doğuşunda tayin edici olmuştur.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin örgütlenmesi çalışmalarında bulunan ve birçok fabrikada işçiler içerisinde faaliyet yürüten komünist önder İbrahim Kaypakkaya, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden başlıca şu önemli dersleri çıkarır:

"İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Hakim kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direniş tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten almışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar Mihri Belli'nin, Doğan Avcıoğlu'nun ve Hikmet Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerini ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA klignin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçek devrimci bir örgütlenmayla, illegal bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legalliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermektense başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu."

2 Haziran 1991, Ahmed Arif'in Ölümü

Ahmed Arif, 1925 Diyarbakır doğumlu bir şairdir. Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesi, Felsefe bölümünde öğrenim görürken, 1950 ve 1952'de iki kez tutuklandı. Gördüğü siyasal baskılardan ötürü öğrenimini tamamlamamıştı.

Toplumcu şiirlerini imgeler üzerine kurarak, kendine özgün olan az sayıdaki şiirleriyle, bu sanatın geliştirilmesine önemli katkılar oldu. Şiirlerinde Kürt olgusunu korkusuz bir biçimde, özgürce işleyen, cesur bir şair olarak saygınlık kazandı. Onu, 2 Haziran 1991'de geçirildiği bir kalp kriziyle kaybettik. Biraktığı kavga şiirleriyle yaşıyor, yaşayacak.

3 Haziran 1963, Nazım Hikmet Ran'ın Ölümü

Nazım Hikmet, 1902 yılında Solanik'te doğdu. Eğitimini İstanbul'da sürdürdü. Kurtuluş Savaşı'na katılmak üzere Bolu'ya gitti. Ve orada kısa süre öğretmenlik yaptıktan sonra, Trabzon üzerinden Batum'a geçti. Moskova Kuvvetsizlik Üniversitesi'nde ekonomi-politik okudu. 1924'te Türkiye'ye dönüp İzmir'de çıkan Aydınlik gazetesinde şiirler, yazılar yazdı. Bu yazı ve şiirlerinden ötürü gıyaben 15 yıla mahkum edilince, 1925'te İstanbul üzerinden Moskova'ya kaçtı. 1928'ten itibaren yararlanmak üzere Türkiye'ye gizlice girerken Hopa'da yakalandı. Ancak mahkumiyet kararı bozulunca serbest kaldı. 1932'de benzer suçlardan yeniden tutuklandı. Cumhuriyetin onuncu yıl alfiyıyla çıktı. 1938'de bir fikir suçlusu olarak yeniden tutuklandı. 28 yıl 4 ay'a hükümlüydü; İstanbul, Çankırı, Bursa Cezaevlerinde yatı. 1950'deki af kapsamında alınarak serbest bırakıldı. Gördüğü yoğun siyasal baskılardan yanı sıra; subay olarak askerlik yaptığı dönemde (1921) kendisine çürük raporu verilerek askerliği bitirilen Nazım Hikmet'in, 1951'de yeniden askere alınması kesinleşince, 1951'de önce Romanya'ya, oradan da Moskova'ya geçti. Aynı yıl TC vatandaşlığından çıkarıldı. 'Vatansız' Nazım Hikmet, daha sonra Polonya uyruğuna girdi. Zindanlarda ve firarlarda, yurft özlümlüyle geçen yaşamı, 3 Haziran 1963'te sona erdi. Mezarı halen Moskova'dadır.

Nazım Hikmet, şiirdeki egemen anlayışı yıktı. Şiirde özü, biçimin zincirlerinden kurtardı. Şiirde kullanılabilecek her ögeyi kullandı. Ona göre biçim, özü bir kat daha belirginleştirmeliydi. Nazım Hikmet şiirinin özü; ezilen sınıfların ideolojisinden beslenen siyasal bir anlayış ve tavırdı. Bu yönüyle, Nazım Hikmet kavganın şairidir. En yetkin örneklerini verdiği sosyalist gerçekçi Türk edebiyatının öncüsü olmuştur.

Nazım Hikmet, Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Partisi (TKP)'nin bir üyesiydi. TKP'nin yanlış olan Kemalizm tahlili ve Ulusal sorunun tahlilinde derinliksiz ve yetersiz olmasından dolayı yanlıya düşmüş; Kürt ayaklanmalarını, gerici feodal ayaklanmalar olarak değerlendiren faşist Kemalist diktatörlüğün Kürt ayaklanmalarını karla bastırmasını onaylayan tavır sergilemiştir. Ve böylece, Nazım Hikmet'in ezen ulus sevenizminin etkisinden kurtulamamasına sebep olmuştur.

6 Haziran 1981

Kullananın dahi itibar etmediği, etmeyeceği; toplumlar tarihindeki tek cezası ölüm olan "iki uç boku değnek", ihanet abidesi Şemsi Özkan haini; MLSPB militanlarından Doğan Özzümrüt ve Ercan Yurtbil'in kaldıkları evi polise vermişti. Bu devrimcilerin marşlar ve sloganlar eşliğinde çatışarak şehit düştükleri gün yine MLSPB militanları olan Tamer Arda ve M. Atilla Ermutlu'yu polise vererek katletti. Şemsi Özkan ve onun şahsında ihanetli lanetliyoruz. Onu tarih yargıladı, cezasız kalmayacaktır.

15-16 Haziran'da sıklan yumruk, düzene kahredici son darbe olarak inecektir.

Savaşan Kadınlar

26 Şubat 1869'da Petersburg (devrimden sonraki adıyla Leningrad) da doğan Krupskaya 1939 yılında Moskova'da 70 yaşındayken yaşama veda etti. Krupskaya'nın yaşamı devrime, sosyalizme ve komünizme adanmış bir yaşamdı.

Daha genç bir kadın iken Marksizmle tanışan Krupskaya RSDİP (Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) içinde önemli görevler üstlendi.

1894 yılında Lenin ile tanışan Krupskaya 1896'da devrimci etkinlikleri nedeniyle tutuklandı. 1898'de ise 3 yıl sürgün cezasına mahkum edildi. Cezasını, o sırada Şuşenskoye'de sürgünde bulunan Lenin'in yanında çekmek için izin aldı. 12 Temmuz 1898'de Lenin ile evlendi.

1901'de serbest bırakıldıktan sonra 1 yıl önce cezasını tamamlayarak Münih'e yerleşmiş olan Lenin'in yanına gitti. Kısa bir süre için Rusya'ya döndüğü 1905 yılı dışında Lenin ile birlikte çeşitli Avrupa kentlerinde yaşadı. Mülteci olarak buralarda yaşamak oldukça yorucu ve yıpratıcıydı. Yoğun bir maddi sıkıntı içindeydi. Ama tüm bunlar onları daha da çelikleştirdi, halkın davasına yürekten inanan savaşçılar oldular. Onlar yurtdışında "emegin kurtuluşu" grubunun yaşadığı mülteci hayatını hiçbir zaman yaşamadılar. Rusya ile sıkı ve sürekli ilişki sürdürdüler. Ülke devrimine vereceklerinin azamisini vermeye çalıştılar.

Krupskaya sağlığının bozuk olmasına karşı partinin gazete ve dergilerinin yazı kurulu sekreterliğini yaptı. Bu yayınların devrimin ajitasyon, propaganda ve örgüt-

Sovyet devriminin kızıl gülü NADEJDA KONSTANTİNOVA KRUPSKAYA

lenmesine verdikleri katkı düşünülürse, Krupskaya'nın devrime olan katkısı da daha iyi görülebilir. O tam bunların yanı sıra aynı zamanda Lenin'in de özel sekreterliğini yaparak onun eserlerinin biraz önce kitlelere ulaşmasında da yardımcı oldu.

Krupskaya RSDİP içindeki bölünmede bolşeviklerden yana tavır aldı. Parti üyelerinin örgütlenmesinde ve onlarla haberleşmede önemli sorumluluklar üstlendi.

17 Şubat Devriminden sonra Rusya'ya dönen Krupskaya Temmuz-Ekim 1917 arasında Finlandiya'da gizlenen Lenin'den Rusya'da ki parti üyelerine mesaj taşıdı. Dünyada ilk kez sosyalist devrimin yapılacağı ülke olan Rusya'da çok önemli günler yaşanıyor. Devrimin kaderinin belirleneceği bu günlerde Krupskaya tüm enerjisi ve tüm inancıyla devrimin başarıyla sonuçlanması noktasında hummalı

bir çalışma içindeydi. O muazzam alt üst oluşu, eskinin yıkılıp yeminin kuruluşunu anı yaşayan Krupskaya "Devrimi yaşayamayan hiç kimse bu büyüleyici ve muhteşem kalabalığın nasıl bir şey olduğunu kavrayamaz" diyerek coşkusunu dile getiriyordu.

Ekim 1917'de bolşeviklerin iktidarı ele geçirmesinden sonra Halk Eğitim Komisyonuna getirilen Krupskaya sosyalist insanın tamamlanması için de aynı kararlılık ve aynı özveriyle mücadelesine devam etti. 1924'de Lenin'in ölümünden sonra bir süre Stalin'e karşı muhalefet yürütenlerin arasında yer alıyordu. Sonradan bu tavırdan vaz geçti ve yaşamının sonuna kadar Sosyalizm ve Komünizm davası için çalıştı.

Krupskaya'nın eğitimi ilgili çabaları çalışmalarının yanı sıra, Lenin ile olan yakın ilişki ile birlikte mücadelesinin getirdiği birikimle ve Lenin'i tanıtmak amacıyla kaleme aldığı "Lenin'den Anılar" adlı 3 ciltlik birde kitabı var.

Kitap

Kadın ve aile

Marx, Engels, Lenin

Sol Yayınlarının çıkarmış olduğu bu kitapta Marksizmin, Leninizmin, Sosyalizmin ve altıncağ kuramcısı ve pratiyeni 3 ustanın kadın, aile ve bir dizi konuda net açıklayıcı ve etkileyici görüşlerinin derinleşmesini bulacaksınız.

Marx ve Engels daha çok rekabetçi kapitalizmin insan soyunu özellikle kadın ve çocukları içine dışardığı trajik duruma isyan edip gerçekleri gözler önüne sererken Lenin bu gerçeklik içerisinde kadının kurtuluşunun nasıl olacağı yolundaki anlayışlara genişçe yer vermiş ve devrimi proletaryanın dikkatini kadının tam hak eşitliğini gerçekleştirilmesini pratik yoluna kuvvetle çekmiştir.

Kapitalizmin iğrenç para hırsı insanı, insanlık dışı bir yaşama mahkum etmektedir. 12-16 saatlik çalışmanın dışında ev yaşamı berbatır "pis bir ev, insan dolu odalar, nemli bir hava, kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk hepsinin bir odada yatmasının yarattığı çarpıklık, fabrikada kötü yaşam koşullarının insan vücudunda yarattığı tahribata, fabrika sahibinin kadınlar üzerindeki hak iddiası eklenince aşağılanmanın boyutu iyice çoğalmaktadır. İki gece hakkı feodal beyden fabrika sahibine geçmiştir. Yaygın bir çocuk ölümlerinin yanı sıra, çocuğuna yabancılaşan anne ve babalar söz konusudur. Kapitalizmin ortaya çıkışında yaşanan bu insanlık dışı olgular bugün nitel bir değişikliğe uğramadan yine yaşanmaktadır. Kısmi değişimler olsada öz aynı kalmış İkel somuru biraz daha incelmis "uygarlık" "çağdaşlık" adlı sömürüye terfi etmiştir!! "Erkeği erkekliğinden, kadını kadınlığından eden, her iki cinsi ve onların kişiliğinde insanlığı aşağılayan bu durum ölümler uygarlığın son ürünüdür." (Engels)

Özel mülkiyete dayalı ailenin gerici ve ömür törpüleyen yanına dikkat çekerek kitap cinselliğe takılıp kalmasında yanlışlığını vurguluyor ve olması gerekenin ne olduğunu anlatıyor. Evsel eğitim yerine toplumsal eğitimin daha doğru olduğu gerçeğini saptıyor.

Kapitalizmde boşanmanın erkek için lazıca sorun olmadığını onun "bakar" olarak yaşama kaldığı yerden devam etmesini oysa kadının hergeye yeniden ve olumsuz koşullarda yeniden başladığını söyleyen Engels "yine de boşanma özgürlüğü önemlidir" diyor. Zira "yasal çözümme, içsel çözümün tutanaklarına geçmiştir"

Fpuner "kadını kölelik tutmak, hiçkimseyi erkeğin kendisinden daha ağır cezaya çaptırmaz" diyerek kadının kurtuluşunun aynı zamanda erkeğinin kurtuluşu anlamına geleceğini vurguluyor.

Kitapta ayrıca din sorununa nasıl yaklaşılması gerektiği anlayışında bulacaksınız Lenin "dinsel yasalara karşı savaşırken son derece dikkatle ilerlemelidir. Bu savaşında dinsel duyguların yarattığı kimse büyük zararlara yol açar. Savaşın propagandası ve aydınlatma yoluyla yapılmalıdır" der.

Uluslararası kadın hareketinin oluşumunu çözümler karşılıklı ve ezilen emekçi kadının kurtuluşunun ancak kendi esen olacağını vurgulayan Lenin sosyal demokrat Ziotz'in şu sözlerinin benimsenmesini istiyor: "DOĞRU BULDUGUMUZ HER ŞEYİ İLKE OLARAK İSTEMELİYİZ" Ve ancak gücümüz daha çoğuna yetmezse de elde edebildiğimizizi alınız.

Kadın sosyal yaşama katılmadığı müddetçe hiçbir gerçek özgünlük güvencesine bağlanamaz. Sosyalist toplumun gerçek kuruluşu kadının hak eşitliğini salt yasalar karşısında değil yaşamda da sağladığı zaman mümkün olacaktır.

Ve kitap "BUYUK İŞLER BAŞARMAK İÇİN ÇOŞKULU OLUNMALIDIR" gerçeğini tekrar tekrar vurguluyor.

Kitap köşemizde ağırlıkla kadınların mücadelesini, sorunlarını ve çözüm yollarını anlatan her çeşit kitabın tanıtımını yapmaktayız. Bunlar roman, şiir, öykü, deneme, teorik, araştırma, belgesel vb. vb. kitaplar olabilir. Ayrıca yazarın kadın olan kitapları, kadın sorununa yanlış yaklaşan kitaplardan "kötüden ders çıkarma" düşüncesiyle tanıtılmak istiyoruz. Bu nedenle konuyla ilgili kitapların tanıtımı için gazetemize yazıp okuduklarınızı diğer okuyucularla paylaşma duyurularınızı gösterirseniz okurkeniz daha zengin bir kitap tanıtımına kavuşmuş olacaksınız.

Yazacak olanlara duyurularını için şimdiden teğekkür ediyorum.

KADIN VE POLİTİKA -1

Politika en çok da biz ezilenler için gereklidir

Yaşadığımız toplumsal sistemde kadın denince akla genel olarak mutlak, yarı mutlak ve çocuk gelir. Politikanın erkek işi olduğu düşünülür. Hem de daha çok; parası olan, aklı var, yapabileceği ve okumuş insanların işi. Yoksullar ancak emekle derinleşir. Politika ile olan ilişkileri ise kavrayamaz ya da bu toplantıda, düzen partilerinden birini destekleme ya da onun tarafını olma düzeyindedir.

Ayrıca günlük dilde politika denince akla ilk gelen göz boyamak, gerçekleri laf kalabalığı ya da diplomaşa gözlemek, yalancılık, dolandırıcılık, üç kağıtlık oluyor. Hatta karşıdakının olumsuzluğuna eleştirmek için "politika yapma" diye ayarlılarda bulunuyor. Oysa bu cehaletten, bu aldatılmalardan, bu atılıktan, bu dağıtmaktan ve güçsüzlükten kurtulmak için birleşmek mutlak ve mutlak olarak politika yapmaktır. Politik bir insan olmalıyız. Yani politika en çok da biz ezilenlere gereklidir.

"İnsan politik hayvandır" denir. Bu bizleri hayvanlardan ayıran özelliğin politik kimliğimiz olduğunu vurgulamak için söylenmiştir. Politik olmak ya da politikaya ilgi duymak yaşamın, yaşamımızın kendisine karşı ilgi dayamaktır. Neden, nasıl, ne için sorularına yanıt bulmaktır. Üretim ve paylaşımındaki yerimizi yani üretim ilişkilerini kavramaktır. Ülkemizde ya da dünyada yaşanan tüm olaylar hakkında bilgi sahibi olmak, gücümüzün oranında müdahale etmek demektir.

Bilebilmeliyiz ki yaşamımıza yön veren olgular politik kararlardır. Attığımız her adımda, içtiğimiz bir bardak suda bile politikanın izleri vardır. Yaşamda alınan her karar politiktir. Burjuvazi aldığı politik kararlar ile yaşamımıza müdahale ediyor. Her türlü baskı, zulüm ve yaşağın ya da her türlü hak, hukuk ve talebin arkasında politika yatıyor. Hicrelerimize kadar sınırsız olan bu olguya karşı ilgisiz kalmak, insanın kendine, çevresine ve tüm insanlığa olan ilgisizliğidir. Ve bu ilgisizlik bizlesin insan olma kimliğimizle bağdaşmaz, bağdaşmamalıdır da.

Burjuvazi yalın, dolan ve üç kağıtlıkla politika yapar. Bu çirkin ve insanlık dışıdır. Ama bizler farklı anlayış ve farklı yöntemlerle politika yaparız. Bizim yaptığımız devrimci politika, emekçi yarı, dürüst ve insanca bir politika'dır.

Politik olmak bizleri ot gibi yaşamaktan alıkoyacak ve insan kimliği kazanmamıza yardımcı olacaktır. Eğer bizler, bizleri çevreleyen koşulların ya da yaşadıklarımızın

nedenini, ne için bilmiyor ve bunlar için kafa yormuyorsak bu en başta bizim hatamız, hatta bizim suçumuz olur. Bizler bilmekle kalmamalı aynı zamanda değiştirmeden yana da tavır almamalıyız.

Sömürücü sınıflar işçi ve emekçi yığınlar için politika yapma özgürlüğünün sınırları kendi kurdukları partilerin kuynasına takılmak, seçimden seçimsiz bu partilere oy vermek, desteklemek olarak çiziyorlar. Böylece ülkeyi yönetmek, toplumsal yaşamı düzenleyen yasaları yapmak, yaratılan değerlerin toplumsal bölüşümü ve yönlendirilmesini sağlamak, diğer devletlerle ilişkileri sürdürmek vb. bütün bu işler emeğin sınıfların ayrıcalığı olarak kalmaktadır.

Ve yine bu sömürücü sınıflar kendi kaderini ne sahip çıkmak isteyen geniş yığınların karşısına ise; ordusuyla polisiyle yasalarıyla diktiler. İşçi ve emekçi kadınların karşısına dikilen engeller ise yalnızca bununla sınırlı kalmaz. Toplumsal değer yargıları atığı her adımda ona pranga vurmaya çalış-

ken, eğitim sorunları, çocuk bakımı; ev işleri kadının önüne dikilen en önemli engellerdir. Yüzyılların gerici değer yargıları, ona biçilen roller kadının yeteneklerini köreltmis onu edilgenleştirmiştir. Çocukluğundan itibaren "sen kızın konuşma", "elinin hamureyle erkek işine karışma", "kadınlar ev işleriyle uğraşmalı ülkeyi yönetmeyi erkeklere bırakmalıdır" vb. anlayışlarla kişilikleri şekillenmiştir. İçselleştirilmeye çalışılan bu kişiliği değiştirmeden insan olma yolunda adım atılmayacağı açıktır.

Akla şu soru gelebilir. On milyonlarca kadın ve erkek işçi ve emekçi; hergeyi, bütün hayatı yaratırlar nasıl olurda bir avuç sömürücü kompador burjuva ve toprak ağası sınıfı tarafından yönetilebilir? Bu akla aykırı, sağma ve aldatıcı değil midir? Elbette akla ve insanlığa aykırıdır. Ama onlar üretim araçları ve devlet yönetimi ellerinde olduğu için bunu yapabilmektedirler. Bunun son bulması ise ancak üreticilerin yöneten olmasıyla mümkün olacaktır.

Bir süre önce Kuzey Irak diye bilinen Güney Kürdistanı ikinci kez gezme fırsatı buldum. "Çok geçen mi yoksa çok okuyan mı bilir" ikileminden yola çıkarsak, hızzat olayları görüp yaşamının, siyasi bir gözle çok yönlü incelemeler yapmanın ne denli yararlı olduğunu bir kez daha kavradım. Güney Kürdistan üzerine uzun boylu tahliller yapmaktan kaçınacağım. Bununla birlikte hemen tüm devrimcileri yakından ilgilendiren ve uzun bir süre gündemlerini işgal edecek olan bazı noktalara da değinmek olmasın.

İşte satırbaşları:

Kürdistan hem sivil toplumu hem de bir baskı aracı olacak devletleşme sürecini birlikte yaşıyor. Gelişme devletleşme yönünde olacak ve şimdilerde tamik olduğumuz "çok geniş kapsamlı demokrasi, kişisel hak ve özgürlükler" giderek kısıtlanacak. Özcesi sivil toplumun manevra alanı daralacak. Bu nedenle "devlet" denen olgunun (baskı mekanizmasının) tarihsel gelişimini izlemek isteyen tüm toplumbilimciler, sivil toplumcular, İslamcılar ama özellikle de marksist devrimciler bu süreçten yakından görüp izleseler, çok yararlı sonuçlar çıkaracaklarından eminim. Belki bu , kurulması düşünülen yarın toplumunun en somut incelemelerinden birini oluşturacak. Bu yüzden marksist devrimciler , "ilk fırsata henüz nüve halindeki " devlet adlı bu canavarın, Kürdistan laboratuvarında canlı bir biçimde ve yakından incelesinler" demeyi bir görev olarak belirlemek istiyorum. Birinci önemli nokta budur.

İkinci nokta yine devrimci siyasetlerin yakın pratiğiyle ilgili. Şöyle ki, marksistler "milli meselelerin çözümünde" mutlaka kendi bağımsız siyasetlerini açıklamalı, anti-emperyalizm ile milli burjuvazinin siyasetleri arasında bir tercihte bulunma çıkmazından kurtulmalı. Daha da açarsak, Irak diktatörü ve Kürt halkının celadı Saddam ile onunla çelliği ve çatışma içinde olan emperyalistler arasında bir hat çizilerek, bu çizginin ezilen bir halkın daha da baskı gördüğü inha edilmesine yol açacak siyasetler üretilmemeli. Önemlisi, zaten tutarsız bir tutum içinde olan ve yanlış siyasetleriyle hem Kürt halkını mahveden hem de Irak Arap halkını mutlak bir felakete sürükleyen Saddam Hüseyin'e, "anti-emperyalist,

Faik Bulut

Kürdistan İzlenimleri

Bismark, devrimci Saddamı çizgi" gibi yapay işlevler yüklenmemeli, Kürdistan'ın hemen her yerini gezdiğim bu son günlerde, artık üzerinde ot bitmeyen binlerce Kürt köyü kalıntısı, yıkılıp da henüz yapılmayan bu yüzden canlı bir savaş müzesi halinde bulunan bir düzine şehir ve modern dünyanın gerçek Holocanst'ünü oluşturan "şehit Halepçe"nin, anti-emperyalizm naralarıyla nasıl yıkıldığını görmek, beni bir marksistin milli meselelerin çözümünde yönettiren/ezan ulma milli burjuvazisi ile (ne kadar anti-emperyalist olursa olsun) bir hendeğe girmemesi gerektiğine daha da inandırdı. Bu arada, umutsuzluk içinde şu ya da bu büyük devletin kuyruğuna takılan bir halkın da (şimdiki Kürtler) eyle kolayca suçlamamak gerektiğine kanım.

Bu noktada, Güney Kürdistan gezisi, Ortadoğu'daki komünist partilerin sosyalist geçişin ya da gerçekten devrimci olan hareketlerin, milli mesele konusunda klasik programlarında (özellikle de Doğu Avrupa'daki çöküşten sonra) değişiklikler yaparak

daha yaratıcı, gerçekten sosyalist ve tarihsel bir çizgi yapabilecek bir aşamaya gelmeleri gerektiği kanaatini uyandırdı.

Üçüncü noktaya gelince, bizzat emperyalistler arası rekabet ve bunların sonucunda hazırlanan senaryoların çokluğu dikkat çekti. Sosyalimi bir Amerikan-Alman rekabeti var orta yerde. Ayrıca şimdiki sıralamada Almanya Suriye-Irak-Barzan'ye meylen bir siyaset güderken, ABD-İngiltere ikilisi, İsrail'in de güçlü desteğiyle Güney Kürdistan-Talabani-Türkiye'ye oynuyorlar. Bu arada İran pek huzursuz, içeride ciddi biçimde bir Kürt ayaklanmasının zemini var. Bu nedenle İran, Doğu Kürdistan'ında dağıtık askerle doldurmuş; sınır köylerini tank-top zoruyla boşaltıyor. Saddam'ı taklit eden bir politika sözkonusu. İran kuşatılır mı? Mümkün. Ancak ABD bu kuşatmada Irak kuşatmasındaki bir kısım müttefiklerini kaybedebilir. Ayrıca İran yöneticileri, Saddam kadar burunlarının dikine gidecek siyasetler izlemeyecek oranda akıldırılar.

Dördüncü nokta bizzat PKK ile ilgili. Bu örgüt, Güney'deki son savaştan sonra, Kürdistan toplumunda bir hayli tanınmış ve sempati toplamış. Daha da önemlisi, Kürdistan üzerine yapılacak hemen bütün hesaplarda ve siyasetlerde kıtıs örgüt durumuna gelivermiş. Hemen herkes, bir şekilde PKK ile bağlantı zıne girmek istiyor. Dost da düşman da. PKK, toplumun farkında. Dolayısıyla nasıl oynayacağını biliyor. İlk başta emavını da, son çabalarında aniden barmış yaparak vermiş görünüyor.

Bu bir yana, PKK'nın sınırlarını bittiği yerde ve dağıtık "sosyalizm" dersleri vermesi de, Ortadoğu'da sosyalizmin geleceği açısından, daha doğrusu "sosyalizm öldü" diyenler açısından yadsınmaz bir olgu olarak ortaya çıkıyor.

Son olarak Türkiye'yi hesaba katmak gerek. Samir Ankara hükümeti Güney Kürdistanı, ekonomik yönden İhakk etmenin ilk adımlarını atmış durumda. Birkaç ay sonra, bunun ilk meyvaları görülecek.

Belki de buna bağlı olarak, Kürdistan'ın üç ayrı parçasında "federasyon dönemi" başlayacak. Bu hem Batılı ülkelerin bir siyaseti hem de Kürt diplomasisinin bir ürünü.

"Tüm dünya halklarına kızıl selamlar"

Peru Komünist Partisi önderliğinde yürütülen halk savaşı, geçtiğimiz yıldan bu yana büyük ilerlemeler kaydediyor. Maocular şehirlerde silahlı grevlerle ve köylü gerilla savaşıyla ilerlerken, şehirlerde gecekondular kapsayan büyük ve kuvvetli örgütlenmeler inşa ettiler. Faşist Peru hükümeti ve onun ordusu bu gelişmeleri daha fazla gaddarlık, daha fazla baskı ile bastırmaya çalışıyor. Bu baskılardan biri de, halk arasında İspanyolca "rastrillaja" diye bilinen sıkı aramalardır. Ordu ve polis, gecekonduların kuşatarak giriş çıkışları durduruyor. Daha sonra ev ev gezerek, "devrim destekleyenler listesi" aldıklarını tutukluyorlar. "Delil" arama bahanesiyle insanlar hırpalanıyor, evler talan ediliyor, kadınlara şarkıntılık yapılıyor ve asker-polis tarafından kıymetli eşyalar çalınıyor. İşte, "rastrillaja"...

Lima 8 milyonluk bir nüfusa sahip ve çevresindeki gecekondularda 4 milyon insan yaşıyor. Bu gecekondularda elektrik ve su yoktur. Ama yoksulluk ve halk savaşı halkın yaratıcılığını geliştirir. Evler elyapımı tuğlalar, bambular ve çuval bezlerinden yapılmış. Yine elyapımı el arabalarıyla dışarıdan su satın alınıyor.

Bütün bu yoksunluklara ve faşist rejimin her türlü baskısına rağmen, halkın devrimci önderleri, halkı örgütlemişlerdir. Gerici, halkın yeni bir yaşam için kolektif çalışma ve düşmana karşı yaratıcı direnişleri ve saldırılarını engelleyemiyorlar.

Gecekondulardaki atmosfer, sakinlik ve olgunluk temelinde ilizlenmektedir. Hiçkimse bir diğerine bağırmıyor veya dövüşmüyor. Babalar, annelerle beraber ev işlerini yapıyorlar. Anneler, çocuklarına bağırmıyorlar. Gecekondularda adeta

kutsal bir güç doluyor. Bu güç, halkın politik anlayışıdır. Yoksulluktan dolayı kin bileyan halk, iyimserlik açısından oldukça güçlü. **Karar: Kazanmak, Zafer: Ciddi bir iş.**

Gecekondulu sakinlerinden bir kadın şöyle diyor: "Guzman'ın yakalanması büyük kayıptır. Fakat bu bizi durdurmadı. Bizim, yarın ne olacağı konusunda bir sorunumuz yoktur. **Bizim yarınımız devrimdir.**"

Bir diğeri ise: "Peru'nun durumu berbat. Halk sıkıntı içerisinde. Baskılar artıyor. İş yok. İşin olduğu yerde işe ücret dü-

şük. Savaşa karar vermemizin nedenleri bunlardır. Halk, kendi yarınını yaratacaktır" diye ekliyor.

Nisan ayı başlarında, Guzman'ın Hayatını Savunmak İçin Acil Komite'nin 4. Delegasyonu Lima gecekondularını ziyaret etmişti.

Gecekondulu sakinleri, Delegasyonu oradan ayrılınca tüm dünya halklarına şu mesajı ilettiler: "Gittiğiniz her yerde, burada gördüklerimizi ve duyduklarımızı anlatın. Tüm dünya halklarına kızıl selamlar!.."

Lima gecekondularında siperlenen Peru gerici ordusu

Avusturya'da yeni yabancılar yasası

Daha 1990 yılına kadar çok sayıda yabancıların gelip iş müadese aldığı Avusturya, gelişen yabancı düşmanlığına paralel olarak 1 Temmuz'da yürürlüğe girecek olan yeni yabancılar yasasını hazırladı.

Kapitalist-emperyalist sistemin genel bunalımı, 1992'den itibaren Avusturya'da ciddi boyutlara erişti. Son yıllarda büyüyen işsizlik Avusturya'da da arttı. Bununla beraber, Almanya'da gelişen Neo-Nazi faşist hareketinin yabancı düşmanlığı Batı Avrupa'ya yayılırken, Avusturya'da da devlet desteğiyle politik bir güç haline geldi.

Aşırı sağcı parti FPÖ'nün başkanı Jörg Heider'in "Avusturya'da bu kadar işsiz işçi var, işsiz işçiler kadar yabancılar var. Bu yabancılar ülkelere gönderilirse işsizlik sorunu ortadan kalkar" şeklinde açıklamalar yaptı. Bununla yetinmeyip 12 madde halindeki yabancı haklarını kısıtlayan yasa önerisi hazırladı. Ve bunun kabul edilmesi için halk oylaması dayattı. "İnsan hakları savunucusu demokratik Avusturya'da insan hakları halk oylamasına sunuldu. Avusturya'nın başbuğu bu halk oylamasından yenik çıktı. Ancak, yabancı aleyhtar propagandalarında genileme olmadı.

Yeni yabancılar yasasına neden ihtiyaç duyuldu?

Bilindiği gibi Avusturya 1992 yılında AT'ye üyelik başvurusunda bulunmuştu.

Ancak AT, Avusturya'nın AT'ye üye olabilmesi için, mevcut yabancı işçi sayısını % 1 oranına kadar düşürmesini şart koşuyor. İşsizlik sorunuyla el atılırken de ilk gözönüne alınan yine yabancılar oluyor.

Özellikle 1993'te Avusturya'daki birçok firma iflas etti. Pek çoğu da kâr düzeyinin düşmesini durdurmak için, işçi sayısını indirmeye giderek çok sayıda işçinin işine son verildi. Bu uygulama işsizliği daha da artırdı.

Bu, yeni yabancılar yasası, yabancıların haklarını kısıtlayarak

onları ülkelere dönmeye zorlayacak olan bir yasadır. Bu yasaya göre, yabancılar "özel" kimlik verilecek ve bunun taşınması zorunlu olacaktır. Yani, 1920'lerde faşist başı Hitler'in Yahudi'lere taktığı "küne"lerin, daha "uygar" bir biçimde uygulanması...

Yabancıların ülkelere geri gönderilmesini kolaylaştıran bu yasaya göre yabancılar, işledikleri en ufak bir suçtan ötürü de ülkelerine gönderilebilecek. Örneğin üç-beş defa yanlış yere araba park etmek, birkaç defa arabayla kırmızı ışıkta geçmek, döğüşmek, en ufak bir şekilde polise karşı gelmek vs... bir yabancıyı ülkesine geri gönderilmesi için yeterli bir gerekçe olacak...

Yine bu yasayla, işten çıkan veya çıkarılanlar, işsizlik sigortası hakkını ve süresini bitirdikten sonra iş ve işçi bulma kurumlarında kendilerine iş bulunmayacak ve polis tarafından ülkelere geri gönderilebilecek. İltica olayına ise, politik veya siyasal açıdan yaklaşmak yerine, Avusturya'nın teknik eleman ihtiyacı gözönünde bulundurulacak; ihtiyaç duyulan eğitilmiş teknik eleman ihtiyacını karşılamaya yönelik olacaktır. Bunun dışında hemen hiçbir yabancıya çalışma müadese verilmeyecektir.

Benzeri pekçok uygulamayı içeren ve 1 Temmuz 1993'te yürürlüğe girecek olan bu anti-demokratik yeni yabancılar yasasına karşı mücadele etmek, yerli-yabancı tüm demokratik kişi, kurum ve kuruluşların görevi olacaktır. Özellikle Avusturya'da güçlü bir örgütlenmiş olan Avusturya Türküleri İşçi-Gençlik Federasyonu (ATİGF) na önemli görevler düşmektedir. Tüm yabancıların aynı çatı altında toplanarak yerli demokratik güçlerin desteğini de alarak Avusturya Hükümeti'nin bu uygulamasına karşı ortak mücadele yürütmelidirler.

Yabancılar, Avusturya Hükümetine köle olmadıklarını, onurlu birer insan olduklarını göstermeli; insanı hak ve özgürlüklerini savunmalı, çiğnetmemelidirler.

DÜNYA TİCARET MERKEZİ'NDE PATLAYAN GERÇEK BOMBA:

Radikal İslamcılarının sahte anti-emperyalistliği

Hatırlanacağı gibi 26 Şubat 1993 günü Manhattan'daki 110 katlı Dünya Ticaret Merkezi öğle saatlerinde bombalandı. Olay sonucu 5 kişi ölmüş, binlercesi yaralanmıştı. Patlama üzerine FBI ve CIA bir şüpheliler listesi çıkartarak bu listeye Irak, İran, Libya, Ürdün, Cezayir, Pakistan, Mısır, Sudan ve Suudi Arabistan'ı kaydetmişti. Gazetemizin ilk sayısında, "Takke Düşte Yankee Göründü" başlığıyla bu olayı incelemeye çalışmış ve batakım tespitler yapmıştık. FBI ve CIA'nın çıkardığı şüpheliler listesini bir suçlu arama tıyrosu olarak nitelemiş, ABD'nin yayılmacı siyasetlerinde İslamcıları kullandığını belirtmiştik. O yazımızda on plana çıkardığımız ögü, İslamcılarla emperyalistler arasında ki grift ilişkilerdi. Bugün yazıyoruz, yazdıklarımızı daha somut olarak doğrulamaktadırlar.

CIA-AFGAN BAĞI

Bu bağlantının anlaşılabilmesi için, ilkin ABD emperyalistlerinin hareket biçimlerine değinmek gereklidir.

1980'lerde CIA, Reagan Doktrini denilen hareket tarzıyla yönlendiriliyordu. Reagan Doktrini'ne göre CIA, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde Amerikancı kontro-gerilla güçlerini, Rusyacı hükümetlere saldırısalı, yarısalı veya bu hükümetleri devrimleri için para temin etmekteydi. Gerçi bu, ABD emperyalistlerinin yeni bir uygulaması değildi. Fakat bu uygulama özellikle Reagan dönemiyle birlikte ağırlık kazanmaya başladı. Bunun nedenini ise, o zamanlar ABD emperyalizmiyle Rus Sosyal Emperyalizmi arasındaki rekabette aramak gerekir. Her emperyalist devlet, dünyanın her kuzey toprağını kendi denetimine alarak, diğer emperyalist ülkelerin denetim alanını daraltarak, dünyanın tek sömürgeci hakimi olmak ister.

İşte Afganistan toprakları, bu rekabetlerin yoğunluk kazandığı odaklardan biriydi. Afgan halkının o günkü talebi, RSE'nin baskılarından ülkelerini kurtarmaktı. CIA ise sadece Afgan halkını kullanmakla ilgileniyordu. Ve 1980 öncesinden bu yana CIA, para ve silah kullanarak Afgan halkının direnişine nüfuz etmeyi başardı. ABD'nin radikal dinci İslam ordularını yönlendirmek ve kendi kuklası bir hükümet inşa etmek için, 6 milyar doların üzerinde bir para gönderdiği tahmin ediliyor.

Süreci içerisinde, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla beraber, olayla ilgili olduğu sürekli tekrarlanan iki kişi, (Şeyh Abdül Rahman ve Mahmud Abuhallima) medya tarafından on plana çıkarıldı. Oysa Şeyh Rahman Pakistan'ın Fe-

şevah kentinde, kendi müritleri ve CIA arasında bir anlaşma yapılmasına 1988'de imza koymuştu. O zamanlar ABD'de Afgan direnişi için bir asker toplama bürosu da açan Rahman, Abuhallima'yı müriti olarak kazanmıştı. CIA ile yapılan anlaşma sonucu, Rahman'ın grubu CIA tarafından araba bombası da dahil çeşitli askeri sanatlarda eğitildi. Ve Dünya Ticaret Merkezi bu yöntemle bombalanmıştır.

Şeyh Rahman, ABD'ye olan kinini çok sık tekrarlayan ve ABD'nin resmi 'terörist listesi'ni başlarında yer alan bir şahıstır. Fakat aynı zamanda, boy boy resimleri, "bombalama ile ilgili sahte" alt yazısıyla yayınlandığı halde, Rahman'a, olayla ilgili otoriterlerce hiç, soru sorulmamıştır. Mahmud Abuhallima ise Mısır'da olayla ilgili olarak yakaladığı 10 gün işkence gördüğü halde, gizlice ve çarptıcı bir şekilde ABD'ye girerek, emperyalist babasının kanatları altına sığınmıştır.

ABD Federal Büyük Jürisi, Ticaret Merkezi'nin bombalanmasından 5 ay önce Brooklyn'deki Abu Bakr ve Jersey City'deki Al Salam camilerinin 20 personeline mahkeme cezbi göndermişti. Bu makeme kararıyla ölü açılan FBI ajanları, emperyalistlere genis bir sömürge açtılar. Camilerden parmak izleri ve gelip gidenlerin fotoğrafları toplandı. FBI, özellikle İsrail'i gerici Meir Kahane'nin öldürülmesi olayında suçlanan El Seyyid Nusayir ve çevresi üzerinde duruyordu...

FBI AJANLARI CAMİLERDE

Bu ajanlardan biri olan Zeki Zakharay, El Salam Camisinde 1980'lerde, 1990'da ve 1991'de çalışmasını yoğunlaştırmıştı. Zakharay'ın II operasyonu, Mısır'lı işadamları İbrahim El Gavli'ni yakalamasını ve 1986'da mahkum edilmesini sağlıyordu. Çünkü El Gavli İsrail'deki FKO gerillalarına silah gönderiyordu.

Zakharay'ın ikinci operasyonu sırasında Meir Kahane öldürüldü. Bunun üzerine Zakharay'ın dikkati, Gavli'nin arkadaşı Nusayir üzerine yoğunlaştı. Ve ajan, Nusayir'le görüşmelerini saptadığı Salameh'le Elgaburni'yi gözetime altına aldı.

Ticaret Merkezi'nin bombalanmasından sonra, zaten gözetime altında bulunan Salameh tutuklandı ve cezaevine kapatıldı. Avukatı ise, 'yetkililer'e şu soruyu soruyor: "FBI gözetime altında tuttuğu adamın izini kaybettirip bombalama yapmasına izin verecek kadar aptal mıdır?"

ISRAİL VE SAHTE BAYRAK OPERASYONU

İsrail'i gerici Meir Kahane, Batı için Galile ve Gazze'den, yani Fi-

Dünya Ticaret Merkezi hedef yanıtmak amacıyla gizli servislerin yardımıyla bombalandı.

listen topraklarından yerli halkı, şiddet yoluyla çıkarmayı savunuyordu. Arap'lar "köpek" diye sıfatlandırılmasından dolayı dünya çapında yankılar yarattı. Dünyaya şöyle sesleniyordu: "Yahudi yasaları Arap'ları imha etmemize fırsat tanır." Araplarla Yahudilerin cinsel ilişki kurmasını veya evlenmesini yasaklayan kanunların çıkarılması için çalıştı. Kahane 1960'larda FBI mühbiriydi. Öldürüldükten sonra arkasında, "Kach" diye bilinen siyonist bir örgüt bıraktı. 9 Mart'ta Newsday adlı bir Amerikan gazetesinde bir makale yayınlandı. Makaleye göre Kahane'nin müritleri, Muhammed Salameh'in Jersey City'deki camiyeye sık sık uğradığını, FBI, MOSSAD, Mısır ajanları ve kendilerinin bu çabası gözetime altında tuttuklarını açıklıyorlar. Yahudi örgütünün sağ kanat militanları ise, Hahamları Kasım 1990'da 8000'den fazla sonra uyelerinden birinin Müslüman kılıfına girerek camiyeye sık sık ziyaret etğini ifade ediyorlar. Newsday'a göre Kach ajanları Aralık 1990'da işe başlayan Mustafa Şalabi'den dolar karşılığı haber satın alıyorlardı. Birkaç ay sonra Şalabi, birkaç gurlağı kesilmiş olarak bulundu. Katili ise belli değil.

Bu açıklamalar açıkça göstermektedir ki, İsrail de bombalama olayının dışında değildir ve bunu yarı-resmi açıklamalarla kabul etmektedir.

Eski bir MOSSAD ajanı olan Victor Ostrovsky, şöyle diyor: "Medya tarafından dikkatlerin, bulgedeki Filistinliler üzerindeki vahim baskılara ve sınır dışı edilen 400 Filistinlinin üzerine çekilmesiyle, sürgünler kahraman oldular. Bu durum, İsrail Başbakanı İzak Rabin'i genelle Müslümanları ve özde de Filistinlileri gözden düşürme ihtiyacına götürdü." Ostrovsky, MOSSAD'ın Ticaret Merkezi'nin bombalanması ile doğrudan ilişkisini, olasılık dahilinde görürken, dolaylı ilişkisini mutlak olarak değerlendiriyor.

Ostrovsky, bu tip operasyonlara, MOSSAD içerisinde "Sahte Bayrak Operasyonları" dendiğini de ifade etmektedir. Fakat bu tip operasyonların emperyalist markalar taşıdığı da bir sır değildir. Afganistan direnişi sırasında CIA da İslam bayrağına karşı sahte İslam bayrağı taşıtmıştır. Ve Afganistan'ın son on yıllık tarihini bu bayrakla çizmiştir. Peru'da PKP uyusturucu ticaretine karşı bayrak açmıştır. Fakat gelişen halk savaşını engellemeye çalışan, ABD karşı devrim uzmanları da uyusturucu ticarete karşı sahte bayrak açarak, bir yandan bu ticareti geliştirmeye çalışmış, bir yandan da PKP'yi ezmeye çalışmışlardır. Emperyalistler, Angola'dan Somali'ye, Balkanlardan Ortadoğu'ya ve Asya'ya kadar hep sahte "harış" bayrakları açarak müdahale ettiler.

Ülkemizde de işbirlikçi egemen sınıflar, birçok sahte bayraklar açtılar. Kendileri çeşitli milliyetlerden ve farklı dini anlayışlardan olmalarına rağmen, tek vücut halinde, halkı ezmeye çalıştılar, çalışıyorlar. Öte yandan halkın kendilerine karşı birleşmemesi ve iktidara yürümemesi için Alevi-Sünni, Kürt-Türk, dindar-dinsiz ayrımcılığını körükliyorlar. Bir dönem Alevi katliamlarını meyyu görenler, bir süre sonra Alevileri oy kaynağı olarak değerlendiren onlara "sahip" çıktılar. "Kürt realitesini tanıyoruz" diyenler, Kürt köylerine bombalar yağdırdılar.

Emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin, sadece, açtıkları bayraklar sahte değildir. Onların her şeyleri sahtedir.

Şeyh Rahman: "Ben yasaları çiğnemedim!"

FBI "suçlu" ararken